

D E V

FİNANSAL DEVRİMİNİZ
CÖMERTLİĞİN GÜCÜ

R i M

GARY KEESEE

i N i Z

D E V

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

CÖMERTLİĞİN GÜCÜ

R İ M

GARY KEESEE

i N İ Z

Your Financial Revolution, The Power of Generosity, Turkish

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2021 by Gary Keesee

ISBN : 978-1-945930-52-2

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Finansal Devriminiz, Cömertliğin Gücü, Türkçe

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Orijinal basıldığı dil İngilizce

Copyright © 2021 by Gary Keesee

ISBN : 978-1-945930-52-2

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

Bu kitap Gary Keese Hizmetleri'nin **ÜCRETSİZ HEDİYESİDİR ve SATILAMAZ**

Gary Keese'nin Finansal Devriminiz serisinin bu beşinci ve sonuncu kitabında,
Tanrı'nın hizmetlerinde O'nunla nasıl ortak olabileceğinizi keşfedin ve inanılmaz başarı
düzeylerini deneyimleyin.

ADAMA

Bu kitap 40 yıllık güzel eşim Drenda'ya adanmıştır. O tanıdığım en cömert insan. Her zaman başkalarını düşünür ve insanları sevmek hakkında bana çok şeyler öğretmiştir. Bunun için ona sonsuza dek müteşekkirim!

— Gary Keese

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
BÖLÜM 1: CÖMERTLİĞİN GÜCÜ	13
BÖLÜM 2: CEVAP: LÜTUF	27
BÖLÜM 3: YETERLİĞİNİZ VAR MI?	51
BÖLÜM 4: BU KİMİN PARASI?	65
BÖLÜM 5: BİR ORTAĞA İHTİYACINIZ VAR!	79
BÖLÜM 6: ONDALIĞIN SIRRI	91
BÖLÜM 7: BİR KESEYE İHTİYACINIZ VAR: BİRİNCİ KISIM	107
BÖLÜM 8: BİR KESEYE İHTİYACINIZ VAR: İKİNCİ KISIM	135
BÖLÜM 9: ÖLÇEK YASASI	145
BÖLÜM 10: CÖMERT KRAL	159
BÖLÜM 11: CÖMERT OLANLARA VERİLEN VAAT	175

GİRİŞ

Tanrı Drenda ve beni televizyon hizmetine çağırdığında, bunun aklımdaki en son şey olduğunu itiraf etmeliyim. Tanrı'nın Egemenliği hakkında beş oturumluk bir konferans verdiğim ve Egemenlik yasalarını izleyerek Drenda'yla birlikte borçlarımızdan nasıl kurtulduğumuzu aktardığım Arnavutluk seyahatinden yeni dönmüştüm.

Eğer önceki kitaplarımı okuduysanız, son oturumu yaptığımız gece Tanrı'nın görkeminin kaldığımız müjdecinin evini nasıl doldurduğunu hatırlayabilirsiniz. Orada Rab bana konuştu, *“Seni finansal bereket antlaşmamı insanlara öğretmen için uluslara çağırıyorum. Seni gönderdiğim her yerde masraflarını karşılayacağım.”*

O gece hayatım değişti. Ancak Rab'bin *“Seni uluslara çağırıyorum”* sözü ile tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım.

Keşfetmek üzere olduğum gibi, Rab'bin aklındaki yol televizyondur. Yeniden vurgulamam gerekirse, bu iş yapmayı düşüneneğim, hatta isteyeceğim bir şey değildi. Kesin olarak bildiğim şey, Drenda'yla birlikte keşfettiğimiz Tanrı'nın Egemenliği'ni anlamaları için insanlara yardım etmek için tutkulu olduğumdu.

Ciddi bir borç yükü altında inlediğim ve her çeşit ipoteğin tehdidi altında korkunç panik ataklarla mücadele ettiğim bir dokuz yıl geçirmiştim. Doktorların verdiği antidepresan ilaçlar işe yaramadı. Hayattan koştüğümü hissediyordum ve korkunun karanlığı düşüncelerimi işgal ediyordu. Korku beni o kadar bağlamıştı ki, evden dışarı çıkmaya korkuyordum ve bu durum işlerim için hiç iyi değildi. İflasa doğru koşar adım gidiyorduk ve bunu durduracak gücüm yoktu. Utanç artık bir hayat biçimi olmuştu ve tam bir hayal kırıklığı olduğumu hissediyordum. Hissettiğim en büyük başarısızlık duygusu güzel eşime ve çocuklarıma karşıydı. İhtiyacımız olan

parayı kazanamamanın yanı sıra, bütün bu yıllar boyunca iyi bir baba ya da eş de olamadım.

Her şeyin kırık dökük olduğu 1850'lerden kalma döküntü bir çiftlik evinde oturuyorduk. Kırık pencere camları koli bandıyla tutturulmuştu. Yerdeki halıyı yol üzerindeki bir çöp yığınının bulmuştuk. Oğullarımın odasındaki minderler bir bakım evinin ıskartaya çıkardığı malzemeler arasından alınmıştı. Kullandığımız arabalar birer utanç kaynağıydı. Hayatımız avukatlardan, bankalardan ve borçlu olduğumuz kredi şirketlerinden gelen telefon görüşmeleriyle doluydu.

Umutsuzdum! Evet, Tanrı'yı seven bir Hristiyandım. Kiliseye gidiyordum ve Kutsal Ruh'la vaftiz olmuşum. Eski Antlaşma seminerinden diplomam vardı ve Kutsal Kitap okulunda bir yıl geçirmiştim, ama bir şeyler son derece ters gidiyordu!

Bir gün çaresizlik içinde Tanrı'ya yakardım ve anında cevap aldım. Bu dokuz yıl boyunca dua etmemiş değildim, elbette çok dua etmişim. Ama bu kez işitmem gerektiğini biliyordum.

Sanırım o zamana dek, kendi gücümle bir şeyler yaparak içine düştüğüm finansal çukurdan kendimi çekip çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Ama o sabah işimin bittiğini biliyordum. Tanıdığım her arkadaşımın borç almıştı, anne babamdan ve akrabalarımın on binlerce dolar borç almıştı ve daha fazla kredi bulmak için elimdeki tüm imkânlar tükenmişti.

O sabah dua ettiğimde çaresizdim, ancak Tanrı'dan bu kadar çabuk cevap almak beni şaşırttı. Ruhumda Filipililer 4:19 ayetini bana tekrar ettiğini işittim:

Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.

Rab'be şöyle karşılık verdim, "Rab, bu ayeti biliyorum, ama bunun hayatımda gerçekleştiğini görmüyorum." Yeniden konuştu ve Egemenliği'nin nasıl işlediğini hiç öğrenmediğim için bu berbat durumda olduğumu söyledi. Bununla neyi kastettiğini anlamadım, ama Drenda'yla birlikte bunu keşfetmeye kararlıydık.

Tanrı'nın bize gösterdiği ayetlerden biri Luka 6:20 idi:

İsa, gözlerini öğrencilerine çevirerek şöyle dedi: "Ne mutlu size, ey yoksullar! Çünkü Tanrı'nın Egemenliği sizindir."

Tanrı'nın Egemenliği bizim cevabımız mıydı?! Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, ama bunu öğrenmemiz gerektiğini biliyorduk.

Birazdan Tanrı'nın Egemenliği hakkında daha fazla konuşacağız, ama sonuçta ne olduğunu size söyleyeyim.

Kutsal Ruh bize Kutsal Kitap'ta daha önce hiç fark etmediğimiz kavramlar göstermeye başladı. Rab'bin Egemenlik hakkında öğrettiklerini uygulayarak sadece iki buçuk yıl içinde tüm borçlarımızdan kurtulduk. Arabalarımızı peşin olarak satın almaya başladık, ava çıkabildiğim ve çocuklarımı yetiştirebildiğim ormana ve bataklığa sahip 20 dönümlük güzel bir araziye peşin parayla satın aldık.

Ve hayatımdaki en büyük mutluluklardan birisi Drenda'nın hayallerindeki evi borca girmeden tasarlamasına ve yaptırmasına tanık olmaktı.

Yaşadığımız yoksulluğun ardından hayatımızda Tanrı'nın Egemenliği'nin işlediğini görmemizle birlikte her gün kutlama yapar hale geldik. Aslında parti sona ermedi. Hâlâ her gün Tanrı'nın Egemenliği'ni kutluyoruz. Bir zamanlar çocuklarımıza Happy Meal menüsü almak için koltuk aralarında birkaç kuruş ararken şimdi borçlarımızdan kurtulmuş olmak ve dünyanın her yanında Müjde'nin yayılmasını desteklemek için yüz binlerce dolar bağışlayabilmek kuşkusuz bir kutlama nedenidir.

Drenda ve ben Tanrı'nın muhteşem egemenliğini insanlarla paylaşma konusunda tutkulu yuz. Arnavutluk'a gitmemin nedeni zaten buydu.

Söylediğim gibi, Tanrı Arnavutluk'ta bana uluslara gitmek hakkında konuştuğunda aklım karıştı. Bunun anlamı neydi? O dönemde Drenda'yla birlikte on yıl önce başlattığımız kilisede pastör olarak hizmet ediyordum. Kiliseden ayrılıp seyahat etmeye mi başlayacaktım?

Tanrı'nın yönlendirdiği bir dizi olay neticesinde Drenda ve ben TV

programları yapan bazı kişilerle ve şirketlerle tanıştık. Onları arayan ben değildim; bu kişileri yolumuza çıkaran Tanrı'ydı. Televizyon programları yapmakla hiç ilgilenmiyordum, ama birkaç yıl önce gördüğüm bir görümü hatırladım. Kilise ibadetlerimizden birinde dua ederken, aniden Rab televizyon ve radyo programları yapacağımı söylemişti. O sıralarda ikisine hiç ilğim olmadığı için bu konu üzerinde çok düşünmemiştim, ama dikkatimi çekti ve Drenda'ya bundan söz ettim.

Uzun lafın kisası, Tanrı bazı şaşırtıcı kapıları açtı ve televizyona çıkmamız için bizi teşvik eden harika insanları karşımıza çıkardı, ancak televizyonculuk konusunu hiç bilmiyorduk. *Ve hiç derken, gerçekten hiç demek istiyorum.* Ama Tanrı'nın bize gösterdiği şeyi izlememiz gerektiğini sezdik.

Ekipmanımız yoktu ve televizyon için gereken malzemelerin neler olduğunu bile bilmiyorduk, ama Tanrı'nın bizimle tanıştırdığı insanlar biliyordu. En sonunda bir karar verme aşamasına geldik. Bir TV yapım şirketi bize program yapmak için indirimli tarifeden bir sözleşme önerdi. TV programına başlamak için yayın bedeli ve diğer bütün masrafların yaklaşık 300.000 dolar tutacağını hesapladık. Ama bu kadar paramız o sırada yoktu. Ama bu konuda dua ederek Tanrı'yla güreştikten sonra, sonunda evet dedim. (Elbette Tanrı'yla yaptığınız güreş müsabakasını asla kazanmazsınız).

Böylece yapım şirketi kentimize geldi (merkezleri Teksas'taydı) ve ilk TV programımızın çekimine başladık. Bir setimiz olmadığından, ilk yıl boyunca programları oturma odamızdaki şöminenin önünde çektik. İlk çekime girerken ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam! Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Ve aslında beni heyecanlandıran ve endişelendiren şey sadece TV çekimi değildi. Tüm içeriği oluşturmam ve elbette Drenda'nın katkılarıyla tüm programı biraraya getirmem gerekiyordu. Yapım ekibi bize harika tavsiyelerde bulundu ve koçluk yaptı, ama hâlâ rahat degildim.

Benim doğal olarak girişken biri olmadığımı bilmelisiniz. Bu yüzden TV programı yapmak rahatlık alanımın tümüyle dışındaydı. Bu yetmezmiş gibi yapım ekibi çekim günü son derece perişan bir haldeydi. Ekibin lideri gece yarısı çıkıp gitmişti, çünkü komşusunun arabası küçük oğluna çarpıp öldürmüştü.

Bu acı haberi sabahleyin çekimden hemen önce öğrendik. Çekim bitene dek bunu Drenda'ya söylememeye karar verdim. Ah, bu çok acı bir olaydı.

Sonra çekimden hemen sonra, çalışanlarımızdan biri oğlum Tim'in kır bisikletini sürerken kaza yaptı. Tim telaş içinde eve geldi ve bağıarak David'in öldüğünü söyledi. Çok şükür ki, ölmemişti, sadece bayılmıştı. Ve bizim için felaket gibi bir başlangıç oldu.

Çekim haftasını güç bela tamamladık ve program yerel bir TV kanalında yayına girdi. Ayda bir hafta çekimlere devam ettik, ama ikinci ayın sonunda benim için işler daha da zorlaştı. Yetersizlik hislerinin yanı sıra panikle mücadele ediyordum. Sonunda yapım şirketi sahibine artık bunu yapamayacağımı söyledim. Bir an için bana baktı ve "HAYIR! Televizyon programı yapmalısın!" dedi.

Sonra oturmamı istedi, çünkü bir şey göstermek istiyordu. Televizyonu açtı ve Hristiyan TV kanalları bölümüne geçti. Dürüst olmak gerekirse, o zamana dek Hristiyan TV kanallarını çok fazla izlememiştim, ama o gün izlediklerim beni hasta etti ve hatta Hristiyan TV işini bırakmayı ciddi olarak düşünmeme neden oldu.

Programın birinde refaha kavuşmak için daha büyük bir meshediliş getireceğini iddia ettikleri "kutsal zeytinyağı" satıyorlardı. Bir diğerinde vaiz her ısırıkta yeni bir vahiy alacağınızı söylediği "kutsanmış ekmekler" satıyordu. Bir diğer programda üç dakikanızı ayırırsanız zenginleşmek için üç kat bereket alacağınızı işittim. Bir diğerinde donmuş yiyecekler satlıyordu. Her program insanlardan bir şekilde para koparmak için tuhaf şeyler öneriyordu.

Ama fark ettiğim eksiklik, hiç birinin insanların ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını ve Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini açıklamamasıydı. Bir tohum ekmeleri gerektiğini söylüyorlardı, ama o tohumun hasadını nasıl biçeceklerini birinin onlara açıklaması gerektiğini biliyordum!

Başarılı olmak için bilinmesi gereken yapbozun birçok parçası vardı. Nasıl hasat edecekleri yerine, sadece vermelerini öğretmenin insanlarda Tanrı'ya karşı hayal kırıklığı yaratacağını ve işler bekledikleri gibi gitmediğinde Tanrı'nın onları yarı yolda bıraktığını düşüneceklerini biliyordum.

İnsanların Egemenliğin yasalarını ve vermenin yeryüzünde Tanrı'nın sağladığı bollukta yaşamanın hayati bir parçası olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ve daha da önemlisi, verdikten sonra ne yapacaklarını bilmeliydiler. İhtiyaçlarını Tanrı'dan nasıl hasat edeceklerini bilmeleri gerekiyordu.

Hasadımda benim de bir rolüm olduğunu keşfettim; ilk olarak imanın ne olduğunu ve neden gerektiğini öğrenmeliydim. Kutsal Ruh'un beni hasadıma nasıl yönlendirdiğini ve hasadımın zamanlamasının ve ayrıntılarının ne kadar önemli olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Hasadımı etkileyen doğal alemleri idare eden yasaların yanında öğrenilmesi ve uygulanması gereken ruhsal yasalar olduğunu keşfettim.

Bütün bu programlar paranın posta kutunuzda kendiliğinden belireceğini vaat ediyor gibiydi.

Bazen gerçekten de posta kutunuzda paranın belirdiğini kabul edebilirim, ama bu vakaları yakından incelerseniz, neden ve nasıl belirdiklerine dair ruhsal ipuçları bulacaksınız.

Bu programların birkaçını izledikten sonra, gördüklerimden utandım. Dünyanın bunlarla ilgilenmemesine şaşmamalı. Ama ayrıca kızgındım. O anda bir ihtiyaç olduğunu ve söyleyecek sözlerim olduğunu fark ettim.

TV hizmetine devam etmeye karar verdim, çünkü anlatacak bir hikâyem vardı. Şimdiye dek 14 yıldır televizyon programlarımı sürdürüyorum ve bu süre içinde on binlerce insanın Egemenliği keşfettiğini ve Drenda ve benimle aynı türden sonuçlar elde ettiğini gördük.

Sizin de aynı sonuçları alacağınızı biliyorum.

Finansal Devriminiz: Cömertliğin Gücü başlıklı bu kitap Finansal Devrim serisinin beşinci ve sonuncu kitabıdır. Serinin tamamı ve özellikle de bu sonuncu kitap için heyecan duyuyorum.

— Gary Keese

BÖLÜM 1

CÖMERTLİĞİN GÜCÜ

Sevdiğimiz yerel lokantaların birinde bir akşam ailecek yemek yiyorduk. Garsonumuz hamileliğinin son aylarında olan bir kadındı. Hesabımızı ödemek üzereyken, birden içimde genelde verdiğim yüzde 22-25 yerine daha fazla bahşış verme güdüsü hissettim ve fazladan bir 100 dolar ekledim. İmzalanmış kredi kartı slipini üzerine bakmadan aldı ve mutfağa gitti.

Bir dakika sonra yaşlı gözlerle geri döndü. Bize teşekkür etmek için geldi. Finansal olarak zorlu bir zamandan geçtiğini ve masraflarını nasıl karşılayacağını kara kara düşündüğünü söyledi. Bunun üzerine onunla Mesih'i paylaşma fırsatı bulduk ve ayrılmadan önce onun için dua ettik.

Yüreğine bir hizmet kapısı açmak için cömert olmaktan başka bir şey yapmamıştk.

*Tanrı'nın sınırsız iyiliğini, hoşgörüsünü, sabrını hor mu görüyorsun? O'nun iyiliğinin seni **tövbeye** yönelttiğini bilmiyor musun?*

— Romalılar 2:4

Cömert olmak Tanrı gibi davranmaktır.

Matta 5:45'te şöyle yazar:

Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır.

Tanrı iyidir ve O cömerttir! Biz O'nun çocuklarıyız ve Mesih'te sahip olduğumuz yeni yaratılış da cömertlikle doludur. Yukarıdaki hikâyede olduğu gibi cömert olmak, Tanrı'nın insanlar için yüreğini paylaşmaktır. Cömertlik tıpkı sıcak bir günde bir yudum soğuk su içmek gibi yoksulluk çölünde debelenen bir dünyaya ferahlık ve umut getirir. Karşılıksız vermenin etkisi, Pavlus'un 2. Korintliler 9:10-15'te verdiği talimatında açıkça görülür:

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor.

Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı'ya şükretmesiyle de zenginleşiyor. Onlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi'ne uyararak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'yı yüceltiyorlar. Tanrı'nın size bağısladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. Sözle anlatılmayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!

Cömertliğiniz insanların Tanrı'ya şükretmesine ve O'nu yüceltmesine neden olur!!! Dikkat ederseniz Pavlus, cömert olmanın Tanrı'ya hizmet olduğunu söylemektedir.

Hizmet sözcüğünün tanımı: *bir amir için ya da bir hizmetkâr olarak yapılan çalışma ya da görev performansı.*

Tanrı'nın insanlar için sahip olduğu yüreği ve kaygıyı paylaşmak yeryüzünde Tanrı adına yaptığınız hizmetin bir parçasıdır. Sonuç açıktır— insanların yüreklerine dokunur ve Mesih'i kabul etmeleri için onların yüreklerini açar.

Sanırım hepimiz bir kimsenin yardımımıza koştuğu bir zamanı ve bunun bizim için ne anlama geldiğini hatırlayabiliriz.

İlk evlendiğimde 4000 dolarlık vergi borcum olduğunu ve bu parayı nereden bulacağımı bilmediğimi hatırlıyorum. Birçok gece bu borç nedeniyle uyum kaçırıyordum. O sıralarda Tulsa’da oturuyorduk ve tatillerde Ohio’ya gitmeyi planlamıştık.

Babam işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, maliyeye borcum olduğunu söyledim. “Bunu çözmek kolay” dedi ve çek defterini çıkararak tutarın tamamı için bir çek yazdı. Gösterdiği bu ani cömertlik babamı olduğundan daha çok sevmeme neden oldu. Çünkü o anda benim için sahip olduğum yüreğini gördüm.

Babam çoğunlukla yüreğini gizli tutardı. Duygularını insanlara asla açıkça göstermezdi, hatta anneme bile. Babam hatırladığım kadarıyla hayatım boyunca o ana dek beni sevdiğini hiç söylememişti. Sadece bir kere annem söylemesini istediğinde sevdiğini söyledi, ama bolca dramının ardından. O günü dün gibi hatırlıyorum. Annem ısrarla ona şöyle diyordu, “Kendi oğluna onu sevdiğini söyleyemez misin?” Ama babam sessiz kalıyordu.

Sonunda annemin göz yaşlarını görünce beni sevdiğini söyledi. Ama o anı beni sevdiğini söylemesi olarak hiç görmedim, çünkü bunu zoraki biçimde yapmıştı.

Sözle sevdiğini söylemek yerine, babamın bize özel hediyeler aldığı zamanlar vardı ve bence dört kardeş olarak hepimiz babamızın bizi sevdiğini biliyorduk. Babamın yüreğini neredeyse asla sözleriyle değil, ama yaptıklarıyla görürdüm. Bu anları değerli saydım, çünkü benim için karanlık bir gecede parıldayan ışıklar gibiydiler.

Maliyeye olan vergi borcumu ödemem için bana bir çek yazdığı gün yüreğim minnetle doldu. Gözleri yaşlı halde babama sarıldım ve teşekkür ettim. Verdiği yanıt beni etkiledi. “Param olduğu sürece sana yardım etmek istiyorum” dedi.

Eminim sizin de buna benzer cömertlik hikâyeleriniz, dikkatinizi çeken anlar vardır. Bu yüzden aklınızın bir köşesine şu notu kaydedin:

Cömertlik insanlara yüreğinizi ve Tanrı'nın onlar için yüreğini gösterir.

Cömertlik çok güçlüdür. Sözleri aşar ve doğrudan yüreğe iner. Bir kimsenin bize yaptığı bir iltifatı ya da verdiği bir armağanı hatırlamamız hayret vericidir.

Hayatımda babamın yüreğini gördüğüm ilk anlardan birinde altıncı sınıftaydım. Kuzenim ve ben o sıralarda model roketlere düşkündük ve ucuna bir şeyler koyup havaya fırlatabileceğiniz konik burunlu bir roket almıştım.

O gün kuzenimle birlikte roketin konisine bir kurbağa koymayı ve roketin hızla yere çakılması için paraşütünü bantlamayı düşündük. Amacımız kurbağaya ne olacağını görmektir ve sanırım sonucu tahmin edebilirsiniz.

Evet, roketi fırlattık ve maalesef o sırada babam bizi izlemek için dışarı çıkmıştı. Bir kurbağayı katletmemizden memnun olmayacağını biliyorduk.

Roket olması gerektiği gibi yerden yükseldi ve sonra inişe geçerek baş aşağı yere çakıldı. Roketin yanına gittiğimde, ucundaki koninin ezildiğini ve beklediğim gibi kurbağanın öldüğünü gördüm.

Roketi yerden kaldırırken, asıl niyetimizi babamdan gizlemek için kurbağa ölüsünü çabucak yana fırlattım. Yanımıza geldi ve roketin durumunu sordu. Roketimiz için gerçekten kaygılandığını hâlâ anımsıyorum. Roketi elinde tutarken, kırıldığı için üzgün olduğunu söyledi ve nasıl tamir edebileceğimi anlatmaya başladı. Sonra kırık parçaları yeniden nasıl yapabileceğimi detaylı olarak açıkladı. Sesindeki hakiki ilgi ve şefkat beni yanlış yaptığımı ikna etti. Asla kurbağadan haberi olmadı, ama onun bana ve roketime gösterdiği ilgiyi hiç unutmadım. O anda gerçekten benimle ilgilendiğini net olarak gördüm.

Ayrıca Tanrı'nın bizi teşvik etmek ve bize erişmek için tanımadığımız insanları bile kullandığı zamanlar vardır.

Drenda ve bazı arkadaşlarla birlikte sülün avına gittiğimiz bir zamanı özellikle hatırlıyorum. Drenda'yla daha yeni evlenmiştik ve Tulsa'da

oturuyorduk. Arkadaşlarımdan biri Kansas'ta yaşıyordu ve o yılki sülün avı sezonunun açılış gününe bizi davet etti. Oldukça heyecanlıydım.

Kansas'a arabayla beş saatte vardık, harika bir av günü geçirdik ve avlanma limitimizi doldurduk. Ama Tulsa'ya dönerken arkadaşımızın arabasının motoru bozuldu. İssiz bir yerde yolda kaldık ve hâlâ evden saatlerce uzaktaydık. Eğer Kansas'ta bulduysanız, ne kadar ıssız bir yer olduğunu bilirsiniz.

Hava karardı ve uzakta çok sönük bir ışık gördük. Çiftlik evine doğru yürüdük ve çiftçiye durumumuzu anlattık. Çiftçinin söyledikleri karşısında şaşkınlıktan dona kaldım, "Tamam, sizi bu gece evinize bırakacağım. Arabanızı çekicime bağlayacağım ve Pazartesi günü iş başı yapmanız için sizi tam vaktinde evinize ulaştıracam." (Drenda o sabah bir restoranda yarı zamanlı olarak çalışmaya başlayacaktı ve daha ilk gününde arayıp gelemeyeceğini söylemek zorunda kalabileceği için çok endişeliydi.)

Şaşırtıcı bir tutumla önceden tanımadığımız bu adam bizi evimize bırakmak için Tulsa'ya beş saatlik bir yol gitti ve sabah olmadan Kansas'a geri döndü. Yani bütün gece araba sürdü!

Bu fedakâr davranışı unutmama imkân yok. Üstelik benzin parası için tek bir kuruş almadı. O adama her zaman minnettar olacağım. Onu düşündüğümde, bize gösterdiği cömertliği şükranla anıyorum.

İnsanlar sizi düşündüğünde, cömertliğiniz için Tanrı'ya şükredecekler.

Kendi hayatınızda bunun gibi olaylar yaşadığınıza eminim. Birisinin size gösterdiği ilgi ve şefkat için ne kadar minnettar olduğunuzu mutlaka hatırlarsınız. Evet, Pavlus'un kiliseye aktarmaya çalıştığı şey budur—cömertlikleri insanlara Tanrı'nın yüreğini gösteriyordu ve insanların Tanrı'ya hizmetleri için O'na şükretmesine ve O'nu yüceltmesine neden oluyordu.

Mesih'e iman ettiğimde yüreğimin yumuşadığını ve insanlarla gerçekten ilgilendiğimi fark ettim. Bir ihtiyaç gördüğümde, her zaman yardım etmek istiyordum, ama vermek için fazladan param olmadığından genelde veremiyordum ve bu durum can sıkıcıydı.

Çoğu insanın da gerçekte böyle hissettiğini fark ettim. Bir kalabalığa

seslenip bir adres sorsanız, yolunuzu bulmanıza yardım etmek isteyen bir düzine insan çıkacaktır.

Ama Kutsal Kitap'ta keşfettiğim gibi cömert olmak düşündüğümünden daha güçlüdür. 2. Korintliler 9. bölümdeki bu pasaj vermek hakkında düşündüğüm her şeyi değiştiren bir Egemenlik yasasını ortaya koydu:

Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı'ya şükretmesiyle de zenginleşiyor.

Onlar, içtenliğini kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi'ne uyarak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'yı yüceltiyorlar.

Tanrı'nın size bağışladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. Sözle anlatılmayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!

— 2. Korintliler 9:12-15

Pavlus'un burada söylediklerini tam idrak etmek için kavramları tanımlamamız gerekir.

Olağanüstü ifadesi sıra dışı; alışılmıştan, benzerlerinden farklı olan, fevkalade; muazzam miktar ya da üstün seviye anlamı taşır.

Neye muazzam miktarda sahip olacaksınız? Hayatınızda sıra dışı ve fevkalade olacak şey nedir? Tanrı'nın lütfü!!!!

**İNSANLAR TANRI'NIN
CÖMERT OLANLARA
BAĞIŞLADIĞI
OLAĞANÜSTÜ LÜTUFTAN
DOLAYI TANRI'YA
ŞÜKREDECEKLER!**

Tamam, şimdi de lütfun anlamına ihtiyacımız var.

Lütuf Tanrı'nın bağışladığı hak edilmemiş iyiliktir.

Lütfun standart tanımı budur, ama gerçek anlamını tam olarak içermez. Size daha iyi bir tanım vereceğim.

Aşağıda tanrısal lütuf hakkında Wikipedia'dan yaptığım bir alıntıyı paylaşıyorum:

Yaygın Hristiyan öğretilerine göre lütuf hak edilmemiş merhamet (iyilik) olup Tanrı'nın çarmıhta kurban olması için Oğlu'nu insanlığa vermesi ve böylece ebedi kurtuluş sağlamasıdır. Ancak bu tanım tek başına Kutsal Yazılar'daki bütün kullanımları kapsamayabilir. Örneğin Luka 2:40'da şöyle yazar, "Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu. Tanrı'nın lütfü O'nun üzerindedir." Bu ayette lütfü hak edilmemiş iyilik olarak tanımlamak mantıklı olmaz, zira günahsız Mesih'in buna ihtiyacı yoktur.

James Ryle şu tanımları önermiştir, "Lütuf, olmak için yaratıldığınız kişi olmanız ve yapmak için çağrıldığınız işi yapmanız için Tanrı'nın güçlendiren varlığıdır." Diğer taraftan Bill Gothard'ın önerisi şöyledir, "Lütuf Tanrı'nın isteğini yerine getirmemiz için bize verdiği istek ve güçtür." Bu tanımların ikisi de Kutsal Kitap boyunca kullanılan lütuf ifadesi için akla uygun anlamlar sunar.

O halde, Pavlus'un bu ayetlerde sözünü ettiği lütuf Tanrı'nın bereketlemek için verdiği imkândır. Bu armağan, yani lütuf armağanı önemliydi, çünkü zenginleşmeleri için insanları güçlendiriyordu. Ve sonunda insanların ihtiyaçlarını cömertçe karşılamaları Tanrı'ya yücelik verilmesine neden oluyordu.

Pavlus bu konuşmasını **"Sözle anlatılmayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!"** sözleriyle bitirir.

Tamam, bir tanım daha. Sözle anlatılmayan ifadesi, bunu açıklamak için sözcüklerin yetersiz kaldığı anlamına gelir. Pavlus lütuf armağanının işte bu kadar harika olduğunu söyler, yani sözcüklerin ötesindedir. Özellikle de sağlanan finansal kaynaklarla hizmet edilen kişiler için.

Sizi finansal esaretten özgür kılabilecek güç işte budur. Bu güç, yani Tanrı'nın lütfü her imanlı için geçerlidir.

Ama mesele şu. Pavlus'un yapmamızı söylediği şey, yani vermek hakkında uzun uzun konuşabiliriz. Ama lütüf, yani Tanrı'nın gücüyle zenginleşme imkânını anlamazsak, Tanrı'nın bizim için niyet ettiği hasadı kaçıırız. Bahçenizi ormanın ortasındaki büyük bir ağacın gölgesine

kurmak gibi olacaktır; güneş ışığı almayacağından istenen sonucu ortaya çıkaracak gücü bulamaz.

Drenda ve ben Tanrı'nın gücünün ortaya çıktığı ve durumu kalıcı olarak değiştirdiği Kutsal Kitap hikâyelerini okurduk. Büyürken kiliselerimizde böyle çok az hikâyenin gerçekleştiğini duyduğumuzu itiraf etmek zorundayım. Hiç kimse kurtuluşumuz haricinde Tanrı'nın lütfunu belirli bir duruma uygulamak hakkında konuşmamıştı.

Şimdi kurtuluşumuzun en önemli konu olduğunu anlıyorum. Ama az önce söz ettiğim gibi, aynı lütfun hayatımın her alanında işlemesine ihtiyacım vardı, ama nasıl olacağını bilmiyordum. Ve bilgisizliğim nedeniyle parasızdık, hastaydık ve bunalımdaydık. Kurtulduğumuzu biliyorduk, ebedi kurtuluşa sahiptik, ama göğün bereketini hayatımıza indirmeyi ve Tanrı'nın gücünü sergilemeyi bilmiyorduk ya da anlamıyorduk. Size anlattığım gibi finansal bir enkazdık!

Ama o gün Egemenlik hakkında konuştuğunda Rab'bin bana söylediği şey budur, *"Bu berbat durumdasın, çünkü Egemenliğimin nasıl çalıştığını asla öğrenmedin!"*

Diğer bir deyişle, Kral'ın yetkisini yeryüzünde nasıl etkinleştireceğimi bilmediğimi söylüyordu. Bunu nasıl yapacağımı, hatta yapabileceğimi asla öğrenmemiştim. Tanrı'nın gücünden, lütfundan nasıl yararlanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ah, bu arada Tanrı o gün bana Egemenlik hakkında başka şeyler de söyledi. Şöyle devam etti, *"Kilisem tıpkı İsrailoğulları'nın kölelik döneminde olduğu gibi firavun için tuğlalar yaparak yaşıyor. Kölelik ediyorlar! Halkım borç içinde ve onların özgür olmalarını istiyorum!"*

Burada bir noktayı belirtmek istiyorum: Finansal bakımdan özgür olmadıkça asla tam özgür olamazsınız. Drenda ve benim son 30 yıldan beri dediğimiz gibi, para meselesini çözmedikçe gerçekte kim olduğunuzu keşfetmeyecek ve hayatınızın ruhsal amacında ilerlemeyeceksiniz.

Ve bir noktayı daha belirtmek istiyorum: **ÖZGÜR OLABİLİRSİNİZ!**

Ben bunu kanıtladım ve binlerce insan da kanıtladı. Tanrı'nın lütfu size yardım etmek için etkindir. Bir köle olarak asla başaramayacağınız

işler yapmaya çağrıldınız. Sadece kendiniz ve aileniz için değil, insanların Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatınızda işlediğini görebilmesi için de finansal olarak özgür olmalısınız ve tıpkı olgun meyveler veren ağaçlar gibi insanları Egemenliğe çekeceksiniz.

Geçenlerde bir hemşireyle yaptığım sohbetten bahsetmek istiyorum. Aslında iki hemşireyle.

Annem 88 yaşında ve sağlığı oldukça iyi, ama tahmin edebileceğiniz gibi bir yerlere gitmek için yardıma ihtiyacı oluyor. O gün onu muayene için birkaç doktor randevusuna götürecektim.

İlk randevu sırasında görevli hemşireyle konuşurken bana ne iş yaptığımı sordu. Ona kilisemizi anlattım

ve ayrıca finans şirketimden ve insanların borçlarından kurtulmalarına yardım ettiğimizden bahsettim. Yaptığım iş oldukça ilgisini çekti. Geçim sıkıntısı çektiğini, borç limitini doldurduğunu ve hayatını nasıl idame ettireceğini bilmediğini söyledi.

Aynı gün ikinci doktor randevusuna gittiğimde, oradaki hemşireyle de neredeyse aynı sohbeti tekrarladık. Finans durumunu anlatırken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Dostum, bunlar istisna değil. Günümüzde tüm Amerika böyle yaşıyor.

İnsanların hayatlarında daha iyi bir yol olduğunu, Egemenliğin yolu olduğunu anlamalarına yardımcı olmak yüreğimdeki tutkudur.

Drenda ve ben Tanrı'nın Egemenliği'ni öğrenmeye ve öğrendiklerimizi uygulamaya başladığımızda, hayatımız yüz seksen derece değişti. Pavlus'un sözünü ettiği lütfun hayatımızda ortaya çıktığını görmeye başladık.

Bir gece düşümde insanların borçlarından kurtulmasına yardımcı olmak için kendi işimizi başlattığımızı gördüm. Akıl almaz, değil mi? Borç batağının poster yüzü olan biri şimdi insanların borçtan kurtulmalarına yardım eden bir şirket işletiyor. Böyle bir şeyi ancak Tanrı yapabilir, değil mi?

**İNSANLAR CEVAPLAR
ARIYOR. GERÇEK
OLANI ARIYORLAR. DİN
YERİNE EGEMENLİĞİ
GÖRMEMEYE SON DERECE
İHTİYAÇLARI VAR.**

Şöyle sorabilirsiniz, “Bu nasıl oldu? Borçtan kurtulmayı nereden biliyordun ki, başkalarına bu konuda yardım edebildin?” Harika bir soru!

Uzun lafın kısısı, Kutsal Ruh bu işin nasıl yapılabileceğini bana açıkladı.

Elbette doğal âlemde öğreneceğim şeyler vardı ve sonra şirketimi nasıl kuracağım konusunda bana yol gösteren kişiler vardı, ama tüm süreçle birlikte kullandığımız benzersiz stratejileri ve yöntemleri Kutsal Ruh yönetti. Bu şirket başarılı oldu ve finansal özgürlüğümüzün kapısını açtı.

Bu arada, ne düşündüğünüzü biliyorum: Özgürlüğümüz için gerekli tüm parayı sağladıysa müşterilerimizden yüksek ücretler almış olmalıyız.

Hayır. Dediğim gibi, Kutsal Ruh bize benzersiz bir iş modeli verdi ve işin özeti şu:

Müşterilerimize ÜCRETSİZ hizmet ediyoruz.

Zaten faturalarını ödemekte zorlanan birini özgürleştirmek için ondan nasıl ücret alabilirim? Hayır, bunu yapamam. Tanrı şirketimi finanse etmek için bana farklı bir yol verdi. Müşterilere özel olarak tasarlanmış bir finans planı geliştirmek için şirket olarak asla ücret almadık ve almayacağız. Şirketimin uzmanlık alanı sabit gelirli müşterilerimizin yedi yıldan kısa bir sürede ev kredisi dahil tüm borçlarından kurtulmalarını sağlamaktır.

Müşterilerimizin kendileri tarafından değil, müşterilerimize çözümler ve yapıcı seçenekler sunmaları için seçtiğimiz düzinelerce şirket, profesyonel ve tedarikçi tarafından finanse ediliyor. Müşterilerimizi onlara yönlendirmemiz karşılığında bize ödeme yapıyorlar.

Örneğin, yeniden yapılandırma sürecimizde eğer XYZ şirketinin müşterimin sigorta ücretini %50 düşüreceğini biliyorsam müşteriye XYZ şirketine başvurmasını söylerim. Böylece müşterim XYZ şirketiyle kendisi görüşebilir ve eğer XYZ'nin daha uygun fiyatlarını beğenirse yapılandırma planının bir parçası olarak XYZ ile anlaşmaya karar verebilir.

Yani müşteriler için her şey ücretsiz. Ve şirketimizin muazzam büyümesine yol açan başlıca faktörün bu olduğuna eminim. Şirketimizin websitesi forwardfinancialgroup.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Ayrıca müşterilerimizin güvenli yatırım adını verdiğimiz seçenekleri

keşfetmesine yardım ediyoruz. Adından da anlaşılacağı gibi değerli emeklilik birikimlerinin çalkantılı piyasalarda erimeyeceği risksiz yatırımlar yapıyoruz.

Bütün bunları söylüyorum, çünkü 30 yıldan beri belki yüz binlerce kişiyle konuştuk ve çoğu Amerikalı'nın yaşadığı finansal sıkıntılara tanık olduk.

Benim için özellikle bir örnek öne çıkıyor ve birçok Amerikalı'nın hayatını iyi tasvir ediyor.

Borçları nedeniyle yardıma ihtiyacı olan bir kadın beni ziyarete geldi. Ben ve yardımcılarımdan birisi onunla görüştük ve durumunu bana anlatırken ağzım açık kaldı. Tümü limitini doldurmuş 32 ayrı kredi kartı vardı (Evet, doğru duydunuz, 32 kredi kartı vardı).

Başarılı biçimde kendisine bir hapisane kurmuştu ve çıkmak için benden bir anahtar istiyordu. Aslında cevap basitti: Kredi kartı kullanmayı bırak! Bu iyi bir başlangıç olacaktı. Bu yüzden kartlarını kesmesini ve kendi gelirine göre harcaması için ısrar ettim. Sonra düzenli harcamalarının bir listesini yapması için ona bir ödev verdim. Böylece ona vereceğim danışmanlık hizmetinde nereden başlayacağımı bilecektim. Ayrıca durumunun daha da kötüleşmemesi için harcamalarında kredi kartı yerine banka kartı kullanmasını önerdim.

Kredi kartlarını kesip atmasını önerdiğimde anında gözyaşlarına boğuldu ve şu şok edici soruyu sordu: "O zaman nasıl yeni ayakkabılar alacağım?"

Doğru mu duymuştum? Karnını doyurmak için yeterli parası yoktu, ama ayakkabılar hakkında mı soruyordu?

Bu kadının anormal bir vaka olduğunu düşünebilirsiniz. Sahip olduğu kredi kartlarının sayısı bakımından belki öyleydi. Ama finansal hapisanede olmak bakımından öyle değildi. Amerika'dan en güncel istatistiklere bir bakalım:

- İnsanların %57'sinin bankada 1000 doları yok.
- %44'ü beklenmedik 400 dolarlık bir faturayı ödeyemiyor

- Amerikalılar'ın %23'ü aylık faturalarını ödeyemiyor ve her ay borçları daha da katlanıyor.

Dostum, Amerikalılar tam olarak Tanrı'nın söylediği gibi yaşıyorlar— köle gibi.

Bir kölenin neler yaptığını düşünelim.

- Kendisi için çalışmaz. Çalışmasına ve kâr etmesine rağmen, elde edilen kâr her ay alacaklılara gönderilir ve ailenin elinde hayatlarını ancak bir ay daha idame ettirecek kadarı kalır.
- Köleler sahip olmadıkları evlerde otururlar (evleri için kredi borcu öderler).
- Sahip olmadıkları evlerin borcunu ödemek için sahip olmadıkları arabalarla işe giderler.
- Sahip olmadıkları arabaların ve evlerin borcunu ödemenin yanı sıra 20 yıl önceden kalma öğrenci kredisini kapatmak için kredi kartıyla alınmış kıyafetlerle işe giderler

Sanırım ne demek istediğimi anladınız.

*Zengin yoksullara egemen olur, Borç alan borç verenin kulu olur.
– Özdeyişler 22:7*

İnsanların büyük çoğunluğunun işlerini sevmediğini biliyor musunuz? Aslında bir Gallup araştırması çalışanların %85'inin işlerinden nefret ettiklerini ortaya koyuyor.

O zaman neden o işlerde çalışıyorlar? Çünkü kölelik ediyorlar ve kölelerin seçeneği yoktur!

Peki, kölelikten bir çıkış yolu var mı?

Evet!

Bana inanmıyor musunuz? Size göstereyim.

Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı'ya şükretmesiyle de zenginleşiyor.

Onlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi'ne uyarak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'ya yüceltiyorlar.

Tanrı'nın size başışladiğı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. Sözle anlatılmayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!

— 2. Korintliler 9:12-15

Bu cevaba odaklanmayı sürdürelim— Tanrı'nın lütfu, O'nun gücüyle zenginleşme imkânı!

Ayrıca düşmanın sizi borç batağında tutmak istediğini ve çıkış yolunu öğrenmenizi asla istemediğini bilin. İşte bu nedenle günümüzde Amerika'da 11 *trilyon* adet aktif kredi kartı bulunmaktadır. Ayrıca her yıl 4 ila 8 milyar kredi kartı *teklifi* yapılmasının nedeni de budur:

Birisi borç batağında kalmanızı istiyor ve kartlarını denemeniz için size yalvaranlar sadece bankalar ve perakendeciler değildir.

Şeytan, sizi borç batağında tuttuğu sürece ruhsal kaderinize asla yürüyemeyeceğinizi ve dolayısıyla onun krallığına zarar veremeyeceğinizi bilir.

O halde yeniden gözden geçirelim. Bu kitap cömert olmak hakkındadır, değil mi? Hem evet hem hayır. Evet, vermenin ve cömert olmanın yararları hakkında biraz konuşuyoruz. Ama vermek kendi içinde cevap değildir. Tanrı'nın gücünden, O'nun lütfundan nasıl yararlanacağımızı bilmemiz gerekir.

Yeniden ifade edeyim: bir formül olarak vermek kendi içinde anahtar değildir. Elbette bir parçasıdır, ama sizin ve benim lütuf denen olağanüstü zenginleşme imkânına ihtiyacımız vardır.

Dustin ve Kendall söz ettiğim şeyi keşfetti. Bu ikisi kendilerini finansal bir bataklık içinde bulana dek ekonomik durumlarında Tanrı'nın lütfuna muhtaç olduklarını anlamayan genç bir çifttir. Yeni bir iş fikrini incelemişler ve harekete geçmeye karar vermişlerdi. Maliyet mi? 150.000 dolardı ve tümü borçtu.

İşlerini kurdukları ay maliye tarafından denetlendiler ve denetim sonunda 53.000 dolarlık vergi borcuyla karşılaştılar. Dustin, birden kendilerini nasıl kurtulacaklarını bilmedikleri 200.000 doların üzerinde bir

borç içinde bulduklarını, üstelik işlerini kurmadan önce zaten ekonomik olarak sıkışık durumda olduklarını söyledi.

Yeni bebeklerinin doğum masrafı için hastaneye ödedikleri parayı borç almışlardı ve bu borcun taksitlerini ödüyorlardı. Maliye denetimiye onları iyice köşeye sıkıştırdı ve Dustin seçenekler bulmak için çırpınmaya başladı.

Araştırmalarının ardından, sonunda 30.000 dolarlık bir kredi teklifi buldu, onaylandı ve fikrini almak için karısıyla konuştu. Ancak Dustin'in bilmediği şey, karısı Kendall'ın Tanrı'nın lütfundan yararlanmayı konu eden *Finansal Devriminiz: Dinlenmenin Gücü* adlı kitabımı çalıştığı ve üzerinde düşündüğüydü.

Bu yüzden Dustin yeni kredi fikriyle Kendall'a geldiğinde, Kendall kocasının borçlanmak yerine Tanrı'ya dönmesini umduğundan hayal kırıklığına uğradı. Kararları hakkında onunla konuşmaya ve Tanrı'ya güvenmesi için onu cesaretlendirmeye karar verdi. Çok şükür, Dustin karısının hikmetli öğüdünü dinledi.

Dua ederlerken, Kutsal Ruh'un bir tohum ekmelerini söylediğini işittiler. Elbette o sırada Tanrı'nın vermelerini söylediği para ellerinde yoktu, bu nedenle Tanrı'nın ekmelerini söylediği tutarı kazanmak için sonraki 28 gün çalıştılar.

Sonuç ne oldu?

İşleri şaha kalktı.

Sonraki yıl boyunca 175.000 dolar borç ödediler ve Dustin sadece o yıl hayatı boyunca kazandığından ON İKİ KAT fazla para kazandığını söyledi!

Kendall ve Dustin egemenlik ilkelerinin her seferinde çalıştığını keşfetti!

Cevapları neydi? Egemenlik ve Tanrı'nın lütfu!

Sizin cevabınız nedir? Egemenlik ve Tanrı'nın lütfu!

BÖLÜM 2

CEVAP: LÜTUF

Son bölümde cömertliğin insanları ruhsal olarak nasıl etkilediği hakkında konuştuk— yüreklerini hem Tanrı'ya hem de size karşı duydukları minnetle nasıl yumuşattığını konuştuk. Ayrıca cömert olma imkânının Tanrı'nın hayatımızdaki lütfunun bir sonucu olduğunu ortaya koyduk.

Tanrı'nın size bağışladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. Sözle anlatılamayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!

— 2. Korintliler 9:14-15

Tanrı'nın bizi zenginleştiren lütfunu tanımlarken Pavlus'un olağanüstü sözcüğünü vurgulamasını konuştuk. Lütfun Tanrı'nın istediği bir şeyi başarmak için bahşedilen sıra dışı imkân anlamına geldiğini keşfettik. Pavlus Tanrı'nın güçlendiren lütfunu sözle anlatılamayan bir armağan olarak adlandırır! Eğer hayatta zenginleşmelerine bizzat Tanrı yardım ediyorsa, herkes bunun muhteşem bir avantaj olacağını kabul edecektir.

Tanrı'nın hayatınızda yapmak istediği şeyin büyüklüğünü ve sizin için etkin olan muazzam gücü kavramanıza yardım etmek için, birkaç ayet geriye gidelim ve altıncı ayetten itibaren okuyalım.

Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer. Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda

bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir. Nitekim şöyle yazılmıştır: “Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi; Doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır.”

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı’ya şükran nedeni oluyor.

— 2. Korintliler 9:6-11

Şimdi, işler burada gerçekten heyecanlı bir hal alıyor!

Bu pasajda lütuf ile aynı anlamdaki nimet sözcüğünün kullanıldığını görüyoruz ve okuyucuların Tanrı’nın tüm gücünün etkin olduğunu anlamasına yardım etmek için sözcüğün önüne HER sıfatını ilave eder. Pavlus burada açıkça vermek ve almaktan söz eder ve verdiğiniz zaman Tanrı’nın tüm lütfunun hasadı getirmek için etkin olduğunu vurgular.

Tanrı’nın tüm lütfu ya da her nimeti Tanrı’nın tüm gücünün, hikmetinin, ve iyiliğinin o tohumdan hasat biçmeniz için etkin olduğunu ima eder. Sizi bilmem, ama bu beni heyecanlandırıyor!

Ama bu durum hasadın kendi başına ortaya çıkacağı anlamına gelmez.

Eğer çok zengin bir çiftçi milyonlarca dolarlık tarım ekipmanını ekip biçmeniz için size ödünç verse, ama siz çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmezseniz, bunların size hiçbir yararı olmaz.

Tanrı tüm gücünü sizin için etkinleştirmiştir, ama nasıl ki bir çiftçi çiftçiliğin sadece toprağa tohum atmaktan ibaret olmadığını biliyorsa, bizim üzerimize de düşen bir rol vardır.

Şimdilik anlamanızı istediğim şey Tanrı’nın sadece ekimden sonra hasadı biçmenize yardım etmek için değil, ayrıca ne zaman ve nerede ekim yapacağınızı bilmenize de yardım etmek için yanınızda olduğudur. Ve bu nedenle sınırsız bir finansal geleceğe sahipsiniz!!!!

Şimdi, bir adım ileri gitmemiz ve bu pasajda verilen net vahiy hakkında konuşmamız gerek.

Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir.

Gördüğümüz gibi Tanrı'nın söz ettiği ilk şey her şeye yeterli ölçüde sahip olmamızdır. Buradaki mesele sadece para değildir. *Her zaman, her yönden demektir!*

SİZ TANRI'NIN İŞİYLE İLGİLENİN VE O DA SİZİNKİYLE İLGİLENECEKTİR

Bunu her zaman şöyle ifade ederim, "Siz Tanrı'nın işiyle ilgilenin ve O da sizinkiyle ilgilenecektir." O halde "her zaman, her yönden" ifadesinin anlamı bana göre ekonomi nasıl giderse gitsin asla eksikiniz olmayacaktır. Tanrı her şeye yeterli ölçüde sahip olmaktan bahsederken, sadece hayatınızı idame ettirmekten söz etmez.

Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız. RAB sizi kuyruk değil baş yapacak. Eğer bugün size ilettiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinler, onlara iyice uyarmanız, altta değil, her zaman üstte olacaksınız.

— *Yasa'nın Tekrarı 28:12-13*

Tanrı her şeye yeterli ölçüde sahip olmanızdan söz ederken, borcunuzun olmadığı tam bir finansal özgürlükte yürümenizi, hizmetinizi tutkuyla icra etmenizi ve ülkenin en iyi ürünlerinden yemenizi kasteder. Ayrıca kusursuz bir refaha ve esenliğe sahip olacağınız anlamına da gelir.

İkinci olarak, her şeye yeterli ölçüde sahip olmanızın ardından, sadece hayatta kalmıyorsunuz, ama bereketleniyorsunuz.

Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz.

Amaç cömert olmak, insanlara yardım etmek ve Tanrı'nın yeryüzünde verdiği hizmetleri desteklemek için finansal imkânlarla sahip olmaktır.

Tanrı'nın hedefi yüreğini insanlara tanıtmak ve insanların yüreklerini kendisine çekmektir.

Her zaman dediğim gibi, "Tanrı insan işindedir."

Sık sık duyduğum hatalı bir varsayımı kısaca ele almak istiyorum.

Önceki gün çok zengin bir adamla konuşurken bana şöyle dedi, "Daha fazla paraya ihtiyacım yok; zaten çok param var."

Aslında ne demek istediğini anlıyorum; iyi durumda ve *kişisel* olarak daha fazla paraya ihtiyacı yok. Ama gerçek şu ki, daha fazla paraya ihtiyacı var, hem de bir sürü paraya.

Eğer paranın sadece bizim için yapabileceklerine bakarsak, bence daha fazla para kazanma güdüsünün azalabileceği bir noktaya gelebiliriz. Ama Tanrı'nın insanlara erişme tutkusunu ve Egemenlik'teki bol yaşamı henüz keşfetmedikleri için şu anda cehenneme ilerlemekte olan milyonların varlığını düşünürseniz, o zaman Tanrı'nın daha fazla para kullanmak istediğini anlarsınız!!!!

Bunu yeniden söyleyeceğim, "**TANRI DAHA FAZLA PARA KULLANMAK İSTER!**"

Yapılacak daha çok işler vardır.

Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir.

Cömertçe katkıda bulunacağınız pek çok iyi iş var. Her iyi iş Kral'ın adına yapılır. Aslında, Efesliler 4:7, 11-12a'ya göre yapacağınız belirli bir iş var.

Ama lütuf her birimize Mesih'in armağanı ölçüsünde başışlandı. Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı. Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın.

— Efesliler 4:7, 11-12a

Görüyorsunuz ki, çoğu insan finansal olarak özgür olmayı amaçlıyor, çünkü yaşam kavgasından yorulmuşlardır. Esenlik arıyorlar. Ve birçok insan gerçekte sevmedikleri işlerde çalıştığından, paranın onlara vereceği özgürlüğün peşindeler. Yapmak zorunda oldukları şeyler yerine yapmak istedikleri şeyi yapma özgürlüğünü istiyorlar. Kendi arzularını izlemeyi ve hayatlarının amacını bulmayı istiyorlar.

Aşağıdaki cümle dinci insanları çıldırtan bir sözdür:

Her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz.

Evet, böyle söylüyor. Zenginleştirileceksiniz!

Elbette bu terim özeldir ve kültürümüzde çoğunlukla yanlış anlaşılır. Bir milyar doları olan birinin 100.000 doları olan birinden daha mutlu olduğunu söyleyemeyiz. Hayır, “zengin” olmak farklı insanlar için farklı anlamlar taşır. Ama elbette, bütün ihtiyaçlarımızın karşılandığını, borçsuz yaşadığımızı ve ülkenin en iyi ürünleriyle beslendiğimizi anlatır.

İstekli olur, söz dinlerseniz,

Ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz.

— Yeşaya 1:19

Ama zenginleşmek sadece parayla ilgili değildir. Torunlarımla oynamak, eşimin elini tutmak ve hayattaki diğer harika şeyler de birer zenginliktir. Drenda ve ben Tanrı’yı seven ve o ya da bu şekilde hizmette yer alan harika çocuklara sahibiz. Birbirimize yakın evlerde oturuyoruz ve gerçekten de birbirimizle olmaktan zevk alıyoruz. İşte buna zenginlik diyorum!

Gördüğümüz gibi, dinci insanlar çok paraya sahip olmanın açgözlülük olduğunu düşünüyor. Ama eğer Tanrı’yla birlikte insanlara hizmet içindeyseniz, her zaman yapılacak yeni görevler ve fethedilecek yeni alanlar vardır.

Bir kez daha, Tanrı dünyadaki işinizi sürdürmeniz için bolluğa sahip olmanızı ister.

Tanrı O’nun için cömert olmanızı, insanlara yardım etmenizi ve verdiği görevleri finanse etmenizi ister. Eğer her durumda cömert olabilecekseniz, paranız olmalıdır.

Yani, her durum ifadesi her gün ya da günde birden çok kez anlamına gelebilir. Dürüst olalım; bunu ay sonunu zor getirerek yapamazsınız; faturalarınızı ödemeniz için gerekenden daha fazla paraya ihtiyacınız var! Sanırım kimse buna itiraz etmez.

Ama cömert olmak ya da genel olarak vermek hakkında konuştuğumuzda ayağımızın yere bastığı bir yere gelelim:

Verirken korkuyla mücadele etmek zorundasınız.

Korkuya katlanmak zorundasınız demiyorum. Verirken korkuyla MÜCADELE etmek zorundasınız diyorum. Korkuyla mücadele etmenin en iyi yolu gerçektir!

O halde verirken hissedilen korku nedir? Basit bir ifadeyle, kendimize yeterince kalacak mı diye korkarız, değil mi?

O paraya ihtiyacım var, diye düşünebilirsiniz ve elbette ihtiyacınız var. Ama Tanrı'nın da yapılacak işi var. Ve Tanrı karşılığında bir vaat vermeden, daha açık bir ifadeyle yatırımınıza bir getiri sağlamadan sizden para vermenizi istemeyecektir, değil mi? Bence Sözü'nde bunu gayet net bir dille ifade ediyor:

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak.

— Luka 6:38

Tanrı, Egemenliği'ne vermenin faydalarını açıklamaya talimatın kendisinden daha çok önem verir. Talimat olarak sadece tek bir sözcük söyler, "Verin", ama bunun faydalarını açıklamak için 18 sözcük kullanır. Ben böyle düzenlenmiş bir sözleşmeye hemen imza atarım!

Sizin bereketlenmenizin Tanrı'nın çıkarına olduğunu bilin. Şunu bir düşünün: Tanrı yüreğindeki işleri finanse edecek parayı kimden alacak?

O para elbette sizden, benden ve diğer imanlı kardeşlerden gelmek zorunda olacaktır. Şeytan'a ait insanlar Tanrı'nın işlerini doğal olarak desteklemez.

Üzücü olan şey, çoğu imanlının verdiklerinin karşılığında Tanrı'dan

bir getiri beklemenin yanlış olduğunu söylemesidir. Tanrı'ya verdikten sonra karşılığında bir şey beklemenin açgözlülük olduğuna ve Tanrı'ya tapınmanın saflığını bozduğuna inanırlar.

Bir çiftçinin verdiklerinin karşılığında kendisi ve ailesi için kazanç sağlayacağına inanması yoldan sapmak mıdır? Çiftçi sadece Tanrı'nın ona verdiği yasaları uyguluyor.

Tanrı zenginleşmemizi görmekten zevk alır. O bizim yararımız için ekme ve biçme yasasını verdi. Şeytan zamanın başlangıcından beri, vermek ve para hakkında kiliseye yalanlar söyledi. Bazı mezhepler Şeytan'ın yalanlarına kandıklarını fark etmeden yoksulluk yeminleriyle övünürler. İsa hizmeti boyunca bu tutumla birçok defa uğraşmak zorunda kaldı. Aslında, bu konuya ilişkin en ünlü benzetmelerinden biri olan İyi Samiriyeli benzetmesini anlattı.

Bir Kutsal Yasa uzmanı İsa'yı denemek amacıyla gelip şöyle dedi: "Öğretmenim, sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?"

İsa ona, "Kutsal Yasa'da ne yazılmıştır?" diye sordu. "Orada ne okuyorsun?"

Adam şöyle karşılık verdi: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin."

İsa ona, "Doğru yanıt verdin" dedi. "Bunu yap ve yaşayacaksın."

Oysa adam kendini haklı çıkarmak isteyerek İsa'ya, "Peki, komşum kim?" dedi.

İsa şöyle yanıt verdi: "Adamın biri Yeruşalim'den Eriha'ya inerken haydutların eline düştü. Onu soyup dövdüler, yarı ölü bırakıp gittiler.

Bir rastlantı olarak o yoldan bir kâhin geçiyordu. Adamı görünce yolun öbür yanından geçip gitti.

Bir Levili de oraya varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitti.

O yoldan geçen bir Samiriyeli ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı.

Adamın yanına gitti, yaralarının üzerine yağla şarap dökerek sardı. Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi.

Ertesi gün iki dinar çıkararak hancıya verdi. ‘Ona iyi bak’ dedi, ‘Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.’

“Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davrandı?”

Yasa uzmanı, “Ona acıyıp yardım eden” dedi.

İsa, “Git, sen de öyle yap” dedi.

— Luka 10:25-37

Bence hepimiz bu hikâyenin şu dersi verdiğini duymuşuzdur: Eğer Tanrı o yolda yürüseydi ve bu adamı görseydi ne yapardı? Rab’bin dövülmüş ve yarı ölü haldeki bu adamı ölüme terk etmeyeceğini biliyoruz.

Çoğu Pazar okulu sınıfında bu benzetmede öğretilen ders iyi komşu olmaktır. İnsanlarla ilgilenin. İnsanlarla ilgilenmek Tanrı’nın yüreğidir ve bu değerlendirmeye yüzde yüz katıldığımı söyleyebilirim. Ancak bu benzetmede sıklıkla atlanan başka şeyler de var.

İsa’nın bu Kutsal Yasa uzmanını neden azarladığını iyice anlamak için, çağın sosyal iklimini bilmemiz gerekir. Yahudiler Samiriyeliler’den nefret eder, onları kirli ve tanrısız kişiler sayarlardı. Bu nedenle kendilerini Tanrı’nın gözünde Samiriyeliler’den çok daha kutsal ve doğru görürlerdi ve onlarla hiç ilişki kurmazlardı. Aslında İsa’nın hikâyesi temelde Kutsal Yasa uzmanının yüzüne atılan bir tokat, dinci tutumu nedeniyle bir azardır. Sanırım hepimiz bu anlayışa sahibiz.

Ama daha önce hiç işitmediğim, yani hiçbir Pazar okulunda öğretildiğini duymadığım kısım iki dinarla ilgilidir. Eğer İsa bu öğretmenin Samiriyeliler’e karşı yüreğinde beslediği kötü tutumu zaten ortaya koyduysa daha sonra iki dinardan neden söz etti? Keşfedelim:

Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi.

Ertesi gün iki dinar çıkararak hancıya verdi. 'Ona iyi bak' dedi, 'Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.'

— Luka 10:34-35

İsa'nın öğrettiği bu hikâyede, ayrıca İsa'nın bizim için yapacağı hizmetin de bir benzetmesini görebiliriz. İnsanlığın bir haydut olan Şeytan tarafından soyulup dövüldüğünü ve yarı ölü bırakıldığını görebiliriz. Yağla şarabın peygamberlik sözleri uyarınca Kutsal Ruh'u ve İsa'nın iman edenlerle kendi kanıyla yapacağı antlaşmayı temsil ettiğini anlarız. Ve yağ ve şarabı uyguladıktan sonra Samiriyeli'nin bir adım daha ileri giderek yaralı adamı iyileşmesi için bir hana götürdüğünü görüyoruz. İyi Samiriyeli adamın iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu bilir ve tüm masrafları üstlenip onu güvenli bir yere yerleştirir.

Hanın yerel kiliseyi temsil ettiğine inanıyorum. İsa dövülmüş ve yol kenarında ölüme terk edilmiş insanları buraya getirir. Bunlar yeniden doğarlar, İsa'nın kanıyla yaptığı antlaşmayla günahlarından temizlenirler ve Kutsal Ruh aracılığıyla dirilirlenir, ancak hâlâ yeryüzünün lanetli sisteminin lekelerini ve acılarını taşırlar. İyileşmek ve bütünüyle yeni bir yaşam biçimi öğrenmek için zamana ihtiyaçları vardır. İsa onları yerel bir kiliseye yerleştirir ve ilerlemeleri için bir hancının, yani pastörün gözetimi altına teslim eder.

Ne yazık ki, kilisede de Kutsal Yasa uzmanının sergilediği tutumun aynısını görebiliriz. Handa bulunanlar yardım işlerine katılmaya isteksizdir. Yaralı adamın yanından geçip gidenlerin yaptığı gibi onun sorunuyla ilgilenmezler. Neden uğraşsınlar ki? Zamana ve paraya mal olmak dışında bu yardımın onlara ne yararı olacaktır?

Bu tutum nedeniyle, pastörler çocuk bakımına yardım etmeleri ya da küçük bir gruba önderlik etmeleri için kilisedekilere rica edip dururlar. Ama görünen o ki, insanlar hâlihazırda kendi işleriyle meşguldür ve adanmakta zorlanırlar. Din teşvik etmez, sadece görev ve yasa verir. Din "Bununla ya da şununla ilgilenmeyi Tanrı'ya borçlusun. Çünkü bak, Tanrı senin için neler yaptı" deyip insanları suçlu hissettirerek yardıma zorlamaya çalışır. Ve kabul ediyorum ki, Tanrı'ya karşı her zaman istekli ve minnet

dolu yüreğimiz olmalı ve diğerlerine yardım etmeye istekli olmalıyız, ama Tanrı “Bana borçlusun” zihniyetiyle işlemez. “Masraflarını karşılamak için iki dinar bırakıyorum ve bundan fazla NE HARCARSAN, dönüşümde sana öderim” der.

Bir kez daha, dinci zihniyet bu cümlenin cennete gittiğimizde İsa'nın veryüzünde O'nun Egemenliği için yaptığımız işler için bizi ödüllendireceği anlamına geldiğini söyler. Hayır, İsa hikâyeyi anlatırken, Samiriyeli'nin geri dönüş yolunda hana uğrayacağını kastediyordu. İsa o hancı için gerçek zamanlı yardımdan söz ediyordu. Ama insanlar şimdi şöyle diyecekler, “Tamam, Tanrı hancının adama bakarken yapacağı masrafları karşılayacak, ama benim evimde de masraflarım var. Bu hizmete katılmak için zamanım ya da param yok.” Katılım gösterirken ortaya çıkabilecek harcamalar için geri alım yapma mantığı birçok insanı motive etmez. Elbette yardımcı olur, ama Tanrı'nın katılım gösterenlere olan sevgisini bütünüyle açığa çıkarmaz.

Evet, ne diyeceğinizi biliyorum: “Hepimiz handa Tanrı'ya olan sevgimizden ötürü yardımcı olmalıyız.” Evet, pastörünüze sadakatten ve Tanrı'ya olan sevginizden ve görevinizden ötürü yapabilirsiniz ve bu bazen gereklidir ... Ama Tanrı “O'nunla birlikte handa çalışmaktan” heyecan duymanızı istiyor.

Ve meselenin özü bu— Tanrı İÇİN çalışmıyoruz, aslında Tanrı'yla BİRLİKTE çalışıyoruz. Tanrı'nın kendisi Pavlus aracılığıyla aşağıdakileri söyler:

Kim kendi parasıyla askerlik yapar? Kim bağı diker de ürünü yemez? Kim sürüyü güder de sütünden içmez? İnsansal açıdan mı söylüyorum bunları? Kutsal Yasa da aynı şeyleri söylemiyor mu? Musa'nın Yasası'nda, “Harman döven öküzün ağzını bağlamayacaksınız” diye yazılmıştır. Tanrı'nın kaygısı öküzler mi, yoksa bunu özellikle bizim için mi söylüyor? Kuşkusuz, bizim için yazılmıştır bu. Çünkü çift sürenin umutla sürmesi, harman dövenin de harmana ortak olma umuduyla dövmesi gerekir.

— 1. Korintliler 9:7-10

Tanrı korktuğumuz için ya da sadece görev diye O'na hizmet etmenizi istemiyor.

Ne söylediğine dikkat edin, “*çift sürenin umutla sürmesi, harman dövenin de harmana ortak olma umuduyla dövmesi gerekir.*” Tanrı sadece size verdiği görevin sonucunda gelen harmanla ilgilenmiyor. Ayrıca O'nunla birlikte çalışanlarla da ilgileniyor ve onların da harmanın sevincini paylaşmalarını istiyor.

İsa çok önemli bir nedenle bu hikâye için bir hancı seçti. Hancının bir işletme yönettiğini biliyoruz. Gecelik oda fiyatlarına genel ve personel giderlerini dahil etmiştir. Ama hanı idare etmek için yapılması gereken masrafların üzerine kârını ilave eder. Evet, *kârını*.

Hancı ağırladığı konuklarından gecelik ücret aldığında belli bir kâr eder. Bu nedenle, hancı kapısına getirilen yaralı adama karşı farklı bir bakış açısına sahiptir. Yolcu, masrafları karşılayacağını vaat ettiği için yaralı adamla ilgilenmek hancıya bir kuruşa mal olmayacaktır. Ama hancı içinde garaz beslemeden yaralı adama bakabilmesini mümkün kılan bir gerçeği bilir. Aslında karşısına çıkan bu fırsattan neredeyse başı dönmüştü.

Anladığınız gibi, hancı adamın burada kalacağı her gece için kâr edecektir ve seyahat eden bu işadaminin sunduğu açık çek onu heyecanlandırmıştır. Hancının oradan ayrılırken işadamıyla yaptığı konuşmayı hayal edebiliyorum: “Hey, eğer yolda muhtaç durumda başka birini daha görürsen, onu da mutlaka buraya getir. Bana getireceğin herkese bakarım ve eğer odam kalmazsa yenilerini eklerim!”

Görebileceğiniz gibi, bu hikâyede İsa'nın yapacaklarıyla ilgili aşına olduğumuzdan çok daha fazlası var. İsa Kutsal Yasa uzmanının Tanrı'ya ve Samiriyeli'ye karşı sahip olduğu dinci zihniyeti düzeltmeye çalışıyordu. Ayrıca hancının yakalamış olduğu muazzam fırsatı gözden kaçırdığını açıklıyordu— *kâr!*

Tanrı'nın iyi insanlara kötü şeyler yaptığını söyleyen ya da heyecanlı bir hayat yerine dinci bir zihniyetle Tanrı'ya hizmet eden insanlar gördüğümde her zaman üzülürüm. Şeytan Tanrı'nın iyiliğini Tanrı'nın halkından gizlemeye çalışır, öyle ki, O'na tüm yürekleriyle hizmet etmeye istekli olmasınlar.

Çoğu insan için kiliseye gitmek takvimdeki bir etkinliktir ve aslında kilisenin, yani Tanrı'nın şifa bulmaları için insanları gönderdiği han olduğunu anlamazlar. Maalesef Tanrı'nın yüreğini iskarlarlar, çünkü Tanrı'nın yüreği insanlara erişmek için ne gerekiyorsa bedelini ödemeye hazırdır ve her zaman yatırdığımızdan fazlasını geri verir. Her zaman.

Yıllar önce Drenda'nın kardeşiyle oturup şu konuyu tartıştığımızı hatırlıyorum; Tanrı iyidir, bizi ödüllendirir ve tüm ihtiyaçlarımızı karşılayan Egemenliği bize vermiştir. Egemenlik'e dair bu anlayış Johnny ve karısı Candi için yeniydi, zira gerçeğin çok az öğretildiği geleneksel bir kiliseden gelmişlerdi.

Johnny ve Candi o dönemde Georgia'da öğretmen olarak çalışıyordu ve Johnny bir yandan öğretmenlik yaparken diğer yandan Forward Finans Grup adlı finans şirketinde yarı zamanlı çalışıyordu. Johnny'nin bu işte doğal bir yeteneği olduğu görülüyordu. Şirketteki ilk yılı boyunca öğretmenlikten daha fazla şirkette yarı zamanlı olarak çalıştı. Bu yüzden öğretmenlikten ayrılmaya ve finans işinde tam zamanlı çalışmaya karar verdi.

İlk başlarda Johnny çok iyi bir iş çıkardı. Ama o yılın sonlarında etkinliğinin yavaşlamaya başladığını gördüm ve bu tempoda uzun süre devam edemeyeceğini biliyordum.

Drenda ve ben Noel tatili için Georgia'ya bir seyahat planlamıştık ve bu arada Johnny'yi ziyaret edip tam zamanlı çalışmaya devam etmesi için gereken işi üretememesinin nedenlerini teşhis etmek istiyordum. Ben daha aramadan, Johnny beni aradı ve iş konuşmak için uğrayıp uğrayamayacağımı sordu. Elbette, ben de tam bunu yapmaya hazırlanmıştım.

**MAALESEF TANRI'NIN
YÜREĞİNİ ISKALARLAR,
ÇÜNKÜ TANRI'NIN YÜREĞİ
İNSANLARA ERİŞMEK
İÇİN NE GEREKİYORSA
BEDELİNİ ÖDEMEYE
HAZIRDIR VE HER ZAMAN
YATIRDIĞIMIZDAN
FAZLASINI GERİ VERİR.
HER ZAMAN.**

Johnny ve Candi'nin korku içinde olduğunu gördüm. Şimdiden geçen aya ait ödenmemiş 5000 dolarlık fatura

borçları vardı ve gelecek ay ihtiyaç duyacakları 5000 dolar için ayırdıkları bir bütçeleri yoktu. Johnny ile konuşmaya başladığımda ilk sözleri şunlardı, “Bir türlü olmuyor.” Egemenlik anlayışının Johnny ve Candi için çok yeni olduğunu biliyordum ve bunu ruhsal olarak ele almaları için onlara koçluk yapmam gerektiğini hissettim. Çünkü Egemenliğin her zaman işlediğini biliyordum! Böylece Egemenliğin yasaları ve imanlarını beyan etmek hakkında onlarla iki saat kadar konuştum. Ben konuşurken, korkunun silindiğini ve imanın yükselmeye başladığını sezebiliyordum. Johnny’nin bir sonraki adıma hazır olduğunu biliyordum.

“Johnny,” dedim, “Tanrı için bir tohum ekmen ve ihtiyacın olan para için O’na güvenmen gerekiyor.”

Johnny ve Candi kabul etti, ama paraları yoktu. Ancak yanımda Johnny için 160 dolarlık bir çek getirmiştım. Bu parayı kullanabileceklerini biliyordum, ama bunun yerine bu parayı bir tohum olarak ekmeleri için onları teşvik ettim. Ne de olsa bu parayla ne geçen aydan kalan 5000 dolarlık borçlarını ne de yaklaşmakta olan 5000 dolarlık faturalarını ödeyebilirlerdi. Bu yüzden kabul ettiler.

Birlikte dua edip imanımızı beyan etmek üzereyken Johnny’e şöyle sordum, “Bu parayı ekerken ne alacağına iman ediyorsun?” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, Kutsal Ruh beni durdurup onun cevap vermesine izin vermememi söyledi ve bunun sebebini biliyordum. Johnny 5000 dolar alacağına iman ettiğini söyleyecekti, çünkü baskırı hissettiği tutar oydu. Bunun yerine Kutsal Ruh bana şöyle dedi, “30 günde 12.000 dolar yeterli olur mu diye ona sor.”

Ona böyle sordum. Onun cevap vermesini engelledim ve 30 günde 12.000 dolar yeterli olur mu diye sordum. Rab’bin ona sormamı istediği tutarı duyduğunda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görebildim. Johnny’nin hayatı boyunca asla 30 günde 12.000 dolar kazanmadığını biliyordum. Bir dakika sessizce oturdu ve sonra evet, buna iman edebilirim dedi. Candi’ye de aynı soruyu sordum ve o da evet dedi. El ele tutuştuk ve çekin üzerine ellerimizi koyduk ve 30 gün içinde 12.000 dolar geleceğine imanımızı beyan ettik.

Üç hafta sonra Johnny'den bir telefon geldi. Sesi çok heyecanlıydı. Geçen üç hafta içinde ona sadece 12.000 değil, 17.000 dolar kazandıracak iş yapmıştı. Artık gerçek bir imanlı olduğunu söyledi.

Ne yazık ki, iki ay sonra Johnny yağmurlu bir akşam bir iş görüşmesinden evine dönerken arabasının kontrolünü kaybetti. Araba hurdaya çıktı, ama Johnny yaralanmasına rağmen Tanrı'nın lütfuyla hayatta kaldı. Ancak kaza nedeniyle Johnny tam iyileşene dek çalışamadı. Bu süre içinde evine haciz geldi ve icra yoluyla satışına karar verildi. Evi satıştan kurtarmak için acilen 10.000 dolar ödemesi gerekiyordu.

Ancak bu sıralarda, Johnny ve Candi hayatlarını değiştiren Egemenlik öğretisine yakınlaşmak için Ohio'ya taşınmaya karar vermişlerdi. Bu nedenle, icra satışına yaklaşık olarak sadece bir ay kaldığını bilmelerine rağmen evi satışa çıkardılar.

Ay boyunca eve gerçek bir alıcı çıkmadı. Ancak satışa sadece birkaç gün kala bir adam ortaya çıktı ve evi satın almak için teklif verdi. Ama bir ricası vardı. Johnny'e şimdilik 10.000 dolarlık bir teminat vermek ve fiyatın geri kalanını bir ay sonra eline para geçtiğinde ödemek istedi.

Johnny hayrete düştü. Eğer evi icra satışından kurtaracaksa, peşin ödeyecek bir alıcı çıkması gerektiğini biliyordu, çünkü icra satışına sadece birkaç gün kalmıştı. Bu alıcı Johnny'e 10.000 dolarlık bir çek yazmak ve geri kalan parayı daha sonra ödemeyi teklif etti. Bu tutar Johnny'nin tam ihtiyacı olan rakamdı. Johnny bunun Tanrı'dan olduğunu anladı, 10.000 dolarlık çeki aldı ve parayı icra dairesine ödedi.

Bundan sonra Johnny ve Candi Ohio'ya taşındılar ve kiralık bir eve yerleştiler. İman Yaşamı Kilisesi'ne katıldılar ve Johnny finans işine taze bir güçle girişti. Ama şimdi yeni bir sorunla karşılaştılar. Sadece tek arabaları vardı ve hafta boyunca müşterilerle görüşmelere gittiği için Johnny'nin ona ihtiyacı vardı. Ama ne yapacaklarını biliyorlardı. Yeni bir araba için bir tohum ektiler ve Markos 11:24'e göre duayla dilediklerini şimdiden almış olduklarına inandılar.

Sonra olağanüstü bir şey oldu. Johnny'nin bir çocukluk arkadaşı aradı ...

“Johnny, bana altıncı sınıfta verdiğin bisiklet için sana hiç ödeme yaptım mı?” diye sordu.

“Hayır” diye cevapladı Johnny.

Bunun üzerine arkadaşı şöyle söyledi, “Tamam, şimdi sana borcumu ödeyeceğim. Sana bir BMW alacağım.”

Çocukluklarında her zaman arabalardan konuşurlardı ve Johnny’nin her zaman bir BMW istediğini biliyordu. Arkadaşı sözüne sadık kaldı ve kendisine bir BMW alması için Johnny’nin hesabına para gönderdi. Ama Johnny parayı alınca, büyüyen ailesi için ihtiyaç duydukları arabanın BMW olmadığını fark etti. Böylece Candi’nin kullanması için ailelerine uygun bir SUV ile Johnny’nin işi için daha küçük bir araba satın almaya karar verdiler. Çünkü şimdi kullandıkları araba eskiydi ve sık sık arızalanıyordu. Ve böyle yaptılar.

Johnny’nin beni aradığı o geceyi hatırlıyorum. Garajında yeni SUV arabasında oturuyor ve yanında duran diğer yeni arabasına bakarak gözyaşları içinde hayatında ilk kez paraları tamamen ödenmiş iki arabaya sahip olduğu için şaşkına döndüğünü söylüyordu.

Johnny yeni bir insan olmuştu. Artık Tanrı’nın her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Bir gün ofisime geldi ve kiracı olmaktan yorulduğunu ve Candi’yle birlikte arazisi olan bir çiftlik aramaya başladıklarını söyledi. Hacizden dolayı Johnny’nin kredi notunun düşük olduğunu bildiğimden bir süre daha kirada devam etmesini ve bu arada kredi notunu artırmak için birikim yapmasını öğütledim. Ama Johnny dediklerime çok dikkat etmiyor gibiydi.

Sonra bizim sokağın aşağısında satılık bir çiftlik gördüğünü ve onu satın almayı değerlendireceğini söyledi. Elbette, o sıralarda bir mortgage şirketim olduğu için, Johnny’nin kredi notunun o çiftliği satın almaya uygun bulunmayacağını biliyordum. Ayrıca böyle bir alım için teminat ödeyemeyeceğini de biliyordum.

Bir hafta sonra ofisime geldi ve suratında büyük bir gülümsemeyle çiftliği satın aldığını söyledi. Bunu duyduğumda, gerçekten iştimmem

gereken bir hikâye olduğunu anladım. Elbette, o ve Candi duayla dilediklerini şimdiden almış olduklarına inanarak Tanrı'nın işine finansal bir tohum ekmişlerdi. Sonra Johnny olanları anlatmaya başladı.

Satın alım işlemi için bankasıyla görüşmeye gitti ve banka müdürü kredi raporunu inceledikten sonra, ona "Johnny, dediğin gibi bir ev satın almak için yeterli nota sahip değilsin" dedi.

Ama sonra banka müdürü ilginç bir şey söyledi. Kredi dosyasını bir yana koydu ve şöyle dedi, "Ama seni severim. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Uzun lafın kisası, banka evin fiyatının tamamı için kredi verdi, Johnny'nin ödemiş olduğu dört aylık kira dolana dek ona zaman tanıdı, propan deposunu doldurdu, emlak vergilerini ödedi ve son olarak verandadaki çatlağın onarımı için Johnny'e 5000 dolarlık bir çek verdi.

Johnny Tanrı'nın Egemenliği'nin müthiş işleri hakkında konuşurken sadece donakaldım. Tek diyebildiğim "Vay canına" oldu.

Bir ay sonra, Johnny bir Ford traktör edinmek için bir tohum ektiğini söyledi. Yeni çiftliğinde bir traktöre ihtiyacı olduğunu ve mavi bir dizel Ford traktör için belirli bir tohum ektiğini söyledi. Bir kez daha, benim için çalıştığından ve traktörlerin fiyatlarını bildiğimden, o kadar parası olmadığını biliyordum.

Ama birkaç hafta sonra yolda giderken Johnny'nin mavi bir Ford dizel traktörle evine gittiğini gördüm. Traktörü nasıl ve nereden aldığını sorunca, kilisedeki bir kadının ona gelip traktöre ihtiyacı olan birini tanıyıp tanımadığını sorduğunu söyledi. Kadın ailesinden kalan çiftliği satıyordu ve bu traktörü elden çıkarmak istiyordu. Johnny kadına traktörle ilgilendiğini söyledi.

Kadın Johnny'e ödeme konusunda endişelenmemesini ve eli ne zaman bollaşırsa o zaman ödeyebileceğini söyledi; acelesi yoktu. Bunun üzerine Johnny traktörüne kavuştu.

Tanrı Johnny'i bereketlemeye devam etti. Ertesi ay, bir ayda tam 72.000 dolar kazandı. Eğer Johnny'e bunların nasıl olduğunu sorarsanız, size Tanrı'ya cömertçe verdiği ve Egemenliğin yasalarını anladığı için olduğunu söyleyecektir.

Ne hikâye ama! Georgia'daki evlerinde Johnny ve Candi'yle Egemenlik hakkında konuştuğum o geceyi hâlâ hatırlıyorum. 5000 dolarlık fatura borçlarının yanı sıra gelecek ay 5000 dolarlık yeni bir fatura onları bekliyordu, ama hiç paraları yoktu, üstelik masrafların artacağı Noel bayramı yaklaşıyordu. Onlarla o gece ne paylaştığımı öğrenmek isteyeceğinizi düşünüyorum.

İçinde oldukları koşulların puslu ortamı içinde Tanrı'yı görebilmelerine yardım etmem gerektiğini biliyordum. 2. Korintliler 9:10-11 hakkında konuştuklarımızı onlara göstererek işe başladım:

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor.

Bu ayetlerde Tanrı'nın sadece ekeceğiniz tohumları sağlamakla kalmayacağını, ama ayrıca yiyeceğiniz ekmeği de sağlayacağını vurguladığını açıkça belirttim. Ekmek hayatta kişisel olarak ihtiyaç duyduğunuz her şeyi ifade etmektedir. Bu sayede daha fazla verme imkânınızı arttıracaktır. Bunun anlamı sizin zenginleştirilmenizdir.

Bir kez daha soruyorum, verirken duyulan korku nedir? Kendi ihtiyaçlarınız için gereken kaynakların tükeneceğidir.

Ama Tanrı'nın ne söylediğine dikkat edin. Ekinciye ekmesi için tohum ve yemesi için ekmek verir. Şimdi önemli bir soru geliyor ve işte Johnny'e sorduğum soru buydu.

Elinde tuttuğun tohum mu yoksa ekmek mi? Seçim senin.

Dedem, yani annemin babası tüm hayatı boyunca çiftçiydi. Çocukluğumda onun tohum arabasında oyun oynadığımı hatırlıyorum. Tohum arabası diye bir şeyi hiç duymamış olabilirsiniz. Hatta gerçek bir terim bile olmayabilir, ama dedemin yanında büyürken bizim için öyleydi. Dedem her yıl hasat zamanında ambarında sakladığı bir arabayı

tohumla doldururdu. O araba gelecek yılın ekinleri için ilkbaharda ekeceği tohumlarla dolu tutulurdu.

Kış ayları boyunca dedem ağzına dek soya fasulyesiyle dolu büyük arabasına bakmak zorundaydı. Onları anlık bir ihtiyaç için satmak ya da büyük bir hasat getireceğini bilerek ilkbaharda ekmek üzere saklamak arasında bir seçim yapmalıydı. Seçim ona aitti, ama tohum zamanını ve hasadı idare eden yasalara güveniyordu ve hayatını bu yasalara bağlıyordu.

Johnny ve Candi de 160 dolarlık o çeki ellerinde tutarken aynı seçimle yüzleştiler. Üzerlerinde baskı yaratan bir ihtiyacı karşılamak için elbette onu kullanabilirlerdi, ama bunun yerine Tanrı'ya cömertçe vermenin uzun vadede daha büyük bir hasat getireceğini gördüler. Ve haklı çıktılar.

*Eliyağık olan daha çok kazanır,
Hak yiyenin sonuysa yoksulluktur.*

— Özdeyişler 11:24

Bu bölümü kapatmadan önce, bakmamızı istediğim bir benzetme daha var— Matta 25:14-30, yani talant benzetmesi.

Göksel egemenlik, yolculuğa çıkan bir adamın kölelerini çağırıp malını onlara emanet etmesine benzer. Adam, her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine de bir talant vererek yola çıktı. Beş talant alan, hemen gidip bu parayı işletti ve beş talant daha kazandı. İki talant alan da iki talant daha kazandı. Bir talant alan ise gidip toprağı kazdı ve efendisinin parasını sakladı.

Uzun zaman sonra bu kölelerin efendisi döndü, onlarla hesaplaşmaya oturdu. Beş talant alan gelip beş talant daha getirdi, 'Efendimiz' dedi, 'Bana beş talant emanet etmiştin; bak, beş talant daha kazandım.'

Efendisi ona, 'Aferin, iyi ve güvenilir köle!' dedi. 'Sen küçük işlerde güvenilir olduğunu gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!'

İki talant alan da geldi, 'Efendimiz' dedi, 'Bana iki talant emanet etmiştin; bak, iki talant daha kazandım.'

Efendisi ona, 'Aferin, iyi ve güvenilir köle!' dedi. 'Sen küçük işlerde güvenilir olduğunu gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!'

Sonra bir talant alan geldi, 'Efendimiz' dedi, 'Senin sert bir adam olduğuna biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiğin talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!'

Efendisi ona şu karşılığı verdi: 'Kötü ve tembel köle! Ekmediğim yerden biçtiğimi, harman savurmadığım yerden devşirdiğimi bildiğine göre paramı faize vermeliydin. Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım...'

Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin! Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak. Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve diş gıcırtsısı olacaktır.

— Matta 25:14-30

Hikâye bilindik. Efendi yolculuğa çıkıyor ve üç kâhyasını görevlendiriyor. Birine beş kese altın, birine iki kese altın ve birine bir kese altın emanet ediyor.

İlk ikisi hemen çalışmaya giriyor ve ellerindeki altın keselerini ikiye katlıyorlar. Efendileri yaptıkları iş nedeniyle onları övüyor. Ama bakmak istediğim kâhya sonuncusu. Ona bir kese altın verildi, ama o bununla hiçbir şey yapmadı ve efendisi dönene dek toprağa gömdü.

Sonra bir talant alan geldi, 'Efendimiz' dedi, 'Senin sert bir adam olduğuna biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiğin talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!'

İlk cümleye dikkat edin: *"Efendimiz! Senin sert bir adam olduğuna"*

biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin.”

Ne söylüyor? Tam olarak ne söylediğini size açıklayacağım. Şöyle demeye getiriyor, “Neden zahmet edeyim ki? Tohum ekmediğin yerden biçiyorsan, o zaman tohumun parasını kim ödedi, onu kim ekti ve yetiştirmek için onca işi kim yaptı?”

Şimdi efendinin ona tohum almak için para verdiğini anlıyoruz, ama sergilediği tutumla bu işe zaman harcamaya değmeyeceğini düşündüğünü gösterdi. Onun payına bir şey düşmüyordu. İşinin sonucunda gelen kârın tamamı efendiye gidiyordu. Efendisini sert bir angaryacı olarak gördüğünden iş yapmayı reddetti. Altını kaybetmekten korktuğu için gömdüğünü söyleyerek gerçekte efendisine olan saygısızlığını gizlemeye çalıştı. Ama efendi adamın numarasını gördü ve eğer kendisini gerçekten sevseydi, parayı en azından bankaya koyacağını ve faiz getirisi elde edeceğini söyledi.

Hayır, bu kâhya altını kaybetmekten korkmadı; işi yapmanın ona getireceği maliyetten korktu. Efendisine dair sapkın ve kötü bir görüşe sahipti, zira aslında tam tersi doğrudu. Efendi sert bir angaryacı değildi. Efendilerinin parasını başarıyla idare eden diğer iki kâhya terfiyle ödüllendirildiler ve efendisinin şöleninde eğlenmeye davet edildiler. Bu kâhya ise efendisi hakkındaki yanlış izlenimi nedeniyle bu işte bir rol almamayı seçti. Ve dinin bize öğrettiği şey tam olarak budur— Tanrı sert bir angaryacıdır ve O’nun için çalışmak kârlı bir iş değildir, o zaman neden umursayalım?

Ama Tanrı’ya dair bu görüş asla doğru değildir. Tanrı’ya adaletsiz demek kötülüktür. Tanrı bu portrenin tam aksidir.

O iyidir ve ödüllendirendir.

Ama şimdi bu hikâyedeki önemli bir noktayı vurgulamak istiyorum. Efendinin kötü kâhyadan geri aldığı altınla ne yaptığına dikkat edin.

Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin! Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak. Ama

kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak. Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve dış gıcirtısı olacaktır.

Doğru mu okudum? Efendi yararsız kâhyanın elindeki altın kesesini aldı ve on kesesi olana verdi, dört kesesi olana değil! Bunun siyasi olarak doğru bir hamle olduğuna emin değilim, ama yaptığı şey budur. **ÇOK DİKKAT EDİN!!!!**

Tanrı parasını elbette en fazla getiriyi sağlayacak yere koyacaktır.

Lütfen son dediğimi bir daha düşünün— Tanrı parasını en fazla getiriyi sağlayacak yere koyacaktır!

Elbette Tanrı para işinde değildir, insan işindedir. Ve O'nunla birlikte gayretle ve sadakatle çalıştığımızda, bizi terfi ettirecek ve nimetlerini bahşedecektir.

Evet, farklı görevleri emanet etmesi bakımından Tanrı'nın bazı gözdeleri vardır. Güvenilir olduklarını göstermiş olanlar Tanrı için daha büyük ve daha ödüllendirici görevler emanet alırlar.

Başarılı olan iki kâhyanın tutumuna dikkat edin— hemen gidip efendilerinin parasını işlettiler! Neden hemen gittiler? Çünkü bunun köle olmanın getirdiği bir ağırlık değil, ama bir fırsat olduğunu biliyorlardı.

Tanrı'nın halkı içinde Tanrı'ya hizmet etmeyi gerçekte olduğu gibi fırsat olarak görmeyip bir angarya ya da yapılacak bir görev olarak niteleyen çok kişi vardır.

Drenda ve ben Now Center kampüsünü kurarken bir karar vermek zorundaydık. Büyümekte olan kilise topluluğumuz için kalıcı ve daha büyük bir yuva inşa etmeye karar verdiğimizde sadece 300 kişilik bir toplulukluk.

Yaklaşık 6 milyon dolarlık bir proje için elimizden geldiği kadar çok bağış toplamaya giriştik. O zamanda bu miktar bizim için çok büyüktü. Planımızı temel alt yapı masraflarına 4.2 milyon dolar ayırmak ve geri kalan yaklaşık

**TANRI HARİKA FİKİRLERİ
VE GÖREVLERİ
ÖNCELİKLE YÜREĞİNDE
O'NUN ADINA KÂR
ETMEYİ DÜŞÜNENLERE
VE KÜÇÜK İŞLERDE
GÜVENİLİR
OLDUKLARINI
GÖSTERENLERE
VERECEKTİR.**

2 milyon dolarla gereken ekipmanları ve malzemeleri satın almaktı.

Tanrı'nın yönlendirdiği projelere cömertçe verdiğimiz ilk tecrübemiz bu değildi, ama o zamana dek adım attıklarımızın en büyüğüydü.

Ancak, benzetmedeki Tanrı'nın iyiliğini bilen kâhyalar gibi hemen para toplamanın bir parçası olmak istedik ve Tanrı'nın bizi çağırdığına inandığımız şey için iman ve itaat gerektirecek düzeyde vermeyi düşündük.

Tüm topluluğun proje için finansal tohum ekmeyi kabul ettiğini beyan ettiği gün, Drenda ve ben de 200.000 dolar vereceğimizi ilan ettik. O dönemde elimizde 200.000 dolarımız yoktu, ama tutarın kalanını hasatta biçeceğimiz 20.000 dolarlık tohumumuz vardı.

Tanrı'nın geçmişte olduğu gibi bize bu tutarı nerede ve nasıl hasat edeceğimizi göstereceğini ve üstelik bize de artacağını biliyorduk.

Elimizdekini ektikten sonra Ruh'ta dua ederek geri kalan parayı nereden ve nasıl elde edeceğimiz konusunda Rab'den yönlendiriş aramaya başladık. Tanrı'nın parayı nasıl sağladığını anlayacak alt yapıyı kurmak için, 39 yıldan beri bir finans şirketimiz olduğunu söylemem gerekiyor. Daha önce bahsettiğim gibi bu şirket çeşitli acenteler ve profesyonellerle ortak çalışıyor. Birlikte çalıştığımız büyük acentelerin çoğu müşterileriyle buluştukları yıllık kongreler ve toplantılar düzenliyor.

O yıl acentelerimizden biri Drenda ve beni Londra'da düzenledikleri kongrelerine davet etmişti. Londra'nın merkezinde güzel bir otelde kalıyorduk ve gayet sevimli bir yerdı.

Şirketin şehrin diğer tarafında bir etkinliği vardı ve başkan yardımcısı, Drenda ve beni etkinliğe aynı taksiyle gitmemizi önerdi ve biz memnuniyetle kabul ettik. Taksi yolculuğu sırasında başkan yardımcısı onlara gönderdiğimiz işler için teşekkür etti ve o yıl devreye sokacakları yeni bir ikramiye programından söz etmeye başladı.

Programı açıkladı ve ürünlerini tavsiye eden ortaklara ödeyecekleri ikramiye yapısını anlattı. O konuşurken heyecanlanmaya başladım, zira sözünü ettiği ikramiyeye hak kazanmak için yeterince iş yaptığımızı düşünüyordum.

Daha fazla ayrıntı istediğimde, aniden onun şirketiyle olan ilişki yapımız nedeniyle şirketimizin ikramiye programı için yeterli olmadığını belirtti.

Kulaklarıma inanamadım. Bütün ayrıntıların üzerinden geçip bu harika planı bize açıkladıktan sonra neden bizden esirgiyordu? Ayrıca şirketimizle onun şirketi arasındaki ilişki yapısının bizi neden ikramiye için yetersiz kıldığını anlamamıştım.

Daha başka sorular sormama rağmen, bana açık bir cevap vermedi. Emin olduğum tek şey ikramiye kazanmak için yeterli değildim; bunu açıkça dile getirdi.

Aradan bir yıl geçti ve o yıl satışlarımız çok iyiydi. Bu yüzden şirketin başkan yardımcısını arayıp ikramiye hakkımızı sormayı düşündüm. Ancak onu aradığımda ulaşamadım ve asistanına mesaj bıraktım.

Ertesi gün asistanı beni geri aradı ve ciddi bir ses tonuyla başkan yardımcısının geçen yıl yeterli bulunmadığımızı zaten söylediğini ve bu konuda bir şey yapamayacağını belirtti.

Eh, ne yapalım, en azından denedim, diye düşündüm.

Böylece dua ederek 180.000 doları nereden bulacağımı düşünürken Kutsal Ruh'un başkan yardımcısını yeniden aramamı ve o ikramiyeyi istememi söylediğini işittim. Bunu işitmekten heyecan duymadığımı söyleyebilirim. Son iki yıl ona sorduğum için düşüncesini zaten biliyordum. Bunu net olarak belirtmişti. Bu yüzden, ağzını yoklamak için ona bir eposta göndermeyi düşündüm.

Yaklaşık bir hafta sonra cevabı geldi. Bu konuyu düşündüğünü ve şirketime ikramiye vermeye karar verdiğini söyledi. Elbette çok sevindim. Şaşırtıcı biçimde ikramiye tam 200.000 dolardı! Ve işin en iyi kısmı şu. Bu sözleşme 14 YILDIR devam ediyor ve o zamandan beri her yıl 200.000 dolarlık ikramiye alıyoruz.

O halde bu 200.000 doları ekmenin Drenda ve bana maliyeti ne oldu?

Aradan yaklaşık beş yıl geçti ve kilise olarak bazı ekipmanlar satın almak ve birkaç ekşiği tamamlamak için para toplamaya karar verdik. Bir kez daha, Drenda ve ben bu projeler için ne kadar tohum ekeceğimize

karar vermeliydik ve 500.000 dolar ekmeye karar verdik.

Vay canına, bu çok büyük paraydı. Ama 200.000 dolar ile ne yaptığına tanık olduktan sonra Tanrı'ya güvenebileceğimizi hissettik. Bir kere daha verebileceğimiz bir tutar olarak 50.000 dolar ektik ve geri kalan 450.000'i nereden ve nasıl bulacağımızı göstermesi için Kutsal Ruh'a güvendik.

Sanırım aradan altı hafta geçti ve şirketimizde ödemelerimizi nasıl alacağımız konusunda birkaç sözleşme değişikliği olacağına dair bir bilgi aldım. Yapılan değişiklikleri hesapladıktan sonra, gelecek üç yıl içinde mevcut gelirimizden 630.000 dolar daha fazla kazanacağımızı gördük. Harika, değil mi? Ve biliyor musunuz? Bu sözleşme değişiklikleri 11 yıldır geçerli ve bu fazladan sözleşme tutarını her yıl hâlâ

**GÖRDÜĞÜNÜZ
GİBİ TANRI
ÖDÜLLENDİRENDİR!
VE TANRI'NIN İŞLERİNE
CÖMERTÇE VERMEK
KÂRLIDIR.**

almaktayız.

Tanrı'nın projelerine cömertçe vermenin Drenda ve bana maliyeti ne oldu?

O zaman Tanrı'nın bir kâr Tanrısı olduğunu hatırlayın. O iyidir ve ödüllendirendir.

BÖLÜM 3

YETERLİĞİNİZ VAR MI?

Sanırım herkes Noel hikâyesini ve İsa'ya altın, günnük ve mür sunan üç yıldızbilimciyi duymuştur. Bu nesnelere değerini hiç merak ettiniz mi? Daha iyi bir soru ise “Neden O’na bu hediyeleri getirdiler?”

Biraz araştırmayla o günlerde bir prensi bu türden hediyelerle onurlandırmanın yaygın bir gelenek olduğunu öğrendim, çünkü İsa’yı geleceğin kralı olarak gördüler.

En iyi tahminle bu hediyeler muhtemelen 100.000 dolar ile yüzbinlerce dolar arasında bir değere sahipti.

Yıldızbilimciler mutlaka Mesih’in gelişiyle ilgili Kutsal Yazılar’ı ve peygamberlik sözlerini biliyordu. Yıldızı görmeleri üzerine O’nun geldiğine hükmettiler ve O’na hediyeler sunmak için çok uzaklardan kalkıp geldiler.

Her ne kadar Noel piyeslerinde o şekilde resmedilse de yıldızbilimcilerin İsa’yla yemlikte karşılaştıkları algısı gerçeği yansıtmaz. Bunu Matta’daki şu ayetlerden biliyoruz.

Eve girip çocuğu annesi Meryem’le birlikte görünce yere kapanarak O’na tapındılar. Hazinesini açıp O’na armağan olarak altın, günnük ve mür sundular.

— Matta 2:11

İsa’yla yemlikte değil, evinde karşılaştılar. Ayrıca pasajda İsa’nın bebek değil, küçük bir çocuk olduğu belirtilir. Yani yıldızbilimcilerin İsa’ya varması uzun zaman almış olmalıdır.

İkinci olarak, hiç kimse orada kaç yıldızbilimci bulunduğunu kesin olarak bilmiyor. Kutsal Kitap kaç kişi olduğunu söylemez, ancak getirdikleri hediyeleri belirtir. O dönemde aslında mür ve günnük altından daha değerliydi ve getirdikleri hediyeler son derece değerliydi.

Peki bunları neden söylüyorum? Size şunu sorayım, “Sizce yıldızbilimciler bu hediyeleri neden getirdiler?”

Size nedenini söyleyebilirim— Yusuf’un sorumluluğunu yerine getirmesi için sağlayışa ihtiyacı vardı.

**TANRI HER ZAMAN
VERDİĞİ GÖREVLERİ
FİNANSE EDER— HER
ZAMAN!**

Hatırlayın...

İman Yaşamı Kilisesi binası dolup taşıyordu. Hafta sonları dolu oluyordu, hafta boyunca 200’den fazla çocuğa ders verdiğimizde dolu oluyordu, çalışanlar ve küçük gruplarla doluydu.

Daha fazla odaya ihtiyacımız vardı. İkinci bir kampüs mü açalım yoksa mevcut binamızı mı genişletelim diye konuşmaya başladık. Aynı zamanda ikisini de yapmaya karar verdik.

Böylece yeni bir arazi aramak için bir takım kurduk ve takımı kentin ilk bakmamız gerektiğini düşündüğümüz bölgesine yönlendirdik.

Bunun yanı sıra binamızı genişletmek için tasarım ve mühendislik çalışmalarına başladık. Bir mimar ve müteahhit ile anlaştık ve tümü inşaat tecrübesine sahip bir danışma kurulu oluşturduk.

Binamıza eklemeler yaparken bazı ciddi sorunlarla karşılaştık. Bunların en büyüğü mevcut binamızda lağım ve su tesisatlarının bulunmamasıydı. Artezyen kuyusu ile foseptik çukuru kullanıyorduk.

Belediye yetkilileri, izin verilen kapasiteyi aştığımız için şehir şebekesine ve kanalizasyon sistemine doğrudan bağlantı kurmadıkça, 36 dönümlük arazimizde inşaat yapamayacağımızı ve eklentiler kuramayacağımızı söylemişlerdi. Bunu biliyorduk, ama etrafımızda çok sayıda yeni bina olduğu için şehir şebekesiyle kanalizasyon sisteminin yakınıımızdan geçmesi gerektiğini düşündük.

Ama su ve kanalizasyon borularının henüz sokağımızdan bile geçmediğini öğrendik, bu nedenle mesele alt yapıyla bağlantı kurmak değildi. Çünkü alt yapı yoktu.

Su ve kanalizasyon borularının ücretini ödeyerek binamıza getirmek için maliyet araştırması yapmaya başladık; maliyetin bir kısmını daha sonra belediyeden geri alacaktık, çünkü şebekelere bağlantı yapanlara teşvik primleri ödüyorlardı. Ama bu işlemin bize ne kadara mal olacağını bilmek istemezsiniz.

Bu nedenle belediyeye gittik ve alt yapının ne zaman hazır olacağına dair planlarını ve zaman çizelgelerini gözden geçirdik. Tarihleri bir miktar öne çekmelerini umuyorduk, çünkü bölge giderek geliyordu ve şebeke ve kanalizasyona eninde sonunda ihtiyaç olacaktı. Ama tutumlarında değişiklik olmadı. Hizmetlerin ne zaman hazır olacağını sorduğumuzda yakın bir tarihte olmayacağını söylediler.

Bölgemizde su ve kanalizasyon alt yapısının gelmesinin yıllar alabileceğini biliyorduk, bu nedenle mevcut bina üzerinde çalışmamızı durdurduk ve asıl amacımız olarak yeni bir arazi aramaya başladık. (O toplantıdan bu yana dört yıl geçti ve kanalizasyon alt yapısının ne zaman yapılacağına dair belediyeden hâlâ bir haber yok.)

Takımımız mükemmel bir kampüs arazisi bulmak için altı ay araştırdı. Ancak aradığımız niteliklere sahip kiralık ya da satılık bina yok gibiydi. Bu nedenle, bölgede sadece hafta sonları kullanmak üzere aylık kirası 30.000 dolar olan bir etkinlik çadırı kiralamayı düşündük. Ancak her hafta etkinlik çadırını kurmamız ve sökmemiz gerekecekti. Kilise cemaatinin üzerine bu yükü koymayı gerçekten istemedim. Kontrol edebileceğimiz kalıcı bir yerimiz olsun istiyordum. Etkinlik çadırı konusunda esenliğimiz yoktu.

Sonra köhne bir alışveriş merkezinde bir alan kiralamayı düşündük. Ama burayı düzgün hale getirmek için gereken tüm tamirat ve değişim maliyetlerini göz önüne alınca, bunun da gerçek bir seçenek olmadığına karar verdik.

Bina ararken temel kriterlerimizden birisi hafta boyunca çocukların eğitilmesinin mümkün olmasıydı. Kilisemizde çocuklarına evde eğitim

veren yüzlerce aile var ve çocuklar için toplu sınıflar açarak her hafta dersler veriyoruz. Bir gün muhtemelen bir okul açmak, bir gündüz kreşi açmak, bir okul sonrası programı başlatmak ve yerel toplumumuza hizmet edecek diğer birçok programlar düzenlemek hakkında birçok kez konuşmuştuk. Bunları yapmamıza imkân verecek bir yer arıyorduk. İhtiyaçlarımızı karşılayan mükemmel binayı bulmaya iman ederek tohum ekimini yapmıştık, ama o bina bir türlü ortaya çıkmıyordu.

Drenda'yla birlikte yeni açılan Victory televizyon kanalını desteklemek için Fort Worth, Texas'ta bir toplantıya katıldık. Orada sette otururken Rab bana konuştu ve şöyle dedi, *"Bu kanala 100.000 dolar ekmeni istiyorum. Evine geri dönünce kilisede çeki çıkar ve her ibadette onu elinde tutarak mükemmel binayı bulacağını beyan et. Ayrıca Şeytan'ı azarla ve Benim işlerime karışmaktan onu men et. Ekerken şimdiden aldığını ilan et."*

Böylece bunu yaptık. Eve dönünce finans müdürümüzle konuştum ve Victory televizyon kanalına 100.000 dolarlık bir çek yazmasını söyledim. Sonra o çeki her ibadete götürdüm ve mükemmel bina için o tohumu ekerken tüm kilise benimle aynı düşüncede birleşti. Şeytan'ı azarladık ve işlerimize karışmaktan ve sağlayışımızı geciktirmekten onu men ettik.

Ertesi gün, Pazartesi sabahı kızımızdan bir telefon geldi. Biz Teksas'ta toplantıdayken emlak ofisinin onlara ilginç bir arazi göstermeyi teklif ettiğini söyledi. Kiralık değildi ve esasen bütçemizin üzerindeydi, çünkü fiyatı 7.9 milyon dolardı. Ama değeri çok daha fazlaydı, çünkü banka tarafından icra yoluyla satılıktı. Mükemmel bir kampüs yeri olacağını söyledi, ama elbette finansal olarak gerçekçi bir seçenek olmadığını biliyordu. Ama gene de görmek isteyip istemediğimizi sordu. Elbette dedik.

Bu nedenle, Salı sabahı araziye bakmaya gittik. Arazi sekiz dönümdü ve eskiden üst düzeyde özel bir lisenin kampüsüydü. Arazide üç katlı bir okul binasının yanı sıra iki büyük bina ve bir ev vardı. Bir koşu pisti, dört tenis kortu, fitness ve ağırlık salonları, fotoğraf odası olan bir sanat atölyesi, iki adet seramik fırını, dikiş makineleri ve sanat malzemeleriyle dolu bir oda, içinde düzinelere müzik aleti bulunan bir müzik odası ve daha birçok şeyler vardı. Binalar tümüyle eşyalı, mobilyalı ve malzemelerle doluydu.

Araziyi dolaştığımızda bizim için mükemmel olduğunu gördük. Ancak burası için borca giremeyeceğimizi biliyorduk. Bina fonumuzda yaklaşık 3 milyon dolar biriktirmiştik ve satın almaya kalksak neredeyse 5 milyon dolar borçlanmak zorunda olacaktık.

O akşam hizmet ortaklarımızdan biriyle yemek yemeyi planlamıştık. Bu yemek sonbahar boyunca belki dört kez planlanmış ve meşguliyetler nedeniyle ertelenmişti, ama bu kez gerçekleşecekti.

Yemekte konuşurken ortağımız bina projemiz hakkında sormaya başladı. Ona karşılaştığımız güçlükleri anlattım. Bana baktı ve “Biliyor musun, sadece bir bina yetmez. Bunun yerine gerçekten bir kampüs açmayı düşünmelisiniz.” Bizim de bunu istediğimizi ve altı aydan beri yer bulamadığımızı söyledim. Sonra o gün mükemmel bir kampüs arazisine baktığımızı, ama kiralık olmadığını ve fiyatının ödeyebileceğimiz limitin çok üstünde olduğunu anlattım.

Arazi hakkında birkaç soru sordu ve sonra Drenda’ya baktı ve “Ya bedava olsaydı?” dedi. Drenda şaka yaptığını düşündüğünden cevap vermedi. Adam yeniden sordu, “Drenda, ya bedava olsaydı dedim.”

Bunun üzerine Drenda “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bunun için bir çek yazacağım!” dedi.

Drenda ve ben donup kaldık.

Uzun lafı kısası, adam arazinin parasını ödedi. Bundan sonra mobilyalara ve binayı istediğimiz kullanıma uygun hale getirmek için bir miktar para harcadık. Sonuçta mükemmel bir kampüs ortaya çıktı. Ve parası ödenmişti!

İhtiyaçlarımız için bundan daha mükemmel bir kampüs alanı tasarlayamazdım. Her şeyiyle kusursuz bir yer oldu. Sigorta şirketimize bir ekspertiz yaptırarak ve arazinin değeri içindekiler dahil 11 milyon dolar olarak hesaplandı.

Bir düşünün: Şimdi 11 milyon dolar değerinde parası ödenmiş sekiz dönümlük bir kampüs alanına sahibiz. Böyle hikâyeleri sevmiyor musunuz?

Söylediğim gibi, Tanrı her zaman verdiği görevleri finanse eder. Bu bizim değil, O’nun hizmetidir. Bizler aile işinde O’nunla birlikte çalışıyoruz.

Şimdi bu binayı bizim için satın alan karı kocaya olanları size anlatacağım. İlk olarak bağışlarını gider gösterebildikleri için vergi borçları binaya ödedikleri miktardan daha fazla indi. Nasıl mı? Binanın tapusu iki yıl onların adına yapıldı. Daha sonra binayı o zamanki değeriyle hizmete bağışladılar.

Eğer pastörseniz ve bir binaya ihtiyacınız varsa, bu bilmeniz gereken bir stratejidir. Böylece bina esasen bir miktar hikmetli vergi planlamasıyla birlikte iki taraf için de bedavaya geldi. Ama bu bile hikâyenin hayret veren kısmı değildir.

Bu ortağımız bizim araziye baktığımız dönemde kentte satılığa çıkarılmış bir şirketi almaya çalışıyordu. Nakit teklif yapmış olmasına rağmen, satın almak istediği franchising şirketinin sahiplerinin onayı gerekiyordu. Ancak ne yazık ki, satıcılar ona olumsuz bir geri dönüş yaparak bir başkasının teklifini kabul ettiklerini bildirdiler. Bu karar onu hayal kırıklığına uğrattı. Ancak bana vazgeçemeyeceğini söyledi; ruhunda bu işin henüz bitmediğini hissediyordu.

Bu yüzden binamız için ödeyeceği tutarı şirket sahiplerinin fikrini değiştireceğine iman ederek bir tohum olarak ektiğini söyledi, çünkü diğer teklif sahiplerine kıyasla finansal konumu en güçlü olan oydu ve nakit ödeme yapacaktı.

Bizim arazinin satış işlemlerinin bitmesinin ardından, şirket sahipleri şaşırı biçimde onu arayıp önceki antlaşmanın iptal olduğunu ve eğer hâlâ istiyorsa şirketi alabileceğini söylediler. Bunun üzerine elbette evet dedi ve hâlâ istediğini söyledi.

Bu yeni şirketi satın almasından birkaç hafta önce, nakit ödeme için gereken paranın tamamını sağlayan hiç beklenmedik bir anlaşmayı kucağında buldu. Böylece ödeme için daha önceden ayırmış olduğu nakde dokunmak zorunda kalmadı. Bana bunun şirketi bedavaya almak gibi olduğunu söyledi.

Ah, bu arada, şirketi satın aldıktan sonra değeri ödediği tutarın iki katından fazla arttı. Beni aradığında çok heyecanlıydı.

Bu ortak Tanrı'nın verdiği görevlere cömertçe verdi. Tanrı'nın işlerini

dikkatle takip etti ve ikimiz için de neler yaptığını gördü. Tanrı'yı yücelten yeni bir TV kanalına ekim yaptık ve bakın nasıl bereketlendik.

EGEMENLİK HER SEFERİNDE ÇALIŞIR!

Tanrı'ya ve Tanrı'nın halkına cömertçe vermek var olduğunu hiç düşünmediğiniz kapıları açacaktır.

İnsanlar her zaman bana şöyle soruyor, "Gary, eğer egemenliğin finansmanı hakkında tek bir anahtar verebilseydin, bu ne olurdu?"

Aslında size anlatmak istediğim kesinlikle birçok şey var. Ama aşağıdaki tavsiye paha biçilmezdir. Bu yüzden bu Egemenlik ilkesini not aldığınızdan emin olun.

Eğer bu kitaptan hiçbir şey almasanız bile bunu alın!

Egemenliğin bu güçlü yasasını açmaya başlarken sizi Luka 4. bölüme götürmek istiyorum. Aşağıdaki metnin normalde alıntıladığımdan biraz daha uzun olduğunu biliyorum, ama tüm pasajı okumak neler olup bittiğine ve İsa'nın neden öyle cevap verdiğine dair fikir verecektir.

İsa, büyüdüğü Nasıra Kenti'ne geldiğinde her zamanki gibi Şabat Günü havraya gitti. Kutsal Yazılar'ı okumak üzere ayağa kalkınca O'na Peygamber Yeşaya'nın kitabı verildi. Kitabı açarak şu sözlerin yazılı olduğu yeri buldu:

*"Rab'bin Ruhu üzerimdedir.
Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti.
Tutsaklara serbest bırakılacaklarını,
Körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için,
Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak
Ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için
Beni gönderdi."*

Sonra kitabı kapattı, görevliye geri verip oturdu. Havradakilerin hepsi dikkatle O'na bakıyordu. İsa, "Dinlediğiniz bu

Yazı bugün yerine gelmiştir” diye konuşmaya başladı.

Herkes İsa’yı övüyor, ağzından çıkan lütufkâr sözlere hayran kalıyordu. “Yusuf’un oğlu değil mi bu?” diyorlardı.

İsa onlara şöyle dedi: “Kuşkusuz bana şu deyim hatırlatacaksınız: ‘Ey hekim, önce kendini iyileştir! Kefarnahum’da yaptıklarını duyduk. Aynısını burada, kendi memleketinde de yap.’”

“Size doğrusunu söyleyeyim” diye devam etti İsa, “Hiçbir peygamber kendi memleketinde kabul görmez. Yine size gerçeği söyleyeyim, gökyüzünün üç yıl altı ay kapalı kaldığı, bütün ülkede korkunç bir kıtlığın baş gösterdiği İlyas zamanında İsrail’de çok sayıda dul kadın vardı. İlyas bunlardan hiçbirine gönderilmedi; yalnız Sayda bölgesinin Sarefat Kenti’nde bulunan dul bir kadına gönderildi.”

— Luka 4:16-26

Bu pasaj İsa’nın çölde denemesinin ardından memleketine dönüşünde gerçekleşir.

İsa Nasıra’da büyüdüğü için O’nu ve ailesini tanıyorlardı ve kentin havrasında Kutsal Yazılar’ı daha önce defalarca okuduğunu varsayabiliriz. İsa’nın havradakilere okuduğu metin hakkında bilmeniz gereken bir şey var. Yeşaya 61:1-2 ayetlerini okuyordu ve **“Rab’bin lütuf yılını ilan etmek için Beni gönderdi”** kısmına dek okudu ve sonra durdu.

Ama durduğu yerin pasajın tam ortası olması ilginçtir. Bu noktada durmasının belirli bir nedenden ötürü olduğunu biliyoruz.

Rab’bin lütuf yılı Özgürlük Yılı idi ve Tanrı’nın Egemenliği’nin yeryüzünde yeniden tesis edilmesini temsil ediyordu. Geldiği zaman Mesih’in yapacağı yenilenmenin bir gölgesiydi. Böylece İsa tam bu cümlede durup **“Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir”** dediğinde Mesih olduğunu ilan ediyordu!

Daha sonra sözlerine devam etti ve gelecekte O’na söyleyecekleri sözleri bildirdi. Temelde “Sana inanmıyoruz, bize kanıtla” diyeceklerdi, çünkü O’na inanmadılar.

İsa onlara şöyle dedi: “Kuşkusuz bana şu deyimî hatırlatacaksınız: ‘Ey hekim, önce kendini iyileştir! Kefarnahum’da yaptıklarını duyduk. Aynısını burada, kendi memleketinde de yap.’”

Kefarnahum İsa’nın hizmet karargâhını kurduğu ve mucizelerinin çoğunu gerçekleştirdiği kenttir. Kefarnahum’da harikalar gerçekleştiğini duyacaklarını ve bunları duyunca, O’na “buraya gel ve aynısını Nasıra’da yap da sana inanalım” diyeceklerini önceden bildiriyordu. Gerçekte katı yürekli ve imansız olduklarına onları ikna ediyordu. O’na iman etmediklerini ve asla iman etmeyeceklerini biliyordu. Bunu biliyoruz, çünkü çarmıha gerildiğinde söylenecek sözlerle bağlantılı olarak “Ey hekim, önce kendini iyileştir!” diyeceklerini de ekledi.

Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa’ya sövüyor, “Hani sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın? Haydi, kurtar kendini! Tanrı’nın Oğlu’ysan çarmıhtan in!” diyorlardı. Başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler de aynı şekilde O’nunla alay ederek, “Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor” diyorlardı. “İsrail’in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insan de O’na iman edelim.”

— Matta 27:39-42

İsa hizmetinin başından sonuna kadar, işittikleri onca şeye rağmen, O’nun mesajını kabul etmeyeceklerini söyledi. Daha sonra mesajını daha açık hale getirmek için İlyas ve dul kadının hikâyesini anlattı. Bu hikâyede Tanrı İlyas’ı İsrail’in dışına göndermişti, çünkü İsrail halkının yüreği katıydı ve iman edemiyordu. Bu sözleri duyunca havradakiler öfkeden kudurdular ve İsa’yı öldürmeye kalktılar. Ama Kutsal Kitap İsa’nın onların arasından geçerek oradan uzaklaştığını yazar.

Şimdi benim için bir sözcük yazmanızı istiyorum ve hatırlamanız için onu bir yere koyun, çünkü finansal geleceğinizin anahtarı budur. “GÖNDERİLDİ” sözcüğü bir yere not edin. Evet, “GÖNDERİLDİ”. Bu çok önemli!

GÖNDERİLDİ

1. Krallar 17:7-16 ayetlerine bakalım. Bu pasajda hayatınızı tamamen değiştirecek kadar güçlü bir sır bulacağız.

Ancak ülkede yağmur yağmadığı için bir süre sonra dere kurudu. O zaman RAB, İlyas'a, "Şimdi kalk git, Sayda yakınlarındaki Sarefat Kenti'ne yerleş" dedi, "Orada sana yiyecek sağlaması için dul bir kadına buyruk verdim." Sarefat'a giden İlyas kentin kapısına varınca, orada dul bir kadının odun topladığını gördü. Kadına: "Bana içmek için biraz su verebilir misin?" dedi. Kadın su getirmeye giderken İlyas yine seslendi: "Lütfen bir parça da ekmek getir."

Kadın, "Senin Tanrın yaşayan RAB'bin adıyla ant içerim, hiç ekmeğim yok" diye karşılık verdi, "Yalnız küpte bir avuç un, çömleğin dibinde de azıcık yağ var. Görüyorsun, bir iki parça odun topluyorum. Götürüp oğlumla kendim için bir şeyler hazırlayacağım. Belki de son yemeğimiz olacak, ölüp gideceğiz."

İlyas kadına, "Korkma, git yiyeceğini hazırla" dedi, "Yalnız önce bana küçük bir pide yapıp getir. Sonra oğlunla kendin için yaparsın. İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Toprağa yağmur düşünceye dek küpten un, çömlükten yağ eksilmeyecek.'

Kadın gidip İlyas'ın söylediklerini yaptı. Hep birlikte günlerce yiyip içtiler. RAB'bin İlyas aracılığıyla söylediği söz uyarınca, küpten un, çömlükten yağ eksilmedi.

— 1. Krallar 17:7-16

Sahneyi kuralım. Süregelen ciddi bir kuraklık vardı ve İlyas'ın kaldığı dere kurudu. Yiyecek ve su bulmak için yeni bir yere yerleşmeliydi. Tanrı ona konuştu ve şöyle buyurdu, **"Şimdi kalk git, Sayda yakınlarındaki Sarefat Kenti'ne yerleş. Orada sana yiyecek sağlaması için dul bir kadına buyruk verdim."** Sarefat'ın bir Kenan kenti olduğu ve o dönemde İsrail topraklarında olmadığı belirtilmelidir.

İlyas kente yaklaşırken, dul bir kadının odun topladığını görür ve

kadından kendisine biraz su vermesini ister. **“Kadın su getirmeye giderken İlyas yine seslendi: “Lütfen bir parça da ekme getir.”** Kadın hiç ekmeği olmadığını, sadece kendisi ve oğlu için son bir öğün hazırlamaya yetecek kadar yiyecekleri olduğunu söyler

Ama sonra peygamber son derece garip bir şey yapar ve bu şey mevcut koşullar göz önüne alındığında imkânsız sayılabilecek bir iştir. Kadına yemek yapmasını, ama oğluyla kendisinden önce ona bir pide hazırlamasını söyler. Bu isteğin kulağa nasıl geleceğini bildiğinden sözlerine **“Korkma”** diyerek başlar. Sonra kadına aşağıdaki sözü beyan eder:

İsrail’in Tanrısı RAB diyor ki, ‘Toprağa yağmur düşünceye dek küpten un, çömlekten yağ eksilmeyecek.’

Vaycanına, kadın bu söz karşısında ne yapacak? Peygamberin sözüne inanıp oğlunun son yemeğini ona mı verecek?

Kadın gidip İlyas’ın söylediklerini yaptı. Hep birlikte günlerce yiyip içtiler. RAB’bin İlyas aracılığıyla söylediği söz uyarınca, küpten un, çömlekten yağ eksilmedi.

Kadın peygambere inandı ve sonuçta ne olduğuna iyi bakın— İlyas, kadın ve oğlu için her gün bolca yiyecek sağlandı. Küçük bir değişiklikle aynı cümleyi yeniden söyleyeyim, “Tanrı’nın görevi, kadın ve oğlu için her gün yiyecek vardı.”

Son bölümde vermek korkusu, yani Tanrı’nın görevlerine verdiğinizde sizin elinizde yeterince kalmayacağından korkmak hakkında konuştuk. Gördüğünüz ve her zaman göreceğiniz gibi, böyle bir şey olmayacak!

O zaman size bir soru sorayım, “Son öğününü Tanrı adamına vermek dul kadına neye mal oldu?” Hiçbir şeye. Aksine hayatını kurtardı.

Şimdi GÖNDERİLDİ sözcüğüyle ilgili tartışmamıza geçmeden önce, size başka bir soru sormak istiyorum. Peygamber neden önce kendisine pide yapılmasında ısrar etti? Onlarınkiyle *birlikte* değil, ama *ayrıyeten*. Hatta pideyi oğlu ve kendisi için yapmaya başlamadan *önce* getirmesini istedi. (Unutmayın, ruhsal ilim adamı olmak ve sorular sormak istiyoruz.)

Bütün bu hikâyeler Egemenlik yasası ve işleyişi hakkında hayati görüşler sunmaktadır. İlyas dul kadının ailesine pide yapmasını bekleyemeyecek kadar aç mıydı? Hayır, bunu yapmasının çok önemli bir nedeni vardı. Peygamber, ilk pideyi ona verdiği zaman kadının elindeki bütün unun ve yağın Tanrı'nın Egemenliği'nin meşru yetkisi altına gireceğini biliyordu. Bunu yeniden söyleyeyim.

Peygambere (Tanrı'nın görevine) ilk pideyi verdiğinde dul kadının yağı ve unu egemenlik değiştirdi. Artık Tanrı'nın Egemenliği'nin meşru yetki alanına girdiler. Ancak bundan sonra Tanrı unu ve yağı meşru olarak çoğaltabildi.

Aynı ilkenin işlediğini İsa'nın hizmeti sırasında 5000 kişiyi beş ekmek ve iki balıkla doyurduğu zaman da görüyoruz.

Eğer hikâyeyi hatırlarsanız, İsa öğrencilerine gidip kaç ekmekleri olduğuna bakmalarını buyurdu. Öğrenip geldiler ve sadece beş ekmekle iki balıkları olduğunu söylediler. İsa öğrencilerine ekmekle balıkları O'na getirmelerini söyledi. Kutsal Kitap, İsa'nın onları aldığını, şükrederek bereketlediğini ve sonra öğrencilerine geri verdiğini belirtir. İsa'nın öylesine bir şey yapmadığını biliyoruz, o halde neden böyle yaptı?

Bunu yapmalıydı, aksi halde ekmekler ve balıklar çoğalamazdı. Tahmin edeceğiniz gibi, beş ekmekle iki balık insanların egemenliğindeydi. Tanrı meşru olarak onlarla bir şey yapamazdı. Ama karşılıksız olarak İsa'ya verildiklerinde ve İsa onları bereketlediğinde, Tanrı'nın Egemenliği'nin meşru yetki alanına girdiler. Ve bundan sonra ekmekler ve balıklar mucizeyle çoğalabildiler.

Aynı ilke Petrus, Yakup ve Yuhanna'nın bütün gece çabalayıp hiç balık tutamadığı Luka 5. bölümde görülebilir. İsa Petrus'un teknesini ödünç alarak kıyıda biraz açılır ve teknenin içinden halka öğretir. Daha sonra Petrus'a derin sulara açılıp balık tutmak için ağlarını atmalarını söyler.

Hatırladığınız gibi, sonunda iki tekne o kadar çok balıkla doldu ki, neredeyse batacaklardı. İsa o tekneyi ödünç aldığı anda, öğretmek için balıkçılık işinin o gününü ödünç alıyordu. Onu eline aldığı andan itibaren, işin tamamı Tanrı'nın Egemenliği'nin meşru yetki alanına girdi. Böylece balıkların nerede olduğuna dair bilgi sözü göklerden İsa'ya geldi ve

büyük balık avı gerçekleşti. (Eğer İsa balıkların nerede olduğunu ve nasıl tutulacağını söylerse herkes balık tutabilir. Tanrı'nın görevlerine verirken de kullanacağınız ilkenin aynısı budur.)

Şimdi İlyas'ın hikâyesine geri dönersek, bu dul kadın temelde İlyas ve onun göreviyle ortaklık yaptı ve böylece onunla aynı ödülü biçti. Bunu yaptığında hem İlyas hem de dul kadın ve oğlu için yiyecek sağlandı. Görüyor musunuz?

Bu ilke hakkında birazdan daha fazla konuşacağım, ama bu hikâyedeki büyük anahtara, yani GÖNDERİLDİ ifadesine geçmek istiyorum.

Gözden geçirelim. Tanrı İlyas'ı görevlendirdi. Görevini sürdürmek için yiyeceğe ihtiyacı vardı. İlyas'ın bir peygamber olduğunu biliyoruz, bu yüzden Tanrı onu nereye gönderirse sözünü oraya taşıyordu. Ama Tanrı verdiği görevin finanse edilmesini gerekli tutar ve insanlar her zaman buna dahil olur.

Bu örnekte Tanrı, İsrail'de O'na itaat edecek imana sahip bir dul kadın bulamadı. Tanrı yapmak istediği şeyi biliyordu, ama İlyas'ın ihtiyaçlarını meşru yolla sağlamak için gökle anlaşmaya girecek birini bulmalıydı.

Unutmayın, hiçbir yerde yiyecek yoktu. İnsanlar her yerde açlıktan ölüyordu. Mesele sadece biraz yiyecek bulmak ya da markete gitmek değildi, çünkü etrafta yiyecek yoktu. İlyas'ın ihtiyaçları Tanrı'nın Ruhunu tarafından karşılanmalıydı.

İsrail'de Tanrı'ya iman edecek kimse olmadığından, Tanrı İsrail'in dışındaki başka bir halktan imanlı bir yüreğe sahip dul bir kadına gitmek zorundaydı. Ve önceden söylediğimiz gibi İlyas özellikle bu kadına gönderildi, çünkü Tanrı bu kadının iman edeceğini biliyordu.

Kadının Tanrı'yı birinci sıraya koyması ve Rab'bin söylediği söze iman etmesi sonucunda, Tanrı'nın görevlendirdiği İlyas'ın yanı sıra hem kadın hem de oğlu tüm kıtlık boyunca bol bol yiyip içti.

Bu hikâyenin ana noktası şu ...

Tanrı'nın yapılması gereken işleri olduğunda, O'na itaat edecek ve planlarını yürütecek güvenilir birini bulmak için yeryüzüne bakar. O'nun işlerini finanse edecek imanlılar arar.

O halde şunu iyice netleştireyim: Eğer büyük fikirler istiyorsanız, Tanrı'nın size harika iş fikirleri vermesini istiyorsanız, bunlar için yeterliğiniz olmalıdır! Tanrı yüreğinizi biliyor ve görevlerini emanet edebileceği insanları bulmak için yeryüzüne bakıyor. Hizmetlerini finanse etmesi için güvenebileceği birini bulmak için arıyor. Bundan sonra ihtiyaç duyulan parayı toplama planını o kişiye gönderecektir. Anladınız mı?

Unutmayın, Rab'bin sözü bu dul kadına GÖNDERİLDİ ve onun hayatını kurtardı!

Rab'bin sözünün yeni bir öncelik ve hizmetle birlikte kendi işimi başlatmak için bana gelişini hatırlıyorum. Bunu yaptım ve hayatım kurtuldu.

Tanrı, O'nun hizmetlerini finanse etmek için itaat yüküne sahip kişiler arıyor!

Bu hikâyede gördüğümüz ilkeleri tekrar edelim.

1. Tanrı'nın yeryüzünde gerçekleştirmek istediği hizmetleri var.
2. Her hizmet için insanlar gerekiyor.
3. Her hizmetin finanse edilmesi gerekiyor.
4. Tanrı, verdiği hizmetleri yürütecek insanlar bulmak için yeryüzüne bakıyor.
5. Ve Tanrı, verdiği hizmetleri finanse edecek insanlar bulmak için yeryüzüne bakıyor.
6. Tanrı'nın hizmetlerini finanse ettiğimizde, göğe sadece kendi isteği uyarınca bizi kullanması için meşru yetki alanı vermekle kalmıyoruz, ayrıca Tanrı'nın sağladığı bereketlerle ihtiyaçlarımız da cömertçe karşılanıyor.

Cömert olmanın size asla bir maliyeti yoktur! Ben kiliseme "Her zaman evet deyin" diyorum.

BÖLÜM 4

BU KİMİN PARASI?

Şu an elinizde olan paranın bir kısmının size ait olmadığını hiç farkına vardınız mı?

Bunun çılgınca geldiğini biliyorum, ama Tanrı'nın o parayı elinize bir başkası için koyduğunu hiç düşündünüz mü?

Biliyorum, biliyorum, muhtemelen hayata daha önce hiç bu açıdan bakmadınız, ama bakmalısınız, çünkü hayatınızdaki çoğalmanın bir diğer anahtarı budur.

Söylediğimi düşünün. Tanrı'nın hizmetlerini finanse etmek hakkında konuşuyoruz, değil mi? Ve Tanrı'nın yeryüzünde Egemenlik için yüreğe sahip ve O'nun hizmetlerini finanse edecek insanlar aradığını söyledik. Paranın insanların elinde olduğunu biliyoruz ve eğer Tanrı hizmetlerini finanse edecekse, gereken parayı O'na ve halkına cömertçe vermeye istekli olanların eline verecektir.

O zaman elinizde ne var? Elinizdekine baktığınızda, Tanrı'nın onu bir başkası için koymuş olabileceğini anlıyor musunuz? Ya da tamamlanmasını istediği bir projeyi finanse etmek için size getirmiş olabileceğini?

Elbette, yasal olarak elinizdekiler sizindir ve onunla ne yapmak istediğinize siz karar verirsiniz. Ama eğer Tanrı insanlara para verecekse, ben O'nun onayladığı listede olmak isterim. Siz ne dersiniz?

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan

zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor.

— 2. Korintliler 9:10-11

Bu metne zaten bakmıştık, ama burada kaçırmış olabileceğiniz bir cümle var. 10. ayette Tanrı'nın ekinciye tohum ve yiyecek ekmek *sağladığını* söyler.

Bunun ne söylediğini düşünün: Tanrı ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlar. Yiyecek ekmek ifadesi Tanrı'nın size ayırdığı bolluk içindeki hayat için evinizde ihtiyacınız olan her şeyi temsil eder. Ama O *ekinciye tohum verir*.

Hiç bir bahçeye ekim yaptınız mı ya da arka bahçenize çim tohumu ektiniz mi? Toprağa tohum atmaya başlarsınız ve elinizdeki tohumları saçtıkça avucunuza yenilerini doldurursunuz. İşin belirli bir akışı vardır. Tohumları elinizden saçtıkça, yeniden ekmek üzere avucunuza yenilerini doldurursunuz. *Tanrı'nın ekinciye tohum sağlaması* Tanrı'nın ekme sürecinde olan birine tohum vermesi anlamındadır.

TANRI EKİNCİYE TOHUM SAĞLAR!

Pavlus devam eder ve Tanrı'nın elbette ihtiyacımız olan ekmeği de verdiğini söyler, ama bu pasajda vurgulanan nokta tohum ekmek ve bunun hem bizim hem de cömert olduklarımız üzerindeki etkisidir. Söylediğimiz gibi, cömertlik insanların yüreğini Tanrı'ya yaklaştırır.

Bunu aklımızda tutarak, sanırım hepimiz Tanrı'nın mümkün olduğunca çok tohum ekmek istediği konusunda hemfikir olabiliriz, zira büyük bir hasat biçmek ister. Eğer siz Tanrı olsaydınız, tohumları kime verirdiniz? Tohum ekmek için asla dışarı çıkmayan tembele mi yoksa etkin biçimde ekene mi? Cevap belli.

Elimizdekiyle sadık olduğumuzda, Tanrı tohum depomuzu çoğaltacağını söyler, öyle ki, daha fazla ekelim ve yeryüzünde O'nun Egemenliği için daha büyük etki yaratabilelim.

Pavlus'un siz ekip biçtikçe her durumda cömert olmanız için

ekeceğinizin çoğaltılacağını söylediğini fark ettiniz mi? Eğer bu doğruysa (ve elbette öyle), o zaman tohum deponuz şimdi elinizde tuttuğunuz paradır ve cömert olma fırsatınızdır. Cömert olmak için önce tohum deponuzun olması gerekir.

Bir kez daha, söylemek istediğim şey tuttuğunuz paranın tümüyle sizin olmadığıdır. Bir kısmı Tanrı tarafından tohumluk olarak verilmiştir. Bu ekme ve biçme döngüsü bir akıştır. Ekeriz, sonra biçeriz; bunu yapmayı sürdürdükçe ve tohumumuzu yemedikçe, hem hasadımız hem de cömert olma imkanınız artmaya devam eder.

Elbette, acıktığınızda ve yiyeceğe ihtiyacınız olduğunda, tohum işinizden ihtiyacınız olanı da alırsınız. Tohum işiniz büyüdükçe, ondan yiyecek ekme alma imkânınız da artar.

Ama bu düşünce yapısında biraz daha derine inmek istiyorum.

Tanrı'nın tohumlarını belki bir gün ekmeyi düşünebilecek olana değil, ekme için yüreği olana sağladığını vurgulamak istiyorum. Tanrı ekinciye sağlar.

O zaman soru şu: Hayatınızı sadece *kendi* paranızı idare ederek mi yaşamak istersiniz yoksa hem kendinizin hem de Tanrı'nın parasını idare ederek mi?

James ve Ella kilisemize geldiler, çünkü ikisinin de büyüdüğü Amiş toplumunda asla duymadıkları şeyleri duyuyorlardı. Egemenlik kavramları onlar için yepyeniydi ve egemenliğin harika öğrencileri oldular. İman Yaşamı Kilisesi'nde egemenlikte yaşamak hakkında öğrettiğimiz mesajları tekrar ve tekrar dinlediler.

James, bir gün Rab'bin egemenliğinin başkalarının hayatlarında yaptığı harika şeylerin hikâyelerini işittiğini ve aynı tanıklığı kendi hayatında görmek istediğini söyledi. İşittiği egemenlik yasalarını uygulamaya karar verdi. Tatile gittiler ve o dönemde öğrettiğim çift pay konulu mesajları dinleyerek bolca zaman geçirdiler. *Finansal Devriminiz: Dinlenmenin Gücü*

**HAYATINIZI SADECE
KENDİ PARANIZI İDARE
EDEREK Mİ YAŞAMAK
İSTERSİNİZ YOKSA HEM
KENDİNİZİN HEM DE
TANRI'NIN PARASINI
İDARE EDEREK Mİ?**

adlı kitabım daha yeni çıkmıştı ve buradan öğretiliyordum. Bu nedenle bir tohum ekmeden önce Tanrı'nın sözüyle dolmaya karar verdiler.

Küçük çocuklu ailelerin genelde gereksinim duyduğu bazı tamiratlar ve malzemeler için gerekli 10.000 dolarlık hasat için ekim yapmaya karar verdiler. Parayı nereden bulacaklarını bilmiyorlardı, ama Egemenliği o kadar uzun zamandan beri çalışıyorlardı ki, adım atacak imana sahip olduklarını hissettiler.

O dönemde James'in kendisine ait bir oto tamir işletmesi vardı. 10.000 dolar için ekim yapmalarından bir süre sonra işe gitmek üzere evden çıkarken, Ella'ya çift payı çalıştıkları için ettikleri tohumun karşılığında çift pay almaya iman etmeleri gerektiğini söyledi. 20.000 dolarlık bir hasat geleceğine inandığını söyledi. Ella buna çok şaşırды, ama gene de kocasının sözüne uydu. James kapıdan çıkarken "Tamam, 20.000 dolar" diyerek kabul etti.

O gün dükkânda sıradan bir iş günüydü. James'in her zamanki müşterilerinden biri arabasını tamire getirdi. Tamirat için gereken formu doldururken James'in ofisinde oturdu ve son zamanlarda çiftlikteki inekleri nedeniyle sıkıntıda olduğunu söyledi. Dediğine göre bütün çitleri yıkmışlar ve dışarıya kaçmışlardı. Sahip olduğu çiftlik ulusal ormanlık arazisinin sınırındaydı, ve inekler istedikleri her yere gidebiliyordu. James'in müşterisi yaşlı bir beyefendi idi ve artık ineklerin peşinden koşmak için çok yaşlandığını ve onlarla uğraşmaktan usandığını söyledi. Bir sonraki sözleri James'i o kadar şok etti ki, doğru duyduğundan emin olamadı.

Müşterisi şöyle devam etti, "Bu ineklerden artık bıktım ve bu yüzden onları sana vereceğim. Bugünden itibaren senin olsunlar." James ne diyeceğini bilemedi. Arazisi yoktu. Kentte küçük bir bahçesi olan bir evde oturuyordu. Evet, bir Amiş toplumunda büyümüşü ve küçüklüğünde etrafında her zaman inekler olmuştu, ama bunlar geçmişte kalmıştı. Tam "Hayır, teşekkürler" demek üzereyken ettikleri tohum aklına geldi. Belki de bu teklifte dikkat etmesi gereken bir şey vardı.

Müşterisiyle biraz daha konuştuktan sonra, teklifin içeriğinde 23 tane siyah Angus ineği ve 3 at olduğunu öğrendi. James o anda bir süre önce

birinin satın almak için bir sürü aradığını hatırladı. Bu kişi hayvanları tek tek almak yerine, birisinin hazır sürüsünü satın almakla ilgileniyordu. James bu adamı aradı ve elindeki sürüyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu. Adam ilgilendiğini söyleyince James sürü için ne kadar ödemek istediğini sordu. Adam bir an için duraksadı ve sonra “Ah, muhtemelen 20.000 dolar” diye cevap verdi.

James kulaklarına inanamıyordu. Bütün bunlar o gün evden çıkarken Ella’ya Kutsal Ruh’un çift paya inanması için yüreğine verdiği sezgiyi paylaşmasından sonra oldu. İnekleri bir araya toparlamanın ve sonra yeni yuvalarına götürmek için kamyonu sokmalarının oldukça zahmetli bir iş olduğunu söyledi, ama sonunda başardı. James bunun üzerine Tanrı’nın Egemenliği’nin her şeyi yapabileceğine ve artık sadece kendi potansiyeliyle sınırlı olmadığına tamamen ikna olduğunu söyledi.

O gün eve dönüp Ella’ya ineklerden söz ettiğinde, karısının şok olduğunu söyledi. Eğer James ve Ella’ya Tanrı’nın lütfu hakkında sorarsanız, birkaç saatinizi ayırdığınızdan emin olun, çünkü bu konuda söyleyecekleri çok şey var.

Bu olay Kutsal Ruh’un Tanrı’ya cömertliğin karşılığında bir kişiye hasadı nereden biçeceğini göstermesinin önemli bir örneğidir. Tohumu ektikten sonra Kutsal Ruh’un bize göstereceği şeyin *akıl almaz* olabileceğini aklımızda tutmamız gerekir! Demem o ki, James’in eline kâğıt kalem alıp seçeneklerini mantıklı biçimde değerlendirerek bu fikri ortaya koymasının hiçbir yolu yoktu.

Örneğin Petrus’u ele alalım. Eminim ki, vergisini ödemek için bakır parayı bir balığın ağzında bulacağı ya da göl kıyısında yürüyen bir Rabbi’nin hayatının en müthiş balık avı için ağlarını tam nereye atması gerektiğini söyleyeceği Petrus’un aklının ucundan bile geçmemiştir.

Stres ve karmaşa içinde geçirdiğimiz dokuz yıl boyunca borç içinde yaşayan Drenda ve bana bakın. Bir gün insanların borçtan kurtulmasına yardım eden bir şirket sahibi olacağımız ya da çok daha şaşırtıcı biçimde dünyanın her yanında *Para meselesini çözmek* adlı bir televizyon programı çekeceğimiz düşüncesi imkânsızdı.

Tanrı'yı asla kısıtlamak istemezsiniz.

O halde, yeniden gözden geçirelim ve Tanrı'nın ekinciye tohum sağladığını hatırlayalım— tohum eken ve ekmek isteyen kişiye!

Devam edelim. Şimdi Tanrı'nın insanlarla birlikte çalışmasına ve insanların kullanılmak için nitelikli olması gerektiğine dair İsa'nın öğrettiği en derin benzetmelerinden birine bakmak istiyorum. Bu benzetme insanı kesinlikle düşündürüyor.

İsa öğrencilerine şunları da anlattı: “Zengin bir adamın bir kâhyası vardı. Kâhya, efendisinin mallarını çarçur ediyor diye efendisine ihbar edildi. Efendisi kâhyayı çağırıp ona, ‘Nedir bu senin hakkında duyduklarım? Kâhyalığının hesabını ver. Çünkü sen artık kâhyalık edemezsin’ dedi.

Kâhya kendi kendine, ‘Ne yapacağım ben?’ dedi. ‘Efendim kâhyalığı elimden alıyor. Toprak kazmaya gücüm yetmez, dilenmekten utanırım. Kâhyalıktan kovulduğum zaman başkaları beni evlerine kabul etsinler diye ne yapacağımı biliyorum.’

Böylelikle efendisine borcu olanların hepsini tek tek yanına çağırdı. Birincisine, ‘Efendime ne kadar borcun var?’ dedi.

Adam, ‘Yüz ölçek zeytinyağı’ karşılığını verdi. Kâhya ona, ‘Borç senedini al ve hemen otur, elli ölçek diye yaz’ dedi.

Sonra bir başkasına, ‘Senin borcun ne kadar?’ dedi.

‘Yüz ölçek buğday’ dedi öteki. Ona da, ‘Borç senedini al, seksen ölçek diye yaz’ dedi.

Efendisi, dürüst olmayan kâhyayı, akıllıca davrandığı için övdü. Gerçekten bu çağın insanları, kendilerine benzer kişilerle ilişkilerinde, ışıktaki yürüyenlerden daha akıllı oluyorlar. Size şunu söyleyeyim, dünyanın aldatıcı servetini kendinize dost edinmek için kullanın ki, bu servet yok olunca sizi sonsuza dek kalacak konutlara kabul etsinler.

En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz. Dünyanın

aldatıcı serveti konusunda güvenilir değilseniz, gerçek serveti size kim emanet eder? Başkasının malı konusunda güvenilir değilseniz, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?

Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem paraya kulluk edemezsiniz."

Parayı seven Ferisiler bütün bu sözleri duyunca İsa'yla alay etmeye başladılar. O da onlara şöyle dedi: "Siz insanlar önünde kendinizi temize çıkarıyorsunuz, ama Tanrı yüreğinizi biliyor. İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç gelir."

— Luka 16:1-15

Bu benzetmede ele alınacak çok şey var. İlk olarak, zengin bir adamın kâhyasını işlerinin başına getirdiğini görüyoruz ve görünüşe göre, kâhya efendisinin mallarını çarçur ediyordu ve bu nedenle daha fazla kâhyalık etme niteliğini kaybetti. Efendisi tarafından kovulduğunu bilen kâhya hemen efendisine borcu olanları çağırdı ve onlara efendisine olan borçlarını büyük bir indirimle, hatta yarı yarıya azaltabileceğini söyledi.

Elbette zengin adam kâhyanın yaptıklarından tamamen habersizdi. Ama dürüst olmayan kâhya bu borçlulara büyük indirim yaparsa, efendisinin yanından ayrıldığında bu adamların onun hakkında olumlu düşüneceklerini ve ona iş teklif edeceklerini umuyordu. Efendisi dürüst olmayan kâhyanın yaptıklarını işitince onu çağırdı ve:

Efendisi, dürüst olmayan kâhyayı, akıllıca davrandığı için övdü!

Akıllıca davranışın buradaki anlamı özellikle pratik meselelerde kurnazlık ya da maharet göstermek, hileli işler ya da açıkgozlük yapmaktır.

Efendisi kâhyanın kendisine kazanç sağlayacak bir plan yapma ve yürütme becerisi sergilediğini gördü— kâhya bu beceriyi daha önce onun için göstermemişti. Ancak kendi çıkarı söz konusu olduğunda, becerisini kullanıp akıllıca ve ayrıntılı bir plan yaptı. Kendi çıkarları ve rahatı için daha önce efendisi adına göstermediği bir girişimcilik sergiledi. Bu noktada açık konuşacağım— o ücretlidir!

Şimdi gerçekten zor bir soru soracağım: Siz ücretli bir Hristiyan mısınız?

Tanrı'nın işinden çok kendi rahatınızla mı ilgilisiniz? Tanrı'nın işlerinden ve kaygılarından çok kendi işlerinizle ve kaygılarınızla mı ilgilieniyorsunuz? Tanrı'nın mallarını çarçur mu ediyorsunuz?

Vay canına, bunların zor sorular olduklarını biliyorum. İşte bu nedenle bu benzetmenin çok derin olduğunu söyledim, zira doğrudan yüreğe giriyor ve orada saklı olabilecek yanlış tutumları açığa çıkartıyor.

İsa Mesih, Yuhanna 10:11-13'te ücretliyi tanımlar ve bunun ne olduğuna dair bir resim verir.

Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir. Koyunların çobanı ve sahibi olmayan ücretli adam, kurdun geldiğini görünce koyunları bırakıp kaçır. Kurt da onları kapır ve dağıtır. Adam kaçır. Çünkü ücretlidir ve koyunlar için kaygı duymaz.

Dürüst olmayan kâhya efendisinin parasını idare etmekte başarısız oldu, çünkü gerçekte efendisinin iyiliğini gözetmedi; sadece kendisini umursadı. Şimdi hâlâ dışarıda kendi parasını idare etme becerisine elbette sahipti, ama artık hem kendisinin hem de sahibinin parasını idare etme fırsatını yitirmişti.

Ücretli zihniyetinin Amerika'da ve tüm dünyada hızla yayıldığı bir zamanda yaşadığımızı inanıyorum.

Masaların ve zeminin kir pas içinde olduğu restoranlara girdiğinize eminim. Arka tarafa baktığınızda birkaç çalışanın dalga geçtiğini görürsünüz. Ya da kapanıştan yarım saat önce bir fast food lokantasına girersiniz ve tüm sandalyelerin masaların üstüne dizili olduğunu ve çalışanların saatin önünde mesainin sona ermesini beklediğini şaşkınlıkla görürsünüz. Hiç sormadan işletme sahibinin orada olmadığını hemen anlarsınız. Böyleleri ücretlidir. İşletmenin kâr etmesini umursamazlar. Maaş almak için oradadırlar ve hepsi bu kadar.

Birçok işveren durumun çok kötüye gittiğini söylüyor, öyle ki, işe zamanında gelen bir çalışan artık istisnai bir örnektir. İşverenler sadece

ücret alıp giden değil, işi sahiplenecek çalışanlar bulmaya can atıyorlar. Kendi işlerini yönetiyormuş gibi çalışan ve ilgi gösteren çalışanlar istiyorlar. Böyle bir tutum gösteren bir çalışanın terfi edileceğini ve aranan biri olacağını söylüyorlar.

Tanrı bundan farksız değildir. Tanrı, ilgilendiği şeyle ilgilenen ve nefret ettiği şeyden nefret eden insanlar arıyor.

1 Samuel 15. bölümde Tanrı, Kral Saul'a Mısır'dan çıkan İsraililer'e karşı koyan Amalekliler'e saldırmamasını buyurdu. Kral Saul'a Amalekliler'in kralını ve adamlarını sağ bırakmaması söylendi. Hayvanlarını da kendileri için ayırmayacaklardı, ama Saul şöyle yaptı:

Ne var ki, Saul ile adamları Agak'ı ve en iyi koyunları, sığırları, besili danaları, kuzuları -iyi olan ne varsa hepsini- esirgediler. Bunları tümüyle yok etmek istemediler. Ancak değersiz ve zayıf ne varsa hepsini yok ettiler.

— 1 Samuel 15:9

Bunun üzerine Tanrı, 10-11 ayetlerde şöyle söyledi:

RAB Samuel'e şöyle seslendi: "Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmede."

Sonra 1 Samuel 16:1'de Tanrı'nın Saul hakkında Samuel'e şöyle dediğini okuyoruz:

RAB Samuel'e, "Ben Saul'un İsrail Kralı olmasını reddettim diye sen daha ne zamana dek onun için üzüleceksin?" dedi, "Yağ boynuzunu yağla doldurup yola çık. Seni Beytlehemli İşay'ın evine gönderiyorum. Çünkü onun oğullarından birini kral seçtim."

Dürüst olmayan kâhyanın efendisinin mallarını idare etmekten kovulması gibi, Saul da yeterliğini yitirdi. Ve biliyor musunuz? Siz ve ben de yeterliğimizi yitirebiliriz.

Tanrı ne arıyor? Kime güvенеcek?

Tanrı, onu tahttan indirdikten sonra onlara kral olarak Davut'u başa geçirdi. Onunla ilgili şu tanıklıkta bulundu: 'İşay oğlu Davut'u gönlüme uygun bir adam olarak gördüm, o her istediğimi yapar.'

— Elçilerin İşleri 13:22

Eğer yeterliğimizi yitirebiliyorsak, o zaman yeterliğe de kavuşabiliriz. "Peki, Gary bunu nasıl yaparım?" diye sorabilirsiniz. Bu benzetme sorunuzu cevaplıyor.

En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz. Dünyanın aldatici serveti konusunda güvenilir değilseniz, gerçek serveti size kim emanet eder? Başkasının malı konusunda güvenilir değilseniz, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir?

Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem paraya kulluk edemezsiniz.

— Luka 16:10-13

Burada açık konuşayım: Güvenilirlik sınavını geçmelisiniz. Eğer az olanla güvenilir değilseniz, daha fazlasını emanet alamazsınız. Sınav her zaman doğal olanla başlar ve ruhsal olana hareket eder. Tanrı size zenginliklerini emanet etmeden önce dünyasal zenginliği idare etmekte güvenilir olmalısınız. Eğer bir başkasının malını idare etmekte güvenilir olmazsanız, kendi malınız olmak üzere size kim bir şey verir? Kesinlikle Tanrı değil.

Tamam, şimdi bizim hayatımızda bu benzetmenin uygulaması geliyor.

Birçok Hristiyan Tanrı'ya sadece artanları veriyor.

Çoğu Hristiyan bütçelerine bakar ve karar verir, "Verebileceğim tutar

bu.” Ancak aynı gün alışverişe çıkıp yepyeni bir ayakkabı satın almayı dert etmezler.

Kimseyi suçlu hissettirmeye çalışmıyorum ve Tanrı güzel bir ayakkabınız olup olmadığıyla ilgilenmez. Sadece şunu soruyorum: Sadece kendi paranızı mı yoksa hem kendinizin hem de Tanrı'nın parasını mı idare etmek istiyorsunuz?

Eğer Google'da ortalama bir Hristiyanın ne kadar verdiğini aratırsanız, çok olabilirsiniz. Bir istatistiğe göre bir Hristiyanın kiliseye ortalama olarak haftada 13 dolar verdiğini gördüm.

Vermekle ilgili birçok istatistiğe baktım ve tümünde hayal kırıklığına uğradım. Dediğim gibi çoğu Hristiyan artanları Tanrı'ya veriyor. Lütfen kimseyi mahkûm etmeye ya da suç yüklemeye çalışmadığımı anlayın. Sadece bir gerçeği vurguluyorum ve sanırım Tanrı'nın sözü görüşümü destekliyor: Tanrı ücretliler aramıyor; sahipler arıyor.

İkinci olarak, Tanrı suçluluk hissiyatından ötürü vermeye zorlanan kişiler aramıyor. 2. Korintliler 9:7'ye göre Tanrı sevinçle vereni sever.

Saul Tanrı'nın sözünü yerine getirmediği için yeterliğini yitirdi, ama Davut seçildi, çünkü o itaat edecek ve Tanrı'nın yapılmasını istediği her şeyi yapacaktı.

O halde, yeni bir bakış açısı sunayım. Ya dünyamız altüst olsaydı ve önce Tanrı için yaşamaya karar verseydik ve artakalanlarla yaşayan biz olsaydık? Böyle yapsaydınız elinizde artanların kısa sürede çoğalacağını ve bereketli bir yaşam süreceğinizi tahmin edebilirim.

R. G. LeTourneau için böyle oldu. Sadece ortaokul mezunu biri olarak mütevazı bir başlangıçla kendisini eğitti ve sonunda bir üretim imparatorluğu kurdu. Toprak kazma makineleri 2. Dünya Savaşı'nın kazanılmasına ve modern Amerika'nın otoyol altyapısının inşa edilmesine yardımcı oldu. Ömrünün sonunda 300 adet patentli ürünü vardı.

Sırrı neydi? Tüm kazancının %90'ını Tanrı'ya veriyordu.

Size aynıını yapmanızı söylemiyorum. Bu henüz 30 yaşındayken ve boğazına kadar borç içindeyken Tanrı'yla yaptığı bir antlaşmaydı. Tanrı'ya iş ortağı yaptı (kendi ifadesiyle) ve karşılığını aldı.

Tanrı beni sıfırdan bir kilise kurmaya çağırdığında, halihazırda Forward Finans Grubu adlı şirketim vardı. Büyük bir başarıya imza atarak en büyük tedarikçimizin ülke genelindeki 5000 bayisi arasındaki birinci olmuştuk. Tanrı beni pastörlüğe çağırdığında O'na şunu sordum, "Forward Finans Grubu ne olacak? Şirketi kapatıp kilisemde pastörlük yapmaya mı odaklanayım?"

Rab şöyle cevap verdi, "*Hayır, işini sürdür, çünkü birçok insana yardım ediyor.*" Ben de öyle yaptım.

Bazı zamanlar ikisini birden yürütmenin zor olduğunu kabul ediyorum, ama yıllar içinde binlerce insana yardım ettik. Kilisemizde pastörlük yaparken, işe haliyle az bir zaman ayırabileceğim için şirketin cirosunun düşeceğini varsaydım. Ama Drenda ve ben hayatımızı Tanrı'nın hizmetlerini yerine getirmeye adanmış, durumun tam tersi olduğunu gördüm. Şirkette sadece boş zamanlarımda çalışmama rağmen, hâlâ müthiş bir performans sergiliyorduk.

Yüzlerce bayi arasında ülke genelinde en üstteki beş ila on şirket arasına giriyorduk ve şöhretimiz artıyordu. Ancak tam zamanlı pastör olarak hizmet ederken sadece yarı zamanlı çalışarak bunu yaptığımızı bilmek beni gülümsetiyordu. Tanrı tüm yürekleriyle paranın ardından giden insanlar bunu nasıl yaptığımızı merak etsinler diye bana lütuf gösterdi ve hikmet verdi.

Bir kongre sırasında yanımda oturan adamın bana ne kadar pazarlama yaptığımızı sorduğunu hatırlıyorum. "Hiç" derken gülümsemek zorundaydım. Sonra şunu sordu, "O zaman bu kadar çok işi nasıl alıyorsun?" Sadece sözlü reklam yaptığımızı ve Tanrı'nın bizi bereketlediğini söyledim. Beni anlamadığını belli eden bir bakışla başını salladı.

Bir keresinde, tedarikçilerimizden birinin başkanı beni aradı ve kongre katılımcılarına yüksek cirolara nasıl ulaştığımızı paylaşmamı istedi. Bundan mutluluk duyacağımı söyledim. Sonra operasyonlarımızın nasıl işlediği ve işi nasıl yaptığımız hakkında sorular sormaya başladı. Elbette Tanrı'ya güvendiğimizi ve O'nun bizi lütfuyla bereketlediğini söylemek zorundaydım. Haftada sadece birkaç saat çalıştığımızı ve tam zamanlı pastör

olduğumu söyledikten sonra, şöyle dedi, “Hmm, ayrıntılı bir pazarlama stratejisine sahip olduğumu ve bunun nasıl çalıştığını paylaşacağını düşünmüştüm. Aklımdaki şey bu değildi, ama paylaşmak istemeni takdir ediyorum.” Ah neyse, onların kaybı oldu. Katılımcılara büyük yardımım olabilirdi.

Kitap boyunca söylediğim gibi, eğer Tanrı'nın işiyle ilgilenirseniz, O da sizinkiyle ilgilenir!

O zaman baştaki soruyu sorayım, “Bu kimin parası?”

Dürüst olmayan kâhya gibi sadece kendi paranızı mı idare etmek istersiniz yoksa Tanrı'nın parasını da idare etmek ister misiniz? Tanrı'nın parasını idare ettiğinizde, tohum işiniz Tanrı'nın bilgeliği ve lütfuyla güçlenir ve bu sayede kişisel ekme hasadınız da bu artışla birlikte yükselişe geçer.

Yüreğinize sahip olduğu sürece Tanrı'nın milyonlarca dolarınız olmasını umursamadığına eminim!

Unutmayın, kimsenin adınızı bilmediği küçük görevlerle başlar. O yarı zamanlı işte ne yaptığınızı kimsenin umursamadığını düşünseniz bile, Tanrı görür. Her hizmette bir sonraki için eğitilirsiniz, bu yüzden küçük başlangıçları asla hor görmeyin. Onun sahibiymiş gibi yaklaşın ve elinizden gelenin en iyisini verin. Gökteki bir yıldız gibi parlayacağınızı ve kısa sürede işinizde terfi edip iyilik bulacağınızı garanti ederim.

**TANRI GÖRÜR. HER
HİZMETTE BİR SONRAKI
İÇİN EĞİTİLİRSİNİZ,
BU YÜZDEN KÜÇÜK
BAŞLANGIÇLARI ASLA
HOR GÖRMEYİN**

BÖLÜM 5

BİR ORTAĞA İHTİYACINIZ VAR!

Bildiğiniz gibi, neredeyse 40 yıldır finans işindeyim bu yıllar boyunca birçok insan bana kendi işlerini nasıl başlatacaklarını ve işlerini nasıl büyüteceklerini sordu.

Elbette insanların bilmesi gereken çok şey var, ama onlara söyleyebileceğim en önemli şey bir ortağa ihtiyaçları olduğudur.

Uzun yıllardır bir pastör olarak, kilisedeki arkadaşlarıyla ortak bir işe başlamanın harika olacağını düşünen pek çok insan gördüm, ama sonra her şey kötü sonuçlandı. Arkadaşlar birbirine güceniyor ve hatta birbirleriyle konuşmuyorlar ve sonunda ilişkileri hasar görüyor. Buna birçok defa tanık olduğumdan sınırlarınızı açıkça belirlemediğiniz ve bunları yazıya dökmediğiniz sürece arkadaşınızla ortak olmanızı nadiren tavsiye ederim.

Ancak her zaman birlikte çalışmanızı ısrarla vurguladığım bir ortak var ve bu ortak Tanrı'dır.

Önceki bölümde Peygamber İlyas'ı kabul eden ve ona son yiyeceğini veren dul kadın hakkında konuştuk. Bu iman eylemi sonucunda hem peygamber, yani Tanrı'nın hizmeti hem de kadının ailesi için her gün yiyecek sağlandığını gördük. Kadın peygamberin hizmetinde onunla ortaklığa girdi ve bu sayede hizmet üzerindeki mesh ve bereketler kadına geçti. Böylece ortak oldular.

Kitap boyunca Tanrı'ya karşı cömert olmak ve onun hizmetlerine tohum

ekmek hakkında konuşuyoruz. Ayrıca cömertliğin insanların yüreğini hem size hem de Tanrı'ya nasıl açtığını da anlattım.

Bu bölümde Tanrı'nın Egemenliği'nin bir başka güçlü ilkesini paylaşmak istiyorum. Finans durumunuzu tamamen yeni bir seviyeye yükseltecek olan bu ilke ortaklık ilkesidir.

Halk, Gennesar Gölü'nün kıyısında duran İsa'nın çevresini sarmış, Tanrı'nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki tekneden Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti.

Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi.

Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım."

Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.

— Luka 5:1-7

Petrus'un İsa'ya teknesini ödünç vermesiyle teknelerin ve balık işinin egemenlik değiştirdiğini (ya da yetki alanı) konuştuğumuzda bu hikâyeye bakmıştık. Aynı zamanda olağanüstü balık avını ve bunun sonucunda teknelerin neredeyse battığını da konuştuk. Petrus bütün gece çabaladıklarını ama hiç balık tutamadıklarını söyledi, ama bundan sadece birkaç saat sonra o kadar çok balık tuttu ki, onları tekneye yeterince hızlı çekemedi. O halde aradaki fark neydi? Elbette egemenlik ve aynı zamanda *ortaklık*. Bunu açıklayayım.

İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki tekneden Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti.

Şimdi zihninizde sahneyi canlandıralım. İsa geldiğinde ne yapıyorlardı? Balık tutmuyorlardı; bütün gece süren başarısız balık avından sonra kıyıda ağlarını yıkıyorlardı.

İsa teknelerin müsait olduğunu görünce Petrus'a biraz kıyıda açılmasını rica etti, böylece kalabalığa teknenin içinden öğretecekti. İsa tekneye binerken Yakup, Yuhanna ve ortakları neredeydi? Öbür tekne ve ağlarıyla birlikte hâlâ kıyılardı.

Öğretmeyi bitirdikten sonra İsa Petrus'a balık tutmak için ağlarını derin sulara atmalarını söyledi. Ve hikâyenin gerisini biliyorsunuz. Öyle çok balık tuttu ki, ağları yırtılmaya başladı. Bunun üzerine ortaklarını balıkları çekmeleri için yardıma çağırdı. Böylece iki tekneyi de balıkla doldurdular ve tekneler neredeyse batıyordu.

Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.

Şimdi milyon dolarlık soru geliyor: Yakup ve Yuhanna teknelerinin neredeyse batacak kadar balıkla dolması için ne kadar iman sergilediler?

Bunu bir düşünün: bu ikisi ağlarıyla birlikte hala kıyıda idi. İsa'yı teknesine almayı kabul eden Petrus'tu. "Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım" diyen Petrus'tu. O zaman doğru cevap hiçtir! Yakup ve Yuhanna büyük balık bereketini imanları ile biçmediler. Petrus'un imanı sayesinde bu gerçekleşti. Petrus sadece kıyıda ki ortaklarını balıkları çekmeleri için yardıma çağırdı. Şaşırtıcı biçimde tıpkı Petrus'un ki gibi onların teknesi de balıkla dolup taşı.

Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım."

O halde eğer balıkları sağlayan ve tekneyi dolduran etken Petrus'un imanıysa, Yakup ve Yuhanna'nın teknesi neden Petrus'un ki gibi balıkla doldu?

Metinde bunun cevabı verilir— onların *ortak* olduğunu söyler.

Collins Sözlüğü'nde ortağın tanımı şudur:

Belirli bir eylemde ya da girişimde bir başkasıyla işbirliği yapan ya da ilişki kuran biri; genelde riskleri ve kârı paylaşırlar.

Ortaklık yasal bir birlikteliktir; işin risklerinde, maliyetlerinde ve kârında paydaş olmaktır. Yani, Petrus kullanması için İsa'ya teknesini verdiğinde, aslında sadece tekneyi değil, yasal olarak işin kendisini ödünç veriyordu. Teknik olarak Petrus'un İsa'ya ödünç verdiği teknede Yakup ve Yuhanna da pay sahibiydi ve ortaklıkları nedeniyle her iki tekne eşit miktarda balıkla doldu.

Yakup ve Yuhanna o durumda belli bir iman sergilememiş olsalar da, Petrus ile *tamamen aynı* hasadı biçtiler. Eminim ki, o gün Petrus'un ortağı oldukları için sevinçliyidiler. Siz ne dersiniz? Bence öyle. Şimdi bu ilkeyle ilgili kendi hayatımdan bir örnek vereceğim.

Drenda ve ben içinde orman, bataklık ve mera olan 24 hektarlık güzel bir araziye sahibiz. Burası geyik avlamak için mükemmel bir yer. Arazimizin her yanında ekili alanlar var. Orman ve bataklık ise geyikler için doğal birer mıknaats gibi.

Ofisimi garajımızın üzerine kurdum. İçinde ahşap raflar ve gazla çalışan bir şömine var. Oldukça sessiz, rahat ve mağara tipi bir ofis ve orada çalışmayı çok seviyorum. Dekorasyonda eksik olan tek şey masamın üzerinde asılı doldurulmuş bir geyik başıydı. Dürüst olmak gerekirse hiç bir zaman büyük erkek geyikleri avlamakla ilgilenmedim, çünkü et için avlanıyordum. Ve doldurulmaya uygun büyüklükte bir erkek geyik hiç vurmamıştım.

Bu arazide 5 yıl oturduktan sonra Drenda ofisim için büyük bir erkek geyik vurmamı önerdi. O zamana kadar arazimizde büyük erkek geyik hiç görmemiştim. Her geyik avı sezonunda ava çıkmış ve birkaç tane büyük geyik vurmuştum, ama hiçbiri doldurulmaya uygun değildi.

Ama o yıl bu konuyu daha çok düşündükçe Drenda ile hemfikir oldum.

Duvara asmak için büyük geyik avına çıkmayı düşündüğümü Drenda'ya söyledim. Önceden ormanda büyük erkek geyik görmemiştim. Mutfak penceremiz ormana ve meraya bakıyor, ama hiç görmedim.

Böylece Drenda'yla birlikte büyük bir erkek geyik için tohum ektik. Tohum olarak ekeceğim çekin üzerine on çatal boynuzlu ya da daha büyük bir geyik için tohum ektiğimi yazdım. Bu tohum üzerine dua ettik ve postaya vermek üzere masamın üzerine koydum. Zarf orada 3 gün bekledi ve ben onu bir türlü postaya atamadım. On çatal boynuzlu bir geyik için imanım olmadığını biliyordum. Sekiz, altı ya da dört çatal boynuzlular için imanım vardı. Ancak "Dışarı çıktığımda on çatal boynuzlu ya da daha büyük bir erkek geyik avlayacağımı biliyorum" diyebilecek bir iman güvencesine sahip değildim.

İmanda olmadığını bilecek kadar Egemenlik tecrübesine sahiptim. Bu nedenle ilk çeki yırtıp attım ve yeni bir çekin üzerine "dört çatal boynuzlu ya da daha büyük bir geyik için" yazdım ve onu postaladım.

Ava çıkmadan önceki gece Drenda'ya ne yaptığımı söyledim. "O büyük erkek geyik için yeterince imanım yok" dedim. Bana bakıp şöyle söyledi, "Geyik için imanın var ve ben de büyük erkek geyik avlaman için iman edeceğim. Tanrı düşündüğünden ya da dilediğinden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir!"

O sabah kuşların ve sincapların her zamanki cıvıltıları ile başladı ve havadaki sonbahar yapraklarının kokusu zihnimi eski geyik avlarıma götürdü. Ağacımda belki 20 dakika oturmuştum ki, ormanlık alandan bir geyiğin yaklaştığını işittim. Geyik doğrudan ağacıma ilerliyordu ve kendimi atışa hazırladım.

Geyik iyice yaklaşıncaya, lezzetli olduğundan genelde avladığım dört çatal boynuzlu bir geyik olduğunu gördüm. Geyik yaklaşık 20 metredeki açıklığa girince okumu bıraktım. Okun geyiğin sırtının üst kısmına saplandığını görünce kendime kızdım, çünkü bunu takip etmem gerektiğini biliyordum.

Geyik ormanlık alana kaçtı ve sonra ormanın sınırındaki mısır tarlasına atlayarak gözden kayboldu. Mısır tarlası içinden koştuğunu hala duyabiliyordum ve ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden muhtemelen

beni uzun bir takip bekliyordu. Yaklaşık 20 dakika kadar ağaçta bekledikten sonra ağaçtan inerek oku takip etmeye karar verdim. Geyiği vurduğumdan kesinlikle emindim ve kan izini tespit ettim.

Kan izini takip ederken ümitlendim, çünkü izler oldukça belirgindi. Ama yaklaşık 100 metre sonra kan izi azaldı ve etrafa iyice bakınmama rağmen başka bir damla göremedim. 2 saat bakındıktan sonra geyiğin kaçtığına kabullendim. Başarısız olmuşum. Bir geyiği yaraladıktan sonra onu kaybetmeyi istemem ve yaptığım atış tam bir hayal kırıklığıydı.

Mısır tarlasından eve doğru yürürken aklıma bir düşünce geldi. *Hâlâ bir şansım var, eve dönerken mısır tarlasında ve sonra bataklıkta bir geyikle karşılaşabilirim.*

Ne olur ne olmaz diyerek yayıma okumu yerleştirdim. Sessizce yürümekteyken birden bir geyik tam önüme fırladı. Geyik ne olduğumu anlamadığından durup bana baktı. Üzerimde kamufraj olduğundan beni tam ayırt edemediği için tereddütte kaldı. Her şey saniyeler içinde oldu, ama ne kadar büyük ve kaç adet olduklarını o mesafeden seçemememe rağmen, çatalı boynuzlarını görebiliyordum.

Geyikle ilgili karar vermek için sadece saliseler olduğunun farkındaydım. Yaklaşık 55 metrelik normal ok menzilimin dışında duruyordu. Hemen yayımı doğrulttum ve kalçasına nişan alıp oku fırlattım.

Geyik anında yere yığıldı ve yerde kaldı. Neredeyse şok içindeydim. Bu gerçekten olmuş muydu?

Geyiğe doğru yürürken ağızımdan çıkan ilk şey “Drenda’nın imanı” oldu. Geyik kocamandı! Çatalı boynuzunda 26 nokta saydım ve ayrıca sivri dalları da vardı. Daha önce bu kadar büyük bir geyik hiç görmemiştim! Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatacak kelimeler bulamıyordum.

Tahmin edebileceğiniz gibi geyiğin başı şimdi ofis masamın üzerinde duvarda asılı.

Bu geyik hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Nasıl ve neden ortaya çıktı?

Kötü bir atış yapmama rağmen dört çatal boynuzlu ilk geyik tam

zamanında göründü. Ama Drenda hedeflediğimiz büyük geyik için iman ettiğini söylemişti.

Onun bana göre bir avantajı vardı. O geyik avlamadığı için onun gözünde hedeflediğimiz büyük erkek geyiği avlamak en az 4 çatalı küçük bir geyik kadar kolay olmalıydı, çünkü ne de olsa hepsi geyikti. Drenda avlanmadığı için kafasında bunun imkânsız olduğunu söyleyen bir düşünce yoktu. Bense aramızda daha önce 8 çatalı bir geyik bile görmemiştim, ama onun imanı aramızda neyin olup olmadığına bağlı değildi. Sadece Tanrı'nın onu sağlayabileceğine inanıyordu.

Bu av geyiklerin çiftleşme döneminde gerçekleşti ve erkek geyikler dişileri bulmak için kilometrelerce yol alabilirler. Bu nedenle çiftleşme dönemlerinde normalde arazinizde görmeyeceğiniz erkek geyikleri görme şansı daha fazla olur ki, bu durumda da öyleydi.

Büyük bir geyik için imanım olmamasına rağmen, Drenda'nın imanı onu bize getirdi.

Tekrar okumanızı istiyorum— büyük bir geyik için imanım yoktu!

Ne düşündüğünüzü biliyorum— *Bir dakika, Gary. Aklım karıştı. O geyik için imanın olmadığına göre, nasıl ortaya çıktı?*

Yakup ve Yuhanna'nın teknesi nasıl Petrus'un imanı sayesinde balıkla dolduysa, bizde de öyle oldu.

İşte ortaklığın gücü budur.

Size bir örnek daha vermek istiyorum ve sonra konuşabiliriz.

Sizi hatırladıkça Tanrım'a şükrediyorum. İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum. Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var. Hepiniz için böyle düşünmekte haklıyım. Her an yüreğimdesiniz. İster zincire vurulmuş, ister Müjde'yi savunup doğrulamakta olayım, hepiniz benimle birlikte Tanrı'nın lütfuna ortaksınız.

— Filipililer 1:3-7

Pavlus Filipi kilisesini onun hizmetiyle devam eden ortaklıkları nedeniyle sevinçle hatırladığını söylüyor. Daha sonra ortaklıkları sayesinde şimdi Tanrı'nın lütfunda paydaş olduklarını belirtir.

Hatırlarsanız, lütfun Pavlus'un hizmetini tamamlaması için Tanrı'nın ona verdiği güç ya da imkân olduğunu söyledik. Filipi kilisesi hizmetin maliyetini paylaşıyordu ve tıpkı Yakup ve Yuhanna gibi hizmet üzerindeki meshe ve lütfu da ortaklardı.

Şimdi dördüncü bölümü geçelim ve orada ortaklığın sağladığı müthiş sonucu göreceksiniz.

Yine de sıkıntılara ortak olmakla iyi ettiniz. Siz de bilirsiniz, ey Filipililer, Müjde yayılmaya başladığında, Makedonya'dan ayrılışımdan sonra sizden başka hiçbir topluluk karşılıklı yardımlaşma konusunda benimle işbirliği yapmadı. Ben Selanik'teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda bulundunuz. Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum. Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksiğim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır. Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.

— Filipililer 4:14-19

Pavlus Filipi kilisesinden bir destek daha almıştı. Onlara nasıl karşılık verdiğini dinleyin. “*Tanrım da her ihtiyacınızı . . . karşılayacak.*”

Pavlus'un şöyle demediğine dikkat edin, “*Tanrınız da her ihtiyacınızı karşılayacak, çünkü bana karşı cömert oldunuz.*” HAYIR! Bunun yerine “*Tanrım da her ihtiyacınızı . . . karşılayacak*” dedi.

Gördüğünüz gibi, Filipililer Pavlus'la ortaklı ve ortaklar olarak Pavlus'un hizmeti üzerindeki lütfu paylaştılar. Tıpkı Yakup ve Yuhanna'nın Petrus'un imanı aracılığıyla bütün o balıkları tuttuğu gibi, Pavlus da onların

ihtiyaçlarının onun imanı aracılığıyla karşılanacağını beyan ediyordu!

Bu ilkenin avantajını görebildiğinizi umuyorum.

Diyelim, yeni bir arabaya ihtiyacınız var ve bizim hizmetimizle ortakınız. Ve arabanın fiyatının 30.000 dolar olduğunu varsayalım. GaryKeese.com sitesine tohum ektiğinizde, ortaklığın ne anlama geldiğini biliyorsunuz, yani hizmetimiz üzerindeki meshi ve lütfu paylaşıyorsunuz.

Hizmet olarak o 30.000 dolar üzerinde kolayca anlaşabiliriz, çünkü uzun zaman önce 30.000 dolara ihtiyaç duyduğumuz bir dönemden geçtik. Artık yılda milyonlarca dolar harcadığımızdan 30.000 dolar için kolayca imana sahibiz. Ama eskiden 30.000 dolar için Tanrı'ya iman etmek bizim için zordu, çünkü o zamanlar gözümüze yüksek bir dağ gibi görünüyordu.

O yüzden eğer bana 30.000 dolar için Tanrı'ya iman edip edemeyeceğimi sorarsanız cevabım kesinlikle evet olacaktır. Yani Pavlus ve Filipililer gibi anlaşip ortak olduğumuzda, ihtiyaçlarınızın sizin imanınızla değil, ama benim imanımla karşılandığını beyan edebilirim.

Elbette 30.000 dolar için tohum ettiğinizde iman etmelisiniz ve sadece Tanrı'nın sözüne değil, ama bize de güvenmeniz gerekiyor. Benim meshedilmiş biri olarak Tanrı tarafından çağrıldığımı ve dürüstçe çalışacağıma güvenmeniz gerekiyor ve hayatımda ve hizmetimde sergilenen sonuçları görebilmelisiniz. Eğer ne yaptığıma ve nereden geldiğime baktıysanız, benim 30.000 dolar için imana sahip olduğumu bilirsiniz!

30.000 dolar için imanınız olmayabilir, ama ortak olarak birlikte çalışabilir ve müthiş şeyler olduğunu görebiliriz. Avlamak istediğimiz büyük geyik için de durum aynıydı. Drenda avdan önceki gece bana şöyle dedi, "Geyik için imanın var ve ben de büyük erkek geyik avlaman için iman edeceğim." Ortaklık böyle çalışır.

O zaman şu soruyu sorarak temel ilkeleri ortaya koyayım: eğer bir bilgisayar şirketi kuracaksanız, ortak olarak parası olmayan ve bilgisayar mühendisliği birinci sınıfta okuyan birini mi istersiniz yoksa milyonlarca dolarlık bir bilgisayar şirketi kurmuş ve sizin şirketinizin başlangıcına yardım edebilecek sermayeye sahip birini mi?

Elbette burada birçok değişken var ve sadece tasvir yapıyorum. Ama sanırım, ilk seçiminiz tecrübeli, kanıtlanmış bir iş geçmişine sahip ve iflas etmeyen biri olacaktır. Aynı şey bir hizmet ortaklığına tohum ekme istediğinizde de geçerlidir.

Lütfen söylediğim şeyi Tanrı'nın sizi belirli bir kişiyle doğrudan ortaklığa yönlendirdiği bir durumla karıştırmayın. Böyle bir yönlendirme varsa söylediğim şey geçersiz olur. Birçok kez Tanrı sizi kendi hizmetleriyle ortaklık yapmaya yönlendirecektir, ama bazen de seçmeniz gerekir. Burada özellikle bir seçim olarak tohum ekmekten, yani bir hasada ihtiyacınız olduğu ve bir sonraki seviyeye geçmek istediğiniz zaman tohum ekmekten bahsediyorum.

Hayatımda ihtiyacım olan finansmanın gelişini hızlandırma amacıyla güvendiğim hizmetlere tohum ekiyorum. Bir kural olarak, hasadımı hızlandırmak istediğimde her zaman iman ve anlaşmayı bilen bir hizmete tohum ekirim. Böyle bir tutumla vermek hedefli biçimde vermektir ve yoksullara vermekle karıştırılmamalıdır.

Muhtaçlara vermek Tanrı'nın yüreğini yansıtır ve bunun bir karşılığı vardır, ama imanın kanıtlarına sahip ve benimle anlaşma kapasitesine sahip olduğunu bildiğim bir hizmetle ortaklık yapmayı niyet ediyorum.

Bunu şöyle düşünün: eğer saatte 3 dolar kazanan ve yıllardır borç içinde kıvranan birine 10 milyon dolar için benimle anlaşmasını isteseydim, böyle bir anlaşmanın fiilen gerçekleşme şansı ne olurdu?

Ben herkese hizmet edebilirim ve bunu yapmaya çağırıldım, ama iş anlaşmaya geldiğinde, gerçek bir anlaşma yapmalıyım. Bir çiftçi tohumlarını herhangi bir tarlaya ekmez. Hasadın gerektirdiği doğru toprağı arar. Yeryüzünde bir başkasının imanı ile, bir başkasının meshedilişiyle ortaklık yapmaktan söz ediyorum.

Tohum ekerken aradığım diğer bir şey kendim için iman ettiğimle aynı meyveye sahip bir Tanrı hizmetidir.

Örneğin, şirketimin iki uçağı var. Bunları satın almadan önce, geçmişte düzinelerce uçak bedelini ödediğini bildiğim bir hizmete tohum ekdim. Gerçekten çok sayıda uçağın bedelini peşin olarak ödediler. İş

uçaklara geldiğinde, görülebilir sonuçları var. Benimle kolayca bir uçak için anlaşabileceklerini ve gerçekleşmesi için iman gösterebileceklerini biliyordum. Uçakların çok pahalı olduğunu, almaya değmeyeceğini ya da uçak sahibi olmanın şeytani olduğunu söyleyen bir hizmetle ortaklık kurmazdım. Çünkü böyle bir şey anlaşma olmaz. Hayır, durumumu anlayan, bir uçak için Tanrı'ya iman etmekte beni destekleyebilen ve bunu kanıtlayacak ürünlere sahip bir hizmetle anlaşmak istedim.

19 yaşından beri pilotum ve uçmayı kasabamın dışındaki 900 metrelik bir çakıl pistte öğrendim. Hayatım boyunca uçak kiraladım, ta ki bir gün şöyle düşünene kadar, *Hey, işte bu! Bir tohum ekmem ve kendi uçağımı almak için Tanrı'ya iman etmem gerekiyor.*

Ve tam olarak bunu yaptım. Hangi uçak için tohum ekeceğimi biliyordum ve banka çekimin üzerine bu uçağın modelini yazdım. Drenda ve ben bu konuda anlaştık. Daha sonra çeki az önce sözünü ettiğim hizmete postaladım.

Aradan yaklaşık 1 ay geçti ve rutin bir doktor kontrolüne gittim. Doktorla havadan sudan konuşurken birden şöyle dedi, "Uçak satın almak isteyen birini tanıyor olabilir misin?"

Soru karşısında biraz şaşırđım, çünkü daha önce hiç kimse bana uçak satın almak isteyen birini tanıyıp tanımadığımı sormamıştı. Ne tür bir uçak olduğunu sordum ve aldığım cevap karşısında donakaldım. Almak için tohum ektiğim uçağın tıpatıp aynıydı.

Elbette bu teklif dikkatimi çekti. Gidip uçağa baktım, sahibiyile görüştüm ve onunla birlikte bir deneme uçuşuna çıktık. Uçak mükemmeldi. Sadece bir sorun vardı; o günlerde bu uçağı satın alacak kadar param yoktu.

Ancak Tanrı'nın bir planı vardı. Geçen sonbaharda (şimdi Mart ayıydı), Babam bana bir ev devretmişti ve ilkbaharda onu ofise çevirmek için restore ettirecektim. Babam kış mevsiminden önce su vanasını kapatmış olduğunu söyledi ve bu nedenle hiç kontrol etmedim.

Uçağı baktıktan sadece birkaç gün sonra kardeşim beni aradı ve o evi su bastığını söyledi. Su baskını yüzünden evin içindeki bütün alçıpan duvarlar zarar görmüş ve çoğı çökmüştü.

Görünüşe göre su vanası kapalı değildi ve borular kış aylarında donmuştu. Şimdi Mart ayıydı ve havanın ısınmasıyla birlikte sular taşmış ve evin içinde en az birkaç haftadan beri akıp durmuştu.

Ama kardeşimin bilmediği şey şuydu; evi ofis binasına çevirmek için restorasyon sürecinin bir parçası olarak evin bütün alçıpan duvarlarının ve dış cephenin kırılması için bir müteahhitlik şirketiyle zaten bir kontrat imzalamıştım.

Şimdi olayın can alıcı noktası şu: Sigorta şirketi su baskının verdiği zarar için tazminat ödedi ve uçağımı satın almak için kullandığım nakit para buradan geldi.

Uçak peşin parayla satın alındı!

O halde unutmayın ki, farkında olmak ve yararlanmak isteyeceğiniz güçlü bir ruhsal ilke ortaklık kurmaktır.

BÖLÜM 6

ONDALIĞIN SIRRI

Egemenliğin bu yasaının, yani ondalığın eskilerde kaldığına ve artık geçerli olmadığına beni ikna etmek isteyenlerden sıkça epostalar alıyorum.

Ancak bu Egemenlik ilkesinin o kadar önemli olduğunu keşfettim ki, bütün bir bölümü bu konuya ayırdım.

Eğer bir süredir kilise hayatının içindeyseniz, ondalığı duymuş olduğunuza eminim. Ama duyduklarınızın muhtemelen tam olarak doğru olmadığına da eminim ve devam etmeden önce ondalıkla ilgili bir takım eski dinsel düşünceleri düzeltmemiz önemlidir.

İlk olarak, eğer bilmiyorsanız, ondalık sözcüğü esasen onda bir anlamındadır. Bu sözcük Tanrı'nın halkının gelirlerinin onda birini Tanrı'nın işine vermeleri gerektiğini tanımlıyordu.

Ondalığın bu açıklaması oldukça basit bir ifadedir ve bu bölümde bu konunun daha derinine inmek istiyorum. Ama şimdilik eğer bu kavram sizin için yeniyse, ondalık temel olarak budur, yani onda biri Tanrı'ya vermektir.

İkinci olarak, ondalığı düşünen çoğu insanın aklına Eski Antlaşma ve İsrail halkı için ondalık vermenin zorunlu tutulduğu Musa'nın Yasası gelir.

Günümüzde Mesih'in Bedeni içinde ondalığın hâlâ geçerli olup olmadığı ve İsa'nın gelişiyile ortadan kalkıp kalkmadığı konusunda çokça kafa karışıklığı vardır.

Muhtemelen benden duyduğunuz gibi, Tanrı bana Egemenliği'nin nasıl çalıştığını öğrenmemi söylediğinde, gerçekten ruhsal bir ilim adamı

haline geldim. Her şeyin nasıl çalıştığını bilmek istedim ve ondalık konusu cevaplamak zorunda olduğum büyük bir soruydu.

O zaman ondalığın nereden çıktığını, ne işe yaradığını ve neden günümüzde geçerli olduğuna bir bakalım.

Ondalık vermek Musa'nın Yasası'nda yazılı bir buyruk olarak göze çarpan bir konu olmasına rağmen, esasen Musa'nın Yasası'yla başlamadı. Kökenini bulmak için başlangıca ve Adem'le Havva'nın hayatına gitmemiz gerekir.

Önceden belirtildiği gibi, Adem Tanrı'nın Egemenliği adına yeryüzünün yöneticisi olmak üzere yeryüzünde yaratıldı.

*Onu meleklerden biraz aşağı kıydın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıydın.”*

Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı.

— İbraniler 2:7-8a

Adem'in başına yücelik ve onur tacı konuldu ve yeryüzünde ona bağımlı olmayan hiçbir şey yoktu. Taç ifadesi bunun nasıl işlediğinin harika bir resmini sunmaktadır.

Dünyadaki krallara baktığınızda taç giydiklerini görürsünüz. Sadece insan olmalarına rağmen, giydikleri taç devletlerinin onların sözlerini desteklediğine işaret eder. Adem için de böyledi. Yeryüzünü tam bir yetkiyle yönetti ve gök onun yaptığı her şeyi destekliyordu. Adem'in en nihayetinde sadece bir insan olduğunu ve kendisine verilen yetkiyle yönettiğini aklımızda tutmalıyız. Tanrı'nın Egemenliği'nin desteğinden doğan bir yüceliğe (güç) ve onura (konum ve yetki) sahipti.

Adem yaratıldığında Şeytan'ın zaten yeryüzünde olduğunu görmemiz ilginçtir, zira insanın yaratılışından önce gökten yeryüzünde atılmıştı.

Şeytan Tanrı'nın Egemenliği adına onun üzerinde egemenlik sürecek olan bu düşük mertebeli (doğal olarak) yaratığı küçümsedi. Bu yetkiyi Adem'in elinden alarak yönetim yetkisini sınırlamanın bir yolunu aradı.

Şeytan elbette Adem'in konumunu devirme ya da zayıflatma gücüne sahip değildi. Bu nedenle Havva'yı kandırarak Tanrı'nın güvenilir olmadığına, onun ve Adem'in Tanrı'ya başkaldırıp kendisini izlemeleri gerektiğine inandırmak için bir plan yapmak zorundaydı.

Şeytan'ın planı başarılı oldu. Adem ve Havva Tanrı'ya başkaldırdı ve yetkisel konumlarını yitirdiler. Tüm yeryüzü alemi Adem'in egemenliği altında olduğundan, o andan itibaren Adem esasen Tanrı'yı ruhsal yetkisi bakımından yeryüzünün dışına çıkarmış oldu ve insan Tanrı'dan koptu.

O anda ruhsal olarak çok şeyler oldu, ama burada ayrıntılı ele almak için zamanımız yok, çünkü konumuz olan ondaliğe odaklanmak istiyorum. O zaman Adem ve Havva'nın günaha düştüğü ana geri dönelim ve neler olduğuna bakalım.

RAB Tanrı Adem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, 'Meyvesini yeme' dediğim ağaçtan yediğin için Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin."

— Yaratılış 3:17-19

İlk bakışta insanların nimetlerini kaybettiğini (bahçeden kovuldular), tek amaçlarının artık hayatta kalmak olduğunu ve ekmeğini emek verip alın teri dökerek kazanacağını görmekteyiz. Tanrı ona ayrıca toprağa döneceğini, yani bir gün öleceğini söyledi. Ölüm ve zahmetle hayatta kalma düşüncesi Adem'e tümüyle yabancıydı ve böylece korku ve umutsuzluk dünyaya girdi.

Görüldüğü gibi, Adem'in dünyası kökten bir değişime uğramıştı.

Şimdi gerçekleşen bir başka önemli değişimi gördüğümüz Luka 4. bölüme gitmek istiyorum.

Sonra İblis İsa'yı yükseklere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak."

— Luka 4:5-7

Bu pasajda Şeytan, dünyanın krallıklarının (ülkelerine) tüm zenginliğinin kendi yetki alanında olduğunu iddia eder ve bu yetkinin ona verildiğini belirtir. Tanrı'ya isyan etmesi yüzünden Adem, yetkiyi ona teslim ettiğinden bu beyan doğrudur.

Bu ayette dünyanın bütün ülkelerinin yönetiminin ve zenginliğinin artık ona teslim edilmiş olduğuna dikkat edin. Zenginlik nedir? *Paradır.*

Yeryüzü âlemindeki paraların üzerinde bir krallığın, bir ülkenin damgası vardır ve yersel bir krallığın yetkisi altındadırlar. Şeytan şimdi ülkelerin tüm zenginliğinin ya da parasının onun yetkisinde olduğunu ve bunu dilediği kişiye verebileceğini iddia etmektedir. Basit bir ifadeyle, Şeytan ülkelerin zenginliği ve refahı üzerinde yetkili olduğunu iddia eder. Bu çok önemli bir gerçektir, zira ondalığın bu gerçeğe bağlantılı olan belirli bir amacı olduğunu göreceğiz.

Adem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı ve Kayin'i doğurdu. "RAB'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim" dedi. Daha sonra Kayin'in kardeşi Habil'i doğurdu.

Habil çoban oldu, Kayin ise çiftçi. Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB'be sunu getirdi. Habil de sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazıalarını, özellikle de yağlarını getirdi. RAB Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin'le sunusunu ise reddetti. Kayin çok öfkelenmiş, suratını astı.

RAB Kayin'e, "Niçin öfkelendin?" diye sordu, "Niçin surat

astın? Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın."

— Yaratılış 4:1-7

Peki, burada ne oluyor? Bunlar ilk kuşak çocuklardı. Neden sunu sunuyorlardı? O dönemde bunu yapmalarını söyleyen yazılı bir yasa yoktu, o halde bunu neden yapıyorlardı?

Anne babalarının, yani Adem ve Havva'nın onlara sunu sunmayı öğrettiğini varsayabiliriz. Ayrıca Tanrı'nın sadece ritüeller oluşturmadığını biliyoruz ve bu yüzden Adem ve Havva'ya sunuyu öğretmesinin *meşru* bir nedeni olmalıydı.

Eğer metne bakarsanız, iki oğlun getirdiği sunular arasında büyük bir fark vardı. Sunmak zorunda oldukları şeylere, yani birinin hayvan diğerinin bitki sunmasına takılmayın, çünkü sorun o değildi. Sorun sunularını nasıl getirdikleri ve esasen bunu neden yapıyor olduklarıydı.

Kayın'ın toprağın ürünlerinden getirdiğine dikkat edin. Ama Habil "ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını" getirdi. Aradaki farkı görüyor musunuz? "Herhangi" bir ürün ile "en iyi kısmı", yani ilk doğanların yağlarını karşılaştırın.

Habil neden yağlarını getirdi ve neden ilk doğan hayvanlardan?

Tanrı Adem'e bu sununun gerekliliklerini açıklamış olmalıydı.

Bunu görüyor musunuz? Ondalığın ilk görüldüğü yer burasıdır.

Eğer Musa'nın Yasası'nda ondalığı çalışırsanız, her zaman **en iyisinden ilk %10** olduğunu görürsünüz. Bu hikâyede Habil'in net olarak ondalık verdiğini, yani *ilk olanı* ve *en iyilerini* verdiğini görebiliriz. Ancak Kayın ürünlerinin bir kısmından vazgeçip Tanrı'yı onurlandırmak zorunda kalmaktan mutlu değildi ve ürünlerinin ilkinin ve en iyilerini getirmedi.

Görünüşe göre, Kayın RAB'be ondalık sunmanın ne ve nasıl olduğunu biliyordu, zira RAB ona "*Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın*" dedi.

Ama Kayın, ona öğretileni yapması için Tanrı'nın yönlendirmesini reddedip kardeşi Habil'i katletti. Muhtemelen, Habil'in yolundan çekilmesi halinde hem tarlayı hem de hayvanları ele geçireceğini düşündü ya da açgözlülüğü nedeniyle yüreği Tanrı'dan uzak biçimde ürünlerinden bir kısmını getirmek üzere ayartıldı. Sadece tahmin ediyorum. Bildiğimiz bir şey var, o da Kayın öğretildiği gibi ondalık vermek istemedi.

Bu noktada şunu sorabilirsiniz, "Neden ondalık? Tanrı neden ondalık vermelerini gerekli gördü?" Bu soruları cevaplayacağım, ama önce ondalık hakkında başka ne öğrenebileceğimize bakalım.

Ondalıkla karşılaştığımız bir sonraki yer *ondalık* sözcüğünün filen ilk kez geçtiği yerdir.

Avram Kedorlaomer'le onu destekleyen kralları bozguna uğratıp dönünce, Sodom Kralı onu karşılamak için Kral Vadisi olan Şave Vadisi'ne gitti. Yüce Tanrı'nın kâhini olan Şalem Kralı Melkisedek ekmek ve şarap getirdi. Avram'ı kutsayarak şöyle dedi: "Yeri göğü yaratan yüce Tanrı Avram'ı kutsasın, Düşmanlarını onun eline teslim eden yüce Tanrı'ya övgüler olsun." Bunun üzerine Avram her şeyin ondalığını Melkisedek'e verdi.

— *Yaratılış 14:17-20*

Burada sormamız gereken soru: İbrahim ondalık vermeyi nereden biliyordu?

Belli ki, ondalık Adem'in zamanından sonra kuşaklar boyunca aktarılmıştı. Ve ondalığın günaha düşüşten sonra öğretilildiğini biliyoruz. Bu pasajda onda birin verildiğini ifade eden ondalık sözcüğünün kullanıldığını görüyoruz.

Birçok insan ondalığın Musa'nın Yasası'na ait olduğunu ve Yeni Antlaşma imanlılarının ondalık vermek zorunda olmadıklarını söyler. Kayın ve Habil ile İbrahim'in örnekleri Musa'nın Yasası yazıya geçirilmeden önce ondalık verildiğini kanıtlar. Ah, kabul ediyorum, ondalık konusu Musa'nın Yasası'nda vardır ve İsrail halkının ondalık vermesi gerekiyordu. Ama

ondalık vermek Musa doğmadan önce Tanrı halkının halihazırda yaptığı bir uygulamaydı.

O zaman neden Musa'nın Yasası'nda ondalık yazıldı? Musa'nın Yasası Mısır'dan çıkmış olan yeni İsrail ulusunun tüm hayatını yönetmek için verildi. Bütün yasal ve idari gereklilikler insanların uyması gereken yazılı davranış kurallarında veriliyordu. Bu nedenle, İsrail halkının hayatının bir parçası olarak ondalık verilmesini temin etmek için Musa'nın Yasası'nda yer alıyordu. Ondalık o kadar önemliydi ki, Tanrı, halkına verdiği yasaya onu koydurmuştu. Tanrı'nın ondalığı neden teminat altına almak istediğini birazdan konuşacağız, ama ondalıkla ilgili birkaç örneğe daha bakalım.

Her Şeye Egemen RAB diyor ki, "Şimdi tuttuğunuz yolları iyi düşünün! Çok ektiniz ama az biçtiniz; yiyorsunuz ama doyamıyorsunuz, içiyorsunuz ama neşelenemiyorsunuz; giyiniyorsunuz ama ısınamıyorsunuz; ücretinizi alıyorsunuz ama paranızı sanki delik keseye koyuyorsunuz."

Her Şeye Egemen RAB, "Tuttuğunuz yolları iyi düşünün!" diyor, "Dağlara çıkıp kütük getirin, tapınağı yeniden kurun. Öyle ki, ondan hoşnut olayım, yüceltileyim. Bol ürün umdunuz ama az topladınız. Eve ne getirdiyseniz üfleyip dağıttım. Acaba neden?" Böyle soruyor Her Şeye Egemen RAB. "Yıkık duran tapınağımdan ötürü! Oysa hepiniz kendi evinizle uğraşıyorsunuz. İşte bunun içindir ki, gök çiyini, toprak ürününü sizden esirgiyor. Ülkeyi -dağlarını, tahılını, yeni şarabını, zeytinyağını, toprağın verdiği ürünleri, insanların, hayvanlarını, ellerinizin bütün emeğini- kuraklıkla cezalandırdım."

— Hagay 1:5-11

Bu pasajda Peygamber Hagay Babil sürgününden dönen İsrail halkını tapınağı inşa etmedikleri için azarlar. Bir türlü refaha kavuşamıyorlar, eksikleri var, ekinleri iyi değil ve tüm halk sıkıntı çekiyordu. Tanrı, tuttukları **yolları** iyi düşünmelerini söyleyerek bu yokluklara neden olan bir şey yaptıklarını ya da yapmadıklarını ima eder.

Tanrı diyor ki, "**İşte bunun içindir ki, gök çiyini, toprak ürününü sizden esirgiyor.**" Yaptıklarından ötürü onları kuraklıkla cezalandırdığını söyler. Hepsini kendi evlerini inşa ederken tapınağı yıkıntılar içinde bırakıyorlardı. Bu onların ondalık vermediğini gösterir.

Gördüğümüz gibi, ondalığın Levililer'e, yani kâhinlere getirilmesi ve tapınak hizmetinde kullanılması gerekiyordu. Levililer'e ondalık verilmediği ve tapınak inşa edilmediği için, Tanrı'nın bereket veren elini onların üzerinden çekmesi gerekti.

Tanrı'nın İsrail halkının üzerinden bereketini çekmesinin O'nun isteği olmadığını anlamalısınız. Başka seçeneği yoktu, zira ondalık etrafında dönen yasal bir konuydu bu.

2. bölümü okuduğumuz zaman halkın peygamberin sözlerine kulak vermeye başladığını görürüz.

"Bugüne dek olanları iyi düşünün; RAB'bin Tapınağı'nda taş üstüne taş konulmadan önce, yirmi ölçeklik bir tahıl yığınının gelen biri, yalnızca on ölçek bulurdu; şarap teknesinden elli ölçek çıkarmaya varan biri, yalnızca yirmi ölçek bulurdu. Ellerinizin bütün emeğini samyeliyle, küfle, doluyla cezalandırdım. Yine de bana dönmediniz." RAB böyle diyor. "Bugünden, dokuzuncu ayın yirmi dördüncü gününden, RAB'bin Tapınağı'nın temelini atıldığı günden başlayarak olacakları iyi düşünün. Ambarda hiç tohum kaldı mı? Asma, incir, nar, zeytin ağaçları bugüne dek ürün verdi mi? Bugünden başlayarak üzerinize bereket yağdıracağım."

— Hagay 2:15-19

Tapınağı yeniden birinci sıraya koydukları için, Tanrı onlara günü ve saati bir kenara not etmelerini söyledi, çünkü refahlarında dramatik bir yükseliş görecektirdi. Onları teşvik etmek amacıyla değişimin başlayacağı tarihi akıllarında tutmalarını istedi, öyle ki, O'nun için değil, ama kendi yararları için ondalık vermekten vazgeçmesinler.

Birazdan mantıklı gelecek bazı hakiki anahtarlar var, ama anlamanızı

istediğim ilk şey ondalığın yasal bir konu olmasıdır. Tanrı, ondalık vermediği zamanlarda elini çekmek zorundaydı, istediği için değil, ama zorunda olduğu için.

“Ben RAB’bim, değişmem. Siz bunun için yok olmadınız, ey Yakup soyu! Atalarınızın günlerinden bu yana kurallarımı çiğnediniz, onlara uymadınız. Bana dönün, ben de size dönerim” diyor Her Şeye Egemen RAB. “Oysa siz, ‘Nasıl döneriz?’ diye soruyorsunuz. İnsan Tanrı’dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. ‘Senden nasıl çalışıyoruz?’ diye soruyorsunuz. Ondalıkları, sunuları çalışıyorsunuz. Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalışıyorsunuz. Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınayın” diyor Her Şeye Egemen RAB. “Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım. Çekirgelerin ekinlerinizi yemesini engelleyeceğim. Tarlada asmanız ürünsüz kalmayacak” diyor Her Şeye Egemen RAB. “Bütün uluslar ne mutlu size diyecekler. Çünkü ülkeniz özlenen bir yer olacak.” Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.

— Malaki 3:6-12

Burada Tanrı’nın halkını bereketleme imkânını engellediklerini beyan ederek halkı azarlayan başka bir peygamber görmekteyiz. Peygamber, yapmadıkları bir şey nedeniyle halkın lanet altında olduğunu söyler. Tapınakta yiyecek bulunması için bütün ondalıkları ambara getirmeleri buyrulur.

Bir kez daha, ondalık Levililer’e ve kâhinlere getirilmeliydi. Halk bir miktar getiriyordu, ama ondalığın tamamını getirmiyordu (Kayın’ın günahını hatırlayın). Rab, eğer bütün ondalıkları getirirlerse göklerin bereketinin yine onların olacağını söyler. Gökler halkın arasında hareket etmek için yasal yetki alanına kavuşacaktır. Tanrı, bütün ondalıklarını getirerek O’na dönmeleri halinde, dolup taşan bir bereket göndereceğini söyler.

Tamam, burada duralım ve daha ileri gitmeden önce biraz bunun hakkında konuşalım.

Şimdiye dek, ondalığı yaratılışın başında açıkça gördük ve şimdi nedenini görebiliriz. Burada ondalığın Tanrı'ya, Şeytan'la halkı arasına girerek onu azarlaması için yasal yetki alanı açtığını görüyoruz.

Temelde Tanrı şöyle diyordu, "Ellerini çek, Şeytan! Onların bereketine dokunamazsın."

Adem günaha düştüğü zaman, Şeytan onu açlıktan öldürüp gezegenden silip atmaya çok isterdi. Ama Tanrı Adem ve Havva'yı korumak için hemen ondalığı devreye soktu. Adem ve Havva ondalık vermeyi seçtiklerinde, ilk sıraya Tanrı'yı koyuyorlardı. Yani Tanrı'yı seçiyorlardı.

Şeytan'ın yeryüzü âlemine aynı şekilde giriş sağladığını unutmamalıyız. Tanrı yerine ona inanmaları için Adem ve Havva'yı kandırarak yasal giriş kazandı. Bu nedenle ondalık vermeleri, yani ellerindekinin %10'unu Tanrı'ya sunmaları Adem ve Havva'nın rızkını koruması için Tanrı'ya yasal hak veriyordu.

Ondalığın Şeytan'ın denetimi altındaki yeryüzünde insanların rızkıyla ilgili bir yasa olduğunu hatırlamamızda tutmalıyız. Ruhsal yenilenme konusunda statülerini değiştirmede. Hayır, bunun olması için önce günah için kurban sunulması gerekiyordu. Ama ondalık, Şeytan'ın onların rızıklarını çalmasını engellemek için Tanrı'ya imkân veriyor ve yeryüzünde hayatta kalmalarını sağlıyordu.

Birçok insan ondalığın bir Eski Antlaşma yasası olduğunu ve İsa'nın kurbanıyla tamamlandığını için geçmişte kaldığını söyler. Ama ondalık yasasının Musa'nın Yasası henüz yazılmadan önce insanın günahın düşüşüne dek geriye gittiğini gördük.

**ONDALIK O ZAMANLARDA
ADEM VE HAVVA'NIN
ETRAFINDA YASAL BİR
ÇİT OLARAK KONULDU
VE GÜNÜMÜZDE HÂLÂ
ÇEVREMİZİ SARAN YASAL
BİR KALKAN OLARAK İŞLEV
GÖRÜR.**

Ondalık yeryüzü âleminin bir yasasıdır ve Şeytan şimdi olduğu gibi yeryüzünde serbest olduğu sürece etkilidir. Şeytan burada olduğu sürece

ondalık yasası geçerliliğini korur.

Kilise içinde görebileceğiniz bir başka şey ondalık veren, ama yine de bolluğa erişmeyen kişilerdir. Bunun nedeni ondalıkla ilgili bazı yanlış öğretilerdir. İnsanlar sırf ondalık vererek Rab'bin sağlayışı sayesinde dolup taşan bir berekete kavuşacaklarını düşünürler. Ondalık vermeye başlayıp da bolluğa ulaşmadıklarında, ondalığın artık işlevsiz olduğu sonucuna varırlar. Ama varsayımları hatalıdır ve bunun nedenini bulmak için metne daha yakından bakmamız gerekir.

Tanrı, ondalık verdikleri takdirde halkına “*Çekirgelerin **ekinlerinizi** yemesini engelleyeceğim. **Tarlada asmanız** ürünsüz kalmayacak*” dedi.

Görüyor musunuz? Göklerin kapaklarının açılacağını ve Tanrı'nın *ekinlerini* bereketleyeceğini söyler. Söylemek istediğim şey ondalık çitinin içerisinde hâlâ bir şey yetiştirmeniz gerektiğidir.

Ondalık kendi başına zenginleşmenizi sağlamaz. Sadece çitin, yani ondalığın içinde yaptıklarınızı korur.

Eğer üç domates bitkiniz varsa, bunlar serpilecektir. Ama elinizde sadece üç domates bitkisi varsa, üç büyük bitkiniz olacak, ama çok fazla zenginleşmeyeceksiniz.

Bollukla dolup taşmanıza neden olan şey çitin içinde ne inşa ettiğiniz ya da yetiştirdiğinizdir.

Ne yazık ki, hatalı öğretiler nedeniyle Tanrı halkının çoğu ondalık verir ve sonra ellerinde buzlu çaylarıyla oturup bolluğun dolup taşmaya başlamasını bekler. Bolluk süreçteki rolümüzü anladığımız zaman gelecektir.

O zaman tekrar edelim:

1. Ondalık insanın günaha düşüşüyle birlikte yeryüzüne geldi.
2. Musa'nın Yasası'nda yer aldı, çünkü Musa'nın Yasası İsrail halkının nasıl yaşayacağını dikte ediyordu. Tanrı, onları bereketleyebilmek amacıyla ondalığın devam etmesini temin etmek için Yasa'ya dahil etti. Ondalık yasası sona ermedi. Ama ondalık vermek için yasal

zorunluluk bitti. Şimdi ondalık vermek ve onun yararlarından faydalanmak için seçime sahibiz.

3. Ondalık yasası yeryüzü âleminin bir yasasıdır ve Şeytan serbest olduğu sürece devam edecektir.
4. Ondalık otomatikman zenginleşmenize neden olmaz, ama Tanrı'nın ondalık çiti içerisinde yetiştirdiğiniz ya da bina ettiğiniz şeyleri Şeytan'dan korumasının yolunu açar.
5. Ondalık cennete gidip gitmemenizle ilgili değildir. İsa Mesih'in adını çağıran herkes cennete gidecektir. Ama ondalık yeryüzündeki refahınızı etkileyecektir.
6. Ondalık Tanrı'nın ambarına aittir. Eski Antlaşma'da tapınakta hizmet eden kâhinlerin rızkı buradan sağlanıyordu. Bugün de farklı değildir. Ondalık kiliseye verilmelidir ve Tanrı ondalığı hizmetin yürümesi için koymuştur. Kiliselerini sevmeyen ve ondalık vermek zorunda olup olmadıklarını soran kişiler var. Cevabım ne mi? İmanı ve egemenliği öğreten yeni bir kilise bulun. Eğer kiliseler arasında gidip geliyorsanız, beslediğiniz hizmete ondalığınızı verebilirsiniz, ama iyi bir kilisede yuva kurmak en iyisidir. Bölgenizde kilise yoksa, dediğim gibi beslediğiniz hizmete ondalık verebilirsiniz.
7. Ondalığınızı bir istekle ilişkilendiremezsiniz. Örneğin ondalığınızı ekerken şöyle diyemezsiniz, "Ondalığımı _____ için bir tohum olarak ekiyorum." Ondalığın hâlihazırda bir görevi vardır. Bir sunuyu bir istekle ilişkilendirebilirsiniz, ama ondalığı değil.
8. Ondalık kazancınızın %10'udur. Vergiden önce hesaplanır. Tanrı'nın Malaki aracılığıyla ne dediğini hatırlayın, "Bütün ondalıklarınızı ambara getirin." Yüzde dokuz ondalık değildir. Yüzde altı ondalık değildir. Ondalık %10'dur. Eğer "Bu %10'u vermeye gücüm yok" diyorsanız, Tanrı'nın ondalıkların tümü getirmeyen İsrail halkına söylediği şeyi yapın: "Beni bununla sınavın". Tanrı'nın sizi onurlandıracığını bilerek imanla ondalığınızı verin.

9. Neyin ondalığını vereceğimi nasıl bileceğim. Bu konuda benim kuralım şu: Vergiye tabi bir gelir mi?
10. Eğer vergiye tabi bir gelirse, ondalığını verin. İşletmem ondalık verir mi? Bir kez daha, vergiye tabi mi? İşletmemin brüt geliri üzerinden ondalık vermiyorum. İşletmemden dilediğim gibi ekim yaparım, ama bu ondalık değildir. Eğer işletmemden para çekersem, çektiğim tutar üzerinden ondalık veririm.
11. O anda bir kilisem yoksa ne yapacağım? Bir kilise bulana dek sizi ruhsal olarak besleyen her kimse ona ondalık verebilirsiniz. Evet, birçok insan uzaktan canlı yayınlar ve Facebook yoluyla yayın yapan kiliseleri asıl kiliseleri olarak görüyor. Eğer kentinizde Kutsal Kitap'a iman eden iyi bir kilise yoksa, uzaktan yayın yapan bir kiliseye ondalık verebilirsiniz. Kırsal bölgelerde yaşayan birçok insan bu nedenden ötürü Faithlfechurch.org'u kendi ana kiliseleri yapmış durumdadır.

Tamam, devam edelim.

Rab bana birçok Hristiyanın ondalıklarını borçlu oldukları bir faturayı öder gibi verdiğini gösterdi (eğer ondalık veriyorsa ki, çoğu vermiyor). Bu, ondalık verirken iman sergilemedikleri ve kendilerini borçlu hissederek bir fatura gibi ödedikleri anlamına gelir.

Ondalığınızı vermeniz iyi bir iş olmakla birlikte, ondalığınızı her zaman imanla vermek istemelisiniz. Aksi halde, iman temelli bir bakış açısı yerine yasacı bir tutumla vermiş olursunuz.

Tanrı'nın her sözü sizin için niyet ettiklerinin bir vahyi olsun. Ondalık taşınacak ağır bir yük değildir ve onu vermek kederle olmamalıdır. Tanrı sizden bir şeyler almaya çalışmıyor, aksine size vermek istiyor. Ondalığın yararına inanmalı, bunu anlamalı ve onda sevinmeliyiz. Ondalık Tanrı'nın kaynağımız olduğunu beyan eden bir tapınma eylemidir. Ondalık verdiğimiz zaman, alacağımıza iman etmemiz gereken belirli bereketlere sahiptir.

Kiliseye geldikleri zaman ailelere her zaman ondalıklarını

hazırlamalarını öneririm. Ayrıca kiliseye gelmeden önce ellerini ondalığın üzerine koymalarını, onun yararlarını ilan etmelerini, göklerin kapaklarının açılacağını beyan etmelerini ve Şeytan'ı azarlamalarını öneririm. Ayrıca Şeytan'ın onlardan çalamayacağını ve üzerine el koyduklarının bollaşacağını İsa'nın adıyla beyan etmelidirler.

Son olarak ondalıkla ilgili tartışmamızı Yeni Antlaşma'da geçen ondalık kavramına bakarak toparlayalım. Ah, evet, Yeni Antlaşma'da ondalıktan söz ediliyor! Aşağıdaki pasajı önceden okuduk:

Avram Kedorlaomer'le onu destekleyen kralları bozguna uğratıp dönünce, Sodom Kralı onu karşılamak için Kral Vadisi olan Şave Vadisi'ne gitti. Yüce Tanrı'nın kâhini olan Şalem Kralı Melkisedek ekmek ve şarap getirdi. Avram'ı kutsayarak şöyle dedi: "Yeri göğü yaratan yüce Tanrı Avram'ı kutsasın, Düşmanlarını onun eline teslim eden yüce Tanrı'ya övgüler olsun." Bunun üzerine Avram her şeyin ondalığını Melkisedek'e verdi.

— Yaratılış 14:17-20

Şimdi İbraniler yazarının ondalık hakkında ne yazdığına bakalım.

Bu Melkisedek, Şalem Kralı ve yüce Tanrı'nın kâhiniydi. Kralları bozguna uğratmaktan dönen İbrahim'i karşılamış ve onu kutsamıştı. İbrahim de ona her şeyin ondalığını verdi. Melkisedek, adının anlamına göre, önce "Doğruluk Kralı"dır; sonra da "Şalem Kralı", yani "Esenlik Kralı"dır. Babasız, annesizdir; soyağacı yoktur. Ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu vardır. Tanrı'nın Oğlu gibi sonsuza dek kâhin kalacaktır. Bakın, büyük ata İbrahim'in ganimetten ondalık verdiği bu adam ne kadar büyüktür! Levioğulları'ndan olup kâhinlik görevini üstlenenlere Kutsal Yasa uyarınca halktan, yani İbrahim'in soyundan oldukları halde, kardeşlerinden ondalık almaları buyrulmuştur. Melkisedek ise Levili kâhinlerin soyundan olmadığı halde, vaatleri alan

İbrahim'den ondalık kabul etmiş ve onu kutsamıştır. Hiç kuşkusuz, kutsayan kutsanandan üstündür. Birinde ölümlü insanlar ondalık alıyor, ötekinde yaşadığına tanıklık edilen biri alıyor.

— İbraniler 7:1-8

Bu metinde Eski Antlaşma'daki Levililer'i kasteden “Birinde ölümlü insanlar ondalık alıyor” sözüne lütfen dikkat edin. Sonra şöyle diyerek devam eder, “ötekinde **yaşadığına tanıklık edilen biri alıyor.**”

Melkisedek doğruluk ve esenlik kralıydı, annesiz babasızdı, günlerinin başlangıcı ya da yaşamının sonu yoktu ve sonsuza dek kâhin olarak Tanrı'nın Oğlu'nu andırıyordu. O gün İbrahim'in önünde duran Melkisedek, aslında İsa Mesih'ti. Ancak o esnada İsa olarak tanınmıyordu.

Hatırlayın, melek düşünde Yusuf'a çocuk doğduğu zaman adını İsa koymasını söyledi. İsa Kurtarıcı demektir ve adıyla bizim için kim olacağını belirtiyordu. Mesih, İsa'nın soyadı değildir. İsa Mesih dediğimizde, aslında kelime anlamı itibariyle meshedilmiş Kurtarıcı diyoruz. İsa, İbrahim'in önünde durduğunda İsa adıyla tanınmıyordu, çünkü kurtuluş planı o dönemde hâlen saklı tutulmaktaydı.

Böylece Melkisedek adı O'nun kimliğini, yani Doğruluk Kralı ve Esenlik Kralı olduğunu ifade ediyordu. Ancak Melkisedek Yeni Antlaşma'nın bir ifadesi olan ekmek ve şarabı (ekmek O'nun bizim için parçalanmış bedeni ve şarap bizim için dökülen kanı) İbrahim'e getirerek peygamberliksel bakımdan İbrahim'in geleceğini ilan ediyordu. Zira gelecekte İbrahim'in mirasçıları Yeni Antlaşma'ya dahil olacaklar ve Yaratılış 12. bölümde Tanrı'nın İbrahim'e mirasçılarıyla ilgili verdiği vaat böylece gerçekleşecekti.

Ondalıkla ilgili olarak İbraniler'de ondalığın artık “yaşadığına tanıklık edilen biri” tarafından alındığını okuyoruz. Şimdi ondalığı alan Kişi yaşadığına tanıklık edilen İsa'dır! O Krallar'ın Kralı ve Rabler'in Rabbi'dir.

Bu nedenle, bilinmelidir ki, ondalık yasası günümüzde hâlâ geçerlidir. Değişen tek şey kâhinlik düzenidir. Eski Antlaşma'da ondalıkları Tanrı'ya hizmet işleri için Levi oymağı alırdı. Günümüzdeyse İsa (yeni bir kâhinlik düzeni tesis edildiği için Levi değil, Yahuda oymağından geliyor) hizmet

işleri için Kilisesi'nden ondalık almaktadır. Elbette, İsa Mesih ondalıkları almak üzere Kişi olarak aramızda değildir. Ama Kutsal Kitap kilisenin Mesih'in bedeni olduğunu söyler. Nasıl ki, bedenimiz yeryüzünde bize meşru bir ifade veriyorsa, İsa'nın meşru ifadesi de kilisesidir. O'nun bedeni olan kilisesine verdiğimizde, aslında İsa'ya veriyoruz demektir. Eski Antlaşma altında Levililer, Tanrı'nın hizmeti adına ondalık alırdı ve şimdi Tanrı'nın hizmeti adına kilise ondalık alır.

**ONDALIK ŞEYTAN'IN
RIZKINIZA EL UZATMASINI
DURDURMAK İÇİN
TANRI'NIN HAYATINIZIN
ETRAFINA ÖRDÜĞÜ YASAL
BİR ÇİTTİR**

Tekrar edecek olursak, ondalık Şeytan'ın rızkınıza el uzatmasını durdurmak için Tanrı'nın hayatınızın etrafına ördüğü yasal bir çittir. Unutmayın, ondalığın kendisi refaha kavuşmanıza neden olmaz! Refahınız o çitin *içinde* ne yaptığınızla bağlantılıdır!

Ondalık finansal hayatınız için hayati bir yasadır. Bu nedenle Egemenliğin bu önemli yasasını ele almak fazlaca yer ayırdım.

O halde bundan sonra kiliseye gittiğinizde ve pastörünüz ondalıkları alma zamanının geldiğini söylediğinde, sevinçten coşun, çünkü artık ondalığın bereketlerini biliyorsunuz.

BÖLÜM 7

BİR KESEYE İHTİYACINIZ VAR: BİRİNCİ KISIM

En iyi arkadaşlarımdan biri olan Pastör Peter Mortlock, Yeni Zelanda'nın Auckland Kenti'ndeki City Impact Kilisesi'nde hizmet ediyor. Rab'bin yardımıyla harika bir topluluk kurdu ve bu kilise Yeni Zelanda'daki en büyük topluluklardan biri.

Yıllardır süren arkadaşlığımızı boyunca, birlikte Kuzey Amerika ve Yeni Zelanda'nın her yanında muhtelemeden 20 kadar motorsiklet turu yapmışsızdır. Sonunda bana bir Harley motorsiklet aldirmayı başaran kişi o oldu. Yıllarca Honda motorsiklet kullandım, ama seyahat ettiğimiz zamanlarda her zaman bir Harley kiralamam için ısrar etti. İlk başlarda Harley'i Honda motorum kadar sevmiyordum, ama eğer Harley motorlarını biliyorsanız, birkaç yıl önce tasarımlarında hoşuma giden değişiklikler yaptılar. Bu yüzden geçen yıl Drenda, seyahatlerimde sürmem için bana yeni bir Harley motor hediye etti.

Yaptığımız turlarda, Pastör Peter'in her zaman omuzunda deri bir çantayla dolaşması dikkatimi çekti. Bir gün cüzdanımın üzerine oturduğum için rahatsızlık duyduğum bir sırada ona çantasını sordum. Bu konuşmamız sonucunda doğum günüm için bana bir erkek çantası ya da diğer bir ifadeyle bir "kese" aldı. Bu çantalar Amerika'da Avrupa ve Yeni Zelanda'da olduğu kadar popüler değil, ama ben çok seviyorum.

Eskiden güneş gözlüklerimi herhangi bir yere koyup sonra unuttuğum ya da kaybettiğim zamanlar olurdu. Ama çantamı, "kesemi" ya da adına

ne dersenez deyin, kullanmaya başladıktan sonra, güneş gözlüklerimi hiç kaybetmedim. Artık hanımların her gittikleri yere çanta taşımayı neden sevdiklerini çok iyi anlıyorum. Çünkü her şeyiniz yanınızda. Bu çok yararlı oluyor. Sizi bir kese almanız için ikna etmeye çalışmıyorum, ama bunu düşünmenizi öneririm.

İsa'nın yanımızda bir kese taşımamızı söylediğini biliyor musunuz?

'Neyiyeceğiz, ne iyeceğiz?' diye düşünüp tasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Babanız, bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz O'nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız, egemenliği size vermeyi uygun gördü. Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.

— Luka 12:29-34

İsa elbette bu pasajda moda aksesuarlarıyla ilgili yorum yapmıyor, aksine anlamamız gereken bir süreçten söz ediyordu. (Ve derseniz kese sözcüğünün yerine cüzdan kullanabilirsiniz.)

İsa'nın söylemek istediği şey, hazinenize bir erişim noktasına ihtiyacınız olduğudur.

Örneğin, bankada milyonlarca dolarım olabilir, ama ona erişimim yoksa ve kullanamazsam bunun bana hiçbir yararı olmaz, değil mi? İşte bu nedenle gittiğiniz her yere cüzdanınızı taşıyorsunuz— çünkü cüzdanınız varlıklarınıza erişim noktanızdır.

Cüzdanınızı kaybetmek başınıza gelecek en gerilimli şeylerden biridir. Bunun olmaması için her zaman elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir erkeğin kesesi olan cüzdanım her zaman yanımdadır.

İsa'dan alıntıladığım bu sözlerde Egemenlik'teki paranız hakkında tonlarca hikmet ve anahtar ilkeleri buluruz. İlk olarak "tasalanmayın" ve

“korkmayın” ifadeleri dikkat çeker. İsa Tanrı'nın ihtiyaçlarımızı bildiğini söyledi ve O'nun sağlayışına erişmek için belli bir talimat verdi.

‘Neyiyeceğiz, neiceceğiz?’ diye düşünüp tasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Babanız, bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz O'nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

İsa tasalanmamamızı söylüyordu, çünkü Tanrı bu işi ele almıştır; gereksinimlerimizi bilir. Ama sonra İsa bir yol gösterdi.

Siz O'nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

İsa cevabın Tanrı'da olduğunu söylüyordu, ama bunun üzerinde yasal hak iddia etmek için bir süreç vardır. Tanrı'da cevap var, AMA üzerinde hak iddia etmek için Egemenliğin nasıl çalıştığını bilmeniz gerekir.

İsa'nın önce Tanrı'nın değil, O'nun egemenliğinin ardından gitmemizi söylediğine dikkat edin. Bence çoğumuz bu ayeti önce Tanrı'nın ardından gitmek şeklinde yorumlamıştır, ama böyle söylemez. İsa gayet net ifade etmiştir. Eğer sadece Tanrı'nın ardından gitmek cevap olsaydı, şöyle derdi, “Siz Tanrı'nın ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.” Tanrı ihtiyaçlarınızı bilir, ama göğün yeryüzü âleminde size yasal olarak aktarılabilmesi için önce yasal bir süreç gerçekleşmelidir.

Tanrı'nın egemenliğinin bir Krallık yönetimi olduğunu hatırlatmak istiyorum. Kral'ın yetkisi ve iradesi egemenliğin yasalarının uygulanması yoluyla egemenliğin tüm vatandaşlarına taşınır.

Egemenlikle ilgili önceden yazdığım dört kitabımda da egemenlikte yaşam, iman ve yetki alanı unsurlarını tekrarlamaya özellikle önem verdim. Neden mi? Çünkü bu ilkeler başarınız ve egemenlik yaşamını anlamanız için hayatidir. İnsanların herhangi bir kitabımı alabileceğini ve esasen hayatımı değiştiren temel bilgiyi almaya ihtiyaçları olduğunu bilerek egemenliğin bu anahtar ilkelerine tümünde yer verdim.

Egemenliğin nasıl işlediğini öğrenmeniz gerekiyor!

Bu bölümdeki bilgiler *Finansal Devriminiz* serisindeki diğer kitaplarımdan alınmıştır. Eğer onları okuduysanız, sekizinci bölüme atlamakta serbestsiniz. Eğer okumadıysanız ya da egemenliğin bu temel ve hayati ilkelerini tekrar etmek isterseniz, yedinci bölümde benimle kalın.

Yetki alanı konusu

Daha önce belirttiğim gibi, Ohio'nun güzel topraklarında 60 dönümlük bir arazide oturuyorum. Arazim ilk başta 55 dönümdü, ama sınır komşum topraklarının bir kısmını bana satınca 60 dönüme çıktı. Son 22 yıldır bu arazinin keyfini çıkardığımı söyleyebilirim. Arazimizin içinde geyik avı için ormanlık alana, ördek avı için bir sazlığa ve tavşan ve sülün avının yanı sıra dört tekerimizle etrafta gezinmek için düzlüklere sahip olmamız kesinlikle bir lütuf.

Eğer arazime yakından bakarsanız, mülkün sınırında İZİNSİZ GİRİLMEZ levhalarını görürsünüz. O levhaları koymamızın nedeni insanların mülkümün sınırlarının nereden başladığını bilmeleridir. Ohio yasalarına göre arazimde olmak isteyen bir kimse arazime girdiği zaman üzerinde yazılı bir izin formu taşımak zorundadır. Eğer bu forma sahip değillerse, mülke izinsiz giriş yapmış sayılıp mülkün dışına çıkarılırlar ve akabinde para cezası vs. alabilirler.

Yani kısacası...

Yasal bakımdan yetki alanına sahip olmadığınız bir şeyi elde edemezsiniz.

Dediğim gibi, benim tarafımdan imzalanmış yazılı bir izin formunuz olursa, mülküme yasal giriş yapabilirsiniz. Eğer bir kimse mülkümün sınırları içinde sizi durdurur ve neden burada olduğunuzu sorarsa, burada avlanmanız için size izin verdiğimi söylemeniz yeterli olmayacaktır. Yasaya göre giriş hakkına sahip olmanız için imzalı bir forma sahip olmalısınız.

Aynı süreç bir bankaya gittiğinizde ve paranızı çekmek istediğinizde de gereklidir; banka memurları kimliğinizi görmek isteyeceklerdir. Ticari mal satın alırken kredi kartıyla ödeme yaptığınızda satış elemanları

da aynı şekilde kimliğinizi sorma hakkına sahiptir. Kimlik kartının ibraz edilmesinin amacı hesaplarınıza erişmenizi engellemek değildir; hırsızların varlıklarınıza erişim tehlikesine karşı sizi korumaktır.

İsa egemenliğin ardından gitmekten bahsettiğinde aslında şöyle diyordu, *“Egemenliğin bir vatandaşı olarak yasal haklarınız çerçevesinde yasal ve etkili biçimde nasıl çalışacağınızı anlamak için egemenliğin yasalarını bilin.”* Neyin size ait olduğunu ve ona nasıl erişeceğinizi öğrenin. O zaman bütün bu şeyler size verilecektir.

Bir başka örnek oğlum adına bir banka hesabı açmak olabilir. Reşit olduğunda ve yasal olarak hesabı devrettiğimde, ona hesabın hangi bankada olduğunu söyleyip hesaptan nasıl para çekeceğini ve nasıl para yatıracağını açıklayacağım. Yasal olarak onun hesabı olmasına rağmen, hesabına erişim sağlaması için gereken yasal süreçten sorumlu olacaktır.

Burada söylediklerimin bir özetini vereyim. İsa egemenliğin ardından gitmemizi söylediğinde, zaten bizim olanı yasal olarak elde etmek için egemenlik yasalarının ve süreçlerinin nasıl işlediğini öğrenmemizi söylüyordu. Banka hesabı örneğinde gördüğümüz gibi, bir varlık üzerinde yasal yetki alanına sahip olabilirsiniz, ama onu fiilen elde etmek için gereken yasal süreci izleyemediğiniz için onu yine de elde edemeyebilirsiniz. Örneğin, bankaya gittiğinizde kimliğinizi evde unutursanız, sizin paranız olduğu halde hesabınızdan para çekmenize izin vermezler.

Egemenlikte yetki alanı konusunu anlamak egemenlikte etkin işlemek için bir ön koşuldur.

Buna benzer bir hikâyeyi duymuş olduğunuza eminim: Tanınmış biri hastalanır ve onun için dua çağrısı yapılır. Milyonlarca insan onun şifa bulması için dua eder, ama kişi ölür. Neden?

Ya da birisi onun için dua etmelerine rağmen babaannesinin öldüğünü söyler ve nedenini bilmek ister. Ya da birisi bir finansal ihtiyaç için para ektiğini, ama parasızlığının sürdüğünü söyler. Bu tür soruların cevapları var mı?

Buna cevap vermeden önce, ruhsal dünyada olup biten her şeyi bilmediğimizi kabul edelim ve ben de biliyormuş gibi davranmayacağım. Ancak birisi hastalandığında, İsa'nın onun şifa bulması için bedelini

hâlihazırda ödediğini Tanrı Sözü'ne göre biliyoruz. Cömert olup verdiğimiz takdirde, Kutsal Kitap'ın bize alacağımızı söylediğini biliyoruz. Ancak gündelik hayatımızda Tanrı'nın Sözü birçok kişinin hayatında yazılı olduğu biçimde işlemiyor görünmektedir. Bunun suçlusu Tanrı mıdır?

Bu bölümde bu konuyu ele alırken cevabın net bir HAYIR olduğunu göreceksiniz. Eğer hayırsa, o zaman sorun nedir? Ne de olsa, birçok insan trajedileri için Tanrı'yı suçlar. Tanrı'nın kötü şeylerin olmasını engelleme gücüne sahip olduğunu bilirler, ama bunu yapmadığında kötülüğü engellemek istemediğini düşünürler. "Tanrı iyi insanlara kötü şeylerin olmasına izin verir" cümlesiyle özetlenen hatalı öğreti buradan ileri gelir. İnsanlar, Tanrı kötü bir şeyi durdurmadığı ya da müdahale etmediği zaman buna izin vermiş olduğuna inanırlar. Ama Tanrı'nın her zaman iyi olduğunu ve yalan söyleyemeyeceğini anlarsanız, sorunun Tanrı'da değil, başka bir yer olduğunu bilirsiniz. Ve cevabı bulmak için keşfe başlarsınız.

Karanlık bir odaya girdiğinizde, hemen elektrik şirketini suçlamazsınız. Hayır, önce elektrik düğmesine basarsınız ve eğer o çalışmazsa ampulü kontrol edersiniz. Büyük ihtimalle sorunun sizin tarafınızda olduğuna dair bir düşünceniz vardır.

Tanrı'nın bizimle ilgili isteğini açıklayan sözü ve vaatleri ışığında asla Tanrı'nın hatası olamayacağını bilseydiniz, Tanrı'nın cevabını engelleyen kısa devreyi gayretle aramaya başlardınız.

Matta 17:14-23'te İsa'nın öğrencileri çocuğun içindeki cini kovamadıklarında bu düşünce yapısını sergilediler. "Tanrı neden o kötü ruhu çıkarmak istemedi?" diye sormak yerine "Biz cini neden kovamadık?" diye sordular. Koşullar Tanrı'nın Sözü'yle çelişiyor gibi görüldüğü zamanlarda sormamız gereken ilk soru bu olmalıdır.

Bu nedenle ilk olarak Tanrı'nın iyi olduğunu ve ikinci olarak yalan söylemediğini bilmemiz hayati önemdedir. Egemenliğin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyorsanız Kutsal Kitap'ı okumalı ve sorular sormalısınız. Unutmayın, o harika Kutsal Kitap hikâyeleri bir nedenle vardır— İsa size bir şey göstermek istiyor.

Tanrı'nın egemenliği bir krallıktır ve asla değişmeyen yasalarla ve ilkelerle işlev görür. Dediğim gibi bu ilkeler, bir çiftçinin tohum ekme ve hasat etme yasalarını bilip bolluğa kavuşmak için kullanması gibi öğrenilebilir ve kullanılabilir. Tanrı'nın egemenliği bir krallıktır ve asla değişmez yasalar ve ilkelerle işler. Söylediğim gibi, bir çiftçinin yeryüzünde ekim ve biçim yasalarını anlamasına ve bolluğa kavuşmak için onları kullanmasına benzer şekilde bu ilkeler de öğrenilebilir ve kullanılabilir. Egemenlik, her vatandaşın anlaması ve kullanması için verilen yasalarla işlediği için herkes onları öğrenebilir. Bazen bu yasaların nasıl çalıştığını bilmek ölüm kalım meselesi olabilir.

Mark ve Hanna kilisemize geldiklerinde bir bebek sahibi olmak istiyorlardı. O zamana dek, doktorlar Hanna'ya vücudundaki bazı sorunlar yüzünden gebe kalmasının ya da rahminde bebek taşımasının neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti. Ama İman Yaşamı Kilisesi'nde Tanrı'nın iyiliğini ve Egemenlik yasalarını öğrenirken gebe kaldı. Heyecanı sözcüklerle tarif edilemezdi. Ama çok geçmeden, karnında ciddi ağrılar çekmeye başladı ve hatta ağrıların şiddetinden birkaç defa baygınlık geçirdi.

Bu ağrı nöbetlerinin birinin ardından Hanna, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için doktorunun muayenehanesine gitti. Doktoru orada değildi, ama nöbetçi doktor bebeğin durumunu görmek için ultrason çekilmesini istedi.

Doktor ultrasonda büyük bir kan pıhtısı gördü ve Hanna'nın düşük yaptığını söyledi. Hiç kalp atışı duyulmuyordu.

Doktor rahmindeki ölü bebeğin alınması için ertesi gün hastaneye gelmesini önerdi, ama Hanna bunu kabul etmedi. Bunun yerine kocası Mark onu Tanrı'nın Sözü ve Tanrı'nın vaatleriyle cesaretlendirdi ve bebek hakkında Tanrı'nın Sözü'ne olan güveninden vazgeçmemesi için onu teşvik etti.

O hafta sonu Hanna için kilisede dua edildi ve doktorun söylediklerine rağmen sağlıklı bir bebek doğuracağına ikna oldu.

Pazartesi günü kendi doktorunu ziyaret etti, çünkü muayenehaneye ilk geldiği gün doktoru orada değildi. Doktoru yeni bir ultrason çekimi

yapılmasını önerdi. Ancak ultrason ekranına bakan doktor şok oldu ve birkaç gün önce yapılmış ultrason çekimlerini kontrol etti. Sonra Hanna'ya tam olarak şu sözleri söyledi. "Bu işi 30 yıldan beri yapıyorum ve daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Geçen haftanın çekimlerinde büyük bir kan pıhtısı ve kalp atışının olmadığını görüyorum. Ama bugünküne bakıyorum ve kan pıhtısı yok olmuş ve içeride kusursuz bir kalp atımı olan capcanlı bir bebek var."

Birkaç ay sonra Hanna sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu ve adını Evelyn koydu. Bir gün Evelyn adının anlamını merak edip baktığında bu adın aslında yaşam anlamına geldiğini şaşkınlıkla keşfetti! Bugün ben bunları yazarken Hanna ikinci bebeğini dünyaya getirmek üzere.

Bu müthiş hikâye kesinlikle Tanrı'nın işidir. Ama ruhsal bir ilim adamı olarak şimdi şunlara benzer birkaç soru aklınıza gelmiş olmalı: "Neden böyle oldu? Hanna Tanrı'nın en sevdiği kullarından mı? Tanrı onun bebeğini iyileştirmeyi rastgele mi seçti?" Bunlar cevap arayan sorulardır.

Bir kez daha, ortalama bir Hristiyanın gözüyle bir mucize gerçekleşmiştir. Ama "mucize" sözcüğünü yeniden düşünmeniz için sizi teşvik ediyorum, çünkü sıra dışı bir olayı ima eder. Ancak bu olay Egemenlik yasasının sadece bir işleviydi.

Eğer yere bir taş bıraksaydım ve yere düştüğünde "Vay canına, bunu gördünüz mü? Taş az önce yere düştü! Bu bir mucize!" diye bağırıyaydım, kesinlikle deli olduğumu düşünürdünüz. Bunun bir mucize olduğunu elbette düşünmezsiniz, çünkü bu olayın yerçekimi yasasının işlevi olduğunu ve *her seferinde herkes için* aynı şekilde işlediğini bilirdiniz. Taş *her zaman* yere düşecektir.

O halde ruhsal ilim adamları olarak bu hikâyede var olan Egemenlik yasasını ya da yasalarını ortaya koyacak ruhsal ipuçlarını aramalıyız.

İman ve yetki alanı hakkında bazı cevaplar bulmamıza yardımcı olacak Kutsal Kitap'taki en büyük hikâyelerden biri Luka 8. bölümde geçer:

İsa oraya giderken kalabalık O'nu heryandansıkıştırıyordu. On iki yıldır kanaması olan bir kadın da oradaydı. Varını yoğunu

hekimlere harcamıştı; ama hiçbiri onu iyileştirememişti.

İsa'nın arkasından yetişip giysisinin eteğine dokundu ve o anda kanaması kesildi.

İsa, "Bana kim dokundu?" dedi. Herkes inkâr ederken Petrus, "Efendimiz, kalabalık seni çepeçevre sarmış sıkıştırıyor" dedi.

Ama İsa, "Birisine bana dokundu" dedi. "İçimden bir gücün akıp gittiğini hissettim."

Yaptığını gizleyemeyeceğini anlayan kadın titreyerek geldi, İsa'nın ayaklarına kapandı. Bütün halkın önünde, O'na neden dokunduğunu ve o anda nasıl iyileştiğini anlattı.

İsa ona, "Kızım" dedi, "İmanın seni kurtardı. Esenlikle git."

— Luka 8:42b-48

Bu hikâyede uzun yıllardır hasta olan ve bir türlü iyileşemeyen bir kadın görüyoruz. İsa'ya arkadan yaklaşıp giysisinin eteğine dokundu ve anında iyileşti. Bu hikâyede Egemenliğin nasıl işlediğini öğrenebileceğimiz ve aradığımız cevaplara ışık tutacak bazı derin ipuçları var.

İlk olarak, İsa'yı saran kalabalık O'na dokunuyordu ve ayetlerde söylediği gibi O'nu her yandan sıkıştırıyordu. İsa "Bana kim dokundu?" diye sorduğunda Petrus şaşırды, çünkü herkes çepeçevre O'nu sarmış sıkıştırıyordu. Ama İsa belirli bir kişinin O'na farklı biçimde dokunduğunu söyledi— Kutsal Ruh'un gücünün içinden akıp gittiğini hissetmişti.

Bu hikâyeyi okuduktan sonra, durup ne olduğunu düşünmeniz için ruhunuzda sizi zorlayan ziller ve çanlar çalıyor olmalıdır. Zihniniz tonlarca soruyla birlikte hemen sorgulayıcı bir moda geçmiş olmalıdır. Ruhsal ilim adamları olarak, başka birilerinin değil de, neden bu kadının iyileştiğini anlamalıyız. Orada bedensel olarak hasta olup İsa'ya dokunan, ama iyileşmeyen başka birçok kişi olduğunu düşünüyorum. O zaman şunu sormalıyız, "Meshediliş neden o anda İsa'ya dokunan diğerlerine değil de, sadece bu kadına aktı?"

Geleneksel dinsel yanıt, İsa onu iyileştirdiği için kadının iyileştiğidir.

Ama gerçekten iyileştirdi mi? Kadın iyileştiği zaman İsa O'na bilinçli olarak hizmet ediyor muydu? Ellerini kadının üzerine koymuş muydu? Kadının bedenini terk etmesi için hastalığa buyruk verdi mi? Hayır. Aslında İsa kadının orada olduğunu bile bilmiyordu. O'na kimin dokunduğunu sorması gerekti.

O halde, İsa aslında o kadını iyileştirmeyi seçti mi? Yeniden söyleyelim, kadının orada olduğunu bile bilmiyordu. O zaman kadın nasıl iyileşti? Neden iyileşti? Ruhsal ilim adamları olarak, kadının Tanrı'nın özel çocuklarından biri olduğu ya da İsa ile özel bir bağlantısı olduğu düşüncesini eleyebiliriz, çünkü Elçilerin İşleri 10:34 ayeti Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını söyler.

Ayrıca kadının orada olduğunu bilmediğinden, kadının o gün iyileşme kararı vermesinde İsa'nın bir payı olmadığını varsayabiliriz. Meshedilişin kaynağı olduğunu kabul edebiliriz, ama kadının o an iyileşmek için verdiği kararda İsa bir rol oynamadı.

İsa, kadının Egemenliğin yetkisine ve gücüne nasıl eriştiğini açıklar. İsa şöyle dedi, *“Kızım, İmanın seni kurtardı. Esenlikle git.”* Bu cümle bilmemiz gereken her şeyi söyler ve kadının o gün neden ve nasıl iyileştiği sorusunu cevaplar. Ruhsal ilim adamları olarak, bu öyküye daha yakından bakalım ve kadının neden iyileştiği hakkında ipuçları arayalım.

İlk olarak, İsa ona *Kızım* der, çünkü İbrahim'in soyundan gelen bir İsraili'ydi. İbrahim'in çocuğu olduğundan, İbrahim'e verilen berekete ve Tanrı'nın onunla yaptığı antlaşmanın nimetlerine sahipti.

“Ben, Tanrınız RAB'bin sözünü dikkatle dinler, gözümde doğru olanı yapar, buyruklarıma kulak verir, bütün kurallarıma uyarsanız, Mısırlılar'a verdiğim hastalıkların hiçbirini size vermeyeceğim” dedi, “Çünkü size şifa veren RAB benim.”

— Mısır'dan Çıkış 15:26

O halde İsa'nın kadına *kızım* diye hitap etmesi Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmaya dahil olan her şeyin yasal olarak sahibi olduğunu ima eder.

Ama kadının iyileşmesinin nedeni sadece bu olamaz, zira o gün İsa'yı her yandan sıkıştıranların hepsi aynı yasallığa sahipti. Tanrı'nın Egemenliği'nin gücünün akmasına neden olan başka bir şey daha olmalıydı. İsa bize bir sebep daha söyler. Aslında, kadının bu şifayı almasının nedeninin kesin olarak bu olduğunu söyledi.

İmanının onu iyileştirdiğini söyledi.

O zaman şimdi kadının iyileşmesinin nedenini biliyoruz— İbrahim'in bir kızı olduğundan iyileşmek onun yasal hakkıydı ve imanı, tanrısal gücün o anda bedenine akmasını sağlayan düğmeydi.

İbrahim'in kızı olması, elektrik şirketinin size elektrik sağlamasına ve evinize kablo çekmesine benzetilebilir. Elektriğiniz vardır, ama bu durum evinizde ışıkların açık olacağı anlamına gelmez. Işıkların yanması için elektrik düğmesine basmalısınız.

Böylece İbrahim'in bir çocuğu olan bu kadın iyileşmek için yasal hakka sahipti. Ancak yeryüzünde ve kendi hayatında yetkiye sahip olduğundan, o gücü açığa çıkaracak düğmeye bizzat kendisinin basması gerekiyordu.

Ama düğme nerede? Ona nasıl basarız?

Bunu anlamak için kavramlarımızı tanımlamalıyız.

İman nedir?

İman Hristiyanların üzerinde çok düşünmediği bir kavramdır ve çoğunluk olmasa da, çok sayıda kişinin imanının gerçekte ne olduğunu, neden gerektiğini, imanda olup olmadıklarını nasıl bileceklerini ve imanı nasıl elde edeceklerini bilmediğini düşünüyorum. Eğer iman meshedilişin akmasını ve bu kadını iyileştirmesini sağlayan düğmeysen, o zaman imana çok yakından bakmamız gerekiyor!

İman tanımımızı Romalılar 4. bölümde görüyoruz.

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. "Senin soyun böyle olacak" sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık

edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'yı yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

— Romalılar 4:18-21

Bu hikâyenin sahnesini anlayalım. İbrahim ve Sara'nın çocukları olmuyordu. Çocuk sahibi olmakta zorlanmalarından ve denemeye devam etmeleri gerektiğinden söz etmiyorum. İki de neredeyse 100 yaşındaydı ve artık çocuk sahibi olma yetenekleri yoktu. Bedenleri çocuk doğuramazdı; mümkün değildi! Ancak Tanrı doğal âlemde tamamen olanaksız olmasına rağmen, İbrahim'e bir çocuk vaat etti.

Kutsal Kitap'ta doğal gerçekler aksini söylese de, İbrahim'in Tanrı'nın söylediğini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendiğini okuyoruz. O zaman iman tanımımız şudur: Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvenmek.

Bunu şu şekilde ifade ediyorum: **“Yüreğinizin gökle anlaşma içinde olmasıdır.”** Tanrı'nın söylediğini sadece zihinsel olarak kabul etmek değil, ona *tümüyle güvenmek*.

İman tanımımız

Anladığınızdan emin olmak için benimle birlikte sesli söyleyin: İman Tanrı'nın söylediğine tümüyle güvenmektir. Yüreğimizin ve zihnimizin gökle anlaşma halinde olması, ona *tümüyle güvenmesidir*.

İmana neden ihtiyaç var?

Tanrı istediği zaman neden hastanedeki herkesi iyileştiremez? Neden savaşları durduramaz? Bize Müjde'yi duyurmaları için neden meleklerini gönderemez? Bütün bu soruları daha önce duyduğunuza eminim. Cevap şu: çünkü yapamaz.

Sorun Tanrı'nın bunları yapmaya *gücünün* olmaması değildir. Bunları yapmak için *yetki alanı* yoktur.

Söylediğim şeyi anlamamız için İbraniler'e bakmamız gerekiyor.

Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir:

“Ya Rab, insan ne ki, onu anasın,

Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?

Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,

Başına yücelik ve onur tacını koydun,

Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.

Her şeyi ayakları altına sererek

Ona bağımlı kıldın.”

Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kıldığını henüz görmüyoruz.

— İbraniler 2:6-8

Tanrı insanı yeryüzüne yerleştirdiğinde ona tüm yeryüzü âlemi üzerinde tam bir yetki alanı verdi. Onun yetki alanı altına girmeyen hiçbir şey yoktu. Yeryüzü üzerinde tam bir yetkiyle egemendi. Yetkiyle yönetme yeteneği onu buraya yerleştirmiş olan yönetim tarafından destekleniyordu. Esasen, Tanrı'nın Egemenliği'nin delege ettiği yetkiyle egemenlik sürdü. Üzerinde taşıdığı Tanrı'nın yüceliğinin, meshinin ve onur ya da yetki konumunun simgesi olarak o egemenliğin tacını giydi.

Elbette kelimenin tam anlamıyla madeni bir kraliyet tacı takmıyordu, ama simgesel bir tacı vardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamak için bir kralı aklınıza getirin. Normal bir insan olmasına ve kendi doğasında gerçek bir güç taşımamasına rağmen, sadece kendisini değil, tüm bir krallığı ve egemenliği simgeleyen bir taç takar. Temsil ettiği yönetim ve krallığın tüm gücü ve doğal kaynaklarıyla desteklendiği için sözleri yetki taşır.

Trafiğin akışını idare eden bir polis memuru düşünün; sadece bir cümleyle koca bir tır kamyonunu durdurabilir, “Kanun namına, Dur!”

Evet, tır bir insandan çok daha büyüktür ve insanın gücü tırla mukayese edilmez. Ama tır kamyonu insan nedeniyle durmaz, ama o insanı destekleyen yönetimi simgeleyen rozet nedeniyle durur. Demek

ki yönetim, rozeti taşıyan insandan çok daha büyüktür. Kamyon şoförü insanın kendisinden korkmaz, ama insanın temsil ettiği yönetimden korkar ve kamyonu durdurur! Aynı şey burada da geçerlidir. Adem yeryüzünde yaratılmış olan her şeyin üzerinde egemendi. Yücelik ve onur tacıyla temsil edilen Tanrı'nın gücü ve egemenliği, insana sözlerinin Tanrı'nın Egemenliği adına hükmedeceğinin güvencesini verdi.

*Göklerin öteleri **RAB'bindir,***

*Ama yeryüzünü **insanlara** vermişti.*

— Mezmur 115:16

İnsanın yeryüzünde sahip olduğu bu yetki alanı ilkesi Egemenlik yasasını, özellikle de Tanrı'nın belli bir durumda yasal yetki alanı kazanması için imanın neden gerekli olduğunu anlamamız için çok önemlidir.

*İsa da onlara, “Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez” dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten **başka hiçbir mucize yapamadı.** Halkın imansızlığına şaşıyordu. İsa çevredeki köyleri dolaşıp öğretiyordu.*

— Markos 6:4-6

Eğer sokaktaki insanlara İsa her şeyi yapabilir mi diye sorsam, muhtemelen evet diyeceklerdir. Ama sonra Kutsal Kitap'ta İsa'nın denemesine rağmen mucize yapamadığı bir yer olup olmadığını sorsaydım, ne derlerdi?

**BİR İNSANIN
YÜREĞİ GÖĞÜN
SÖYLEDİĞİNE TÜMÜYLE
GÜVENMEDİKÇE, Kİ
BUNA İMAN DİYORUZ,
GÖK YERYÜZÜNDE YETKİ
ALANINA SAHİP OLMAZ.**

Kutsal Kitap'ta böyle bir yer olmadığını söyleyeceklerine eminim, ama az önce birini okuduk. İsa onları iyileştiremedi. Ruhsal bir ilim adamı olarak nedenini bilmek istiyorum.

Cevap basitçe yapamadığıdır ve şimdi bunun nedeninin imansızlıkları

olduğunu, yani gökle anlaşma yapmadıkları için göğün o durumda yasal yetki alanına sahip olmaması olduğunu biliyoruz.

Keşfettiğimiz şeyi net anladığınızdan emin olun.

Önceki örneğimizde olduğu gibi, dünyanın her yanında tanınan birinin hastalandığını varsayalım. Milyonlarca insanın o kişi için dua etmesi istendi ve herkes dua etti, ama kişi gene de öldü. Tanrı'nın sözü boşa mı çıktı? Hayır, bu imkânsız. O halde, yanıtı başka bir yerde aramalıyız.

Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar. Siz onlara benzemeyin! Çünkü Babanız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir.

— Matta 6:7-8

Birçok insan ne kadar çok kişi dua ederse, Tanrı'nın işitme ve yardım için harekete geçme şansının artacağına inanır. Konuştuklarımız ışığında bu düşüncenin tamamen yanlış olduğunu şimdiye dek anlamış olduğunuzu umarım. Ve iman yoktu dediğimde, aslında Tanrı'dan alması gereken kişilerin imanından söz ediyorum. Markos 6. bölümdeki hikâyemizde İsa'nın bolca imanı olduğunu biliyoruz, ancak yine de onları iyileştiremedi.

O halde milyonlarca kişinin dua ettiği o hasta kişiyle ilgili olarak size “O (hasta) ne diyor?” diye sordardım.

Birisi için 1 milyar kişi dua edebilir, ama hasta olan kişi öleceğini söylüyorsa, o zaman ölecektir.

Bir kez daha, Markos 6. bölümde baktığımız örneği ele alalım. İsa'nın iyileştirmek için imanı olduğunu biliyoruz, ama insanların imanı dahil olmadığı için hiçbir mucize yapamadı.

Birçok insan bana gelip anneannelerinin, dedelerinin ya da bir akrabalarının hasta olduğunu ve onlar için dua ettiklerini, ama hiçbir şey olmadığını söyler. Her zaman şunu sorarım, “Anneanne ne diyor? Dede ne diyor? İmanı var mı?”

Gördüğünüz gibi, bir başka insan üzerinde ruhsal yetkiye sahip değilsiniz. Onlara hizmet edebilirsiniz, ama onlar da buna dahil olmalıdır. İnsanlar için dua ettiğimde onlara yapmalarını söylediğim bir şey resmi değiştirmeleridir. Kendi durumları hakkında zihinlerinde gördükleri resimden bahsediyorum. O resmi ölümden yaşama değiştirmelerini istiyorum.

Yahya'nın öğrencileri bütün bu olup bitenleri kendisine bildirdiler. Öğrencilerinden ikisini yanına çağıran Yahya, "Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?" diye sormaları için onları Rab'be gönderdi. Adamlar İsa'nın yanına gelince şöyle dediler: "Bizi sana Vaftizci Yahya gönderdi. 'Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?' diye soruyor." Tam o sırada İsa, çeşitli hastalıklara, illetlere ve kötü ruhlara tutulmuş birçok kişiyi iyileştirdi, birçok körün gözünü açtı. Sonra Yahya'nın öğrencilerine şöyle karşılık verdi: "Gidin, görüp işittiklerinizi Yahya'ya bildirin. Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölümler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor."

— Luka 7:18-22

İsa'nın burada özellikle bir ayet söylemediğine dikkat edin. Şöyle diyebilirdi, "Gidin ve Yahya'ya bu ayeti ya da şu ayeti söyleyin." Onlara Yahya'ya Tanrı'nın Egemenliği'nin gücüyle ve yetkisiyle gerçekleşen bütün iyi işleri anlatmalarını söyledi.

Bir arkadaşınıza ya da bir aile üyenize aynısını yapın. Hasta olan bir arkadaşınıza İsa'nın bir hastayı nasıl iyileştirdiğini anlatın. Eğer mümkünse, onların hastalığının aynısından sıkıntı çeken birinin nasıl iyileştiği hakkında bir hikâye anlatın. Onlara bu resmi vermek ilham verecek ve umut sağlayacak. Umut her zaman bir resim taşır ve arkadaşınızın ya da akrabasının görmesini istediğiniz resim budur, yani hastalıklarının şifası olduğudur.

Arkadaşınız ya da akrabanız iyileşmenin mümkün olduğunu görünce,

bunun nasıl mümkün olduğunu size soracaktır. Beklediğiniz an budur— çünkü şimdi Tanrı'nın Sözü ve Egemenliğin ilkeleri hakkındaki talimatları almaya açık durumdadırlar. Eğer yeniden doğmamışlarsa, onları öncelikle egemenliğe getirmeye girişeceksiniz ve ardından iyileşme hakkındaki ayetleri onlara açıklamak için zaman ayıracaksınız. Eğer mümkünse, söylediklerinizi güçlendiren bazı materyaller bırakabilirsiniz. Bu yolla yüzlerce insanın her türlü hastalıktan iyileştiğini ve özgür kaldığını gördük. Dua etmeden önce yaptığım diğer bir şey, dua ettiğimizde neden iyileşeceklerini düşündüklerini onlara sormaktır. İmanlarının sadece duaya değil, Tanrı'nın sözüne bağlı olmasını isterim.

Artık imanın ne olduğunu biliyoruz— gökle anlaşmak ve Tanrı'nın söylediklerine tümüyle güvenmek. Ayrıca şimdi gökle anlaşma içinde olan bir insan aracılığıyla Tanrı'ya yeryüzünde yasal yetki alanı vermek için imanın gerektiğini anlıyorsunuz.

İmana nasıl erişiriz?

*Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da
Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur.*

— Romalılar 10:17

İman nasıl Tanrı'nın sözünü duymakla olur? Süreç nedir? İmanın insan ruhunda gelişmesi için gereken tek şey sözü duymak mıdır?

İmanın nasıl olduğunu ve Romalılar 10:17'nin ne demek istediğini anlamak için Markos 4. bölüme bakabiliriz. Sık sık şöyle söylerim: Kutsal Kitap'ınızı havaya atarsınız, yere düştüğünde Markos 4. bölüm açılır; o kadar önemlidir!

Markos 4:13'te İsa, bu benzetmede öğrettiklerini anlamıyorsanız, Kutsal Kitap'taki diğer benzetmeleri nasıl anlayacağınızı sordu. Bunun oldukça önemli olduğunu söylerim! Bu bölüm neden bu kadar önemli? Çünkü göğün yeryüzüyle nasıl temas ettiğini, nasıl yetki alanı kazandığını ve nerede gerçekleştiğini söyler. Hayatınız için hiçbir şey bu bölümün

neyden söz ettiğini bilmenizden daha önemli değildir.

Bu bölümde İsa, bildiğiniz gibi göğün yeryüzünü yasal olarak fethetmesi için gerekli olan imanın insan ruhunda nasıl oluştuğuna dair üç benzetme anlatır. Bu bölümdeki üç hikâye ikinci benzetmesi, tohum saçan adam benzetmesi ve hardal tanesi benzetmesidir.

İsa'nın Markos 4. bölümde anlattığı ikinci hikâye olan tohum saçan adam benzetmesine bakarak başlayalım.

Sonra İsa şöyle dedi: "Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir."

— Markos 4:26-29

Yapmamız gereken ilk şey kavramlarımızı tanımlamaktır. İsa'nın sözünü ettiği tohum ve toprak nedir? İsa aslında aynı bölümde verdiği önceki benzetmede bu iki kavramı tanımlıyor.

Tohum Tanrı'nın sözüdür ve toprak insanın yüreği ya da ruhudur. O nedenle bu benzetmede İsa, bir adamın yüreğine Tanrı'nın sözünü saçtığını söyler. Sonra, toprak ya da insan *yüreği kendiliğinden* iman ya da gökle anlaşma üretmeye başlar. Bu, insan ruhunun doğal süreci ve işlevidir— oraya ne ekerseniz dışarıya o çıkacaktır.

Devam etmeden önce iman tanımımızı hatırlamamız önemlidir— *bir erkek ya da kadının yüreğinin göğün söylediklerine tümüyle güvenmesidir.*

Burada hatırlamamız gereken şey, gökle anlaşma yapmanın Tanrı sözünü zihinsel olarak kabul etmekle aynı olmadığıdır. Kutsal Kitap İbrahim'in *tümüyle güvendiğini* söyler. Tümüyle güvenmenin nasıl bir şey olduğunu anlamınıza yardımcı olması açısından, size New York Kenti'ndeki Empire State binasının tepesinden aşağıya atlamanızı

söylediğimi varsayalım. Sizi buna ikna etmek için, kollarınızı yeterince hızlı çırparsanız, yere güvenle inebileceğinizi söylüyorum. Yüzüme karşı kahkahalarla gülersiniz, çünkü başınıza ne geleceğini BİLİRSİNİZ. Meydana gelecek sonuca tümüyle güvenirsiniz. Tümüyle güvenmek buna benzer. Bilirsiniz, güvenirsiniz, başka bir olasılık yoktur— atlayacak olursanız kesinlikle öleceksiniz.

O zaman başka bir örneğe bakalım ve o durumda ne yapacağınızı görelim. Vücudunuzda gözle görülebilecek kadar büyük bir tümör var ve doktor sadece bir aylık ömrünüz kaldığını söylüyor. Kanserli bir tümör. Üstelik doktor sizdeki kanser türünün çok ender olduğunu ve şimdiye dek bu teşhisi alan hiç kimsenin hayatta kalmadığını belirtiyor.

Şimdi 1. Petrus 2:24 ayetini bildiğinizi varsayalım:

Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz.

— 1. Petrus 2:24

Kutsal Yazılar bize cevabı veriyor, ama sizin ve benim ciddi bir sorunumuz var: Karanlığın egemenliği altında büyüdük ve yozlaşmışlık ve ölüm her yandan etrafımızı sarmış durumda. Korku egemenliğinde büyüdük ve korkunun söylediklerine tümüyle güvendik. Bu yüzden yukarıdaki örnekte kanserin ölümcül olabildiğini öğrendik. Elimizde bunun doğru olduğunu söyleyen bilimsel çalışmalar ve kanıtlar var. O zaman anlaşmamızı nasıl değiştireceğiz? Tanrı'nın söylediğine nasıl tümüyle güvenebiliriz? Aslında kendi başımıza bunu yapamayız. Ama Tanrı'nın Sözü diri ve etkilidir ve onu ruhumuza ektiğimizde, ruhumuz ve Söz *kendiliğinden* göğün söyledikleriyle anlaşma üretir.

*Sonra İsa şöyle dedi: "Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. **Toprak kendiliğinden ürün verir.** Önce filizi, sonra başağı, sonunda da*

başığı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.

— Markos 4:26-29

Toprak (yüreğiniz) kendiliğinden anlaşma üretir. İman için dua edemeyeceğinize dikkat edelim; yüreğin ve Söz'ün bir işlevidir. Bu metne baktığımızda, yüreğimizle göğün anlaşmasının bir süreç olduğunu görebiliriz. Aniden olmaz. Bu örnek, yüreğimizin ilk başta Sözü kabul etmesiyle birlikte imanın tıpkı yeni ekilen bir tohumun çimlenmesi ya da filizlenmesi gibi büyümeye başladığını söyler. Sonra büyüyerek filiz olur ve başak verir. Başak, tanelerin ya da ürünün oluşmaya başladığı yerdir. Bitki yaşamının bu evresinde elinizde hâlâ yiyecek bir şeyiniz yoktur. Bitki henüz olgun ürünü vermemiştir, ama büyümeye devam ediyordur.

Tanrı'nın Sözü için de durum budur. İman büyürken doğal âlemde henüz gözle görülen bir değişim yoktur. Henüz anlaşma yoktur, ama bitkinin büyüdüğünden, imanın üretildiğinden ve anlaşmanın gerçekleştiğinden emin olun. İsa daha sonra başaktaki taneler olgunlaştığında biçim vaktinin geldiğini, anlaşmanın sağlandığını ve imanın oluştuğunu açıklar.

Toprağa tohum ektiğiniz zaman, çimlenme süreciyle bitki büyümeye başlar, ama ortada henüz ürün yoktur. Bitki doğru ortamda kaldığı sürece büyümeyi sürdürür. Olgunlaştıkça ürün görünmeye başlar.

Mısır yetiştirdiğinizi düşünelim. Mısır bitkisi koçandan çıkar ve ilk başta içinde yenilemeyen ham bir mısır bulunan küçük bir koçandır. Ama bir mevsim geçtikten sonra, koçanın içindeki mısır olgunlaşır. Bu noktaya dikkat edin! Mısır koçanının tanesi ile toprağa ekilen mısır tohumu eşleştiği anda ortada bir anlaşma vardır.

Bitkinin başığındaki tane olgunlaştığında, tıpatıp— TIPATIP— ekilen tohuma benzeyecektir.

Bir mısır bitkisi ekin ve koçandaki olgun taneler ektiğiniz tohuma eştir.

Aynıdırlar. Görünümleri ve tatları o kadar aynıdır ki, onları birbirinden ayırt edemezsiniz.

O halde İsa'nın söylediklerini yeniden ifade edeyim. Tanrı'nın Sözü'nü işittiğimizde (Romalılar 10:17), aslında Tanrı'nın Sözü'nü ruhumuza, yüreğimize saçarız. Eğer o söz yüreğimizde tutarsak, büyüyüp olgunlaşır. Ve olgunlaştığında yüreğimiz göğün söylediklerine tümüyle güvenir. Gök ve yer eşleşir ve böylece gök, tümüyle güvenen insan aracılığıyla yeryüzü âleminde yasal yetki alanı kazanır. Düşüncelerimiz ve inancımız göğün söylediğiyle tam bir güvenle eşleşir. Bu düşünsel bir şey değildir. Bu, artık taşı yere bıraktığımızda düşeceğine inandığımız kadar kesin olarak inandığımız bir şey olmuştur. Gökten gelen Söz yeryüzünde ekilir ve anlaşma ve Tanrı'nın isteğini üretir. Eğer gök iyileştiginizi söylüyorsa, o zaman o söz yüreğinizde olgunlaştığında, göreceğiniz tek şey göğün söylediği olacaktır. Artık korku yok. Gözlerinizi kapadığınızda, kendinizi iyileşmiş olarak göreceksiniz! Bu yüzden İbraniler 11:1 şöyle der:

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

Henüz doğal âlemde göremeyebilirsiniz, ama ruhunuzda gördünüz; ve tıpkı elinizde tutuyormuş kadar gerçektir. Bu anlaşmaya iman denir ve bu iman o resmi yeryüzü âleminde, hayatınızda gerçekleştirecektir!

Ama Markos 4. bölüm burada bitmez. Yüreğimizin gökle nasıl anlaşmaya vardığını ve orada imanın oluştuğunu öğrettikten sonra, o ürünü nasıl biçeceğimiz hakkında bilgi verir.

Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.

— Markos 4:29

Yürek gökle anlaşma içinde olmasına ve iman oluşmasına rağmen, henüz hiçbir şey görülmediğine dikkat edin. Neden? Söylediğim gibi, yeryüzü âleminde yasal yetki alanına sahipsiniz.

Luka 8. bölümdeki kanamalı kadınla ilgili tartışmamızı hatırlıyor musunuz? Hatırlarsanız, İsa “Kızım, imanın seni kurtardı” dedi. Size “kızım” ifadesini kullandığında, İsa’nın onun gökteki yasal konumuna atıf yaptığını söylemişim. Kadın İbrahim’in soyundandı. Yasal hakları vardı. Bunu elektrik üreten tesisten çıkıp evinize gelen kablo tesisatına sahip olmaya benzetmişim. Güç açıktır ve müsaittir, ama yine de elektrik düğmesini açmanız gerekir. Aynı şekilde iman tesis edildiği zaman, güç kullanılabilir, ama düğmeyi açana dek hiçbir şey olmaz.

Tanrı’nın Egemenliği’nin gücünü yeryüzü âleminde SİZ serbest bırakmalısınız, çünkü sadece siz, yani yeryüzündeki bir erkek ya da kadın bunu yasal olarak yapabilir. Bu ilke Romalılar 10:10’da söz edildiği gibi kurtuluşunuzla ilgilidir:

Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur.

— Romalılar 10:10

İnsan Tanrı’nın Sözü’ne yüreğiyle iman eder ve aklanır. Aklanmak yasanın uygulanması anlamına gelen yasal bir kavramdır. O halde, bir erkeğin ya da kadının yüreği gökle anlaşma içinde olduğunda — göğün söylediklerine iman ettiklerinde— göğün ve yerin önünde aklanırlar. Böylece artık göğün onların hayatının *içine* akması ve onlar *aracılığıyla* Tanrı’nın Egemenliği’nin yeryüzünü etkilemesi yasal hale gelir. Ama ilginç biçimde, artık yasal olmasına ve imanda olmalarına rağmen, gene de hiçbir şey olmaz. “Ama, Gary, imanda olduğumu ve bunun göğe yeryüzünde yasal yetki alanı verdiğini söylemişim.” Doğru, ama iman var olduğunda birinin göğün yetkisini serbest bırakması gerekiyor. Ayetimize yeniden bakalım:

**İMANDA OLDUKTAN
YA DA AKLANDIKTAN
SONRA, ARTIK
GÖĞÜN YERYÜZÜNÜ
FETHETMESİ YASALDIR.**

Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur.

— Romalılar 10:10

İmanda olduktan ya da aklandıktan sonra, artık göğün yeryüzünü fethetmesi yasalır. Ama bundan sonra *ağzınızla* açıklayarak kurtulduğunuzu söylediğine dikkat edin. İki rol olduğunu görüyor musunuz? Göğün rolü, yeryüzünde anlaşma oluşturmak üzere Sözü yüreğinize getirmektir. Sonra anlaşma ya da iman kurulduğunda, o anlaşmaya göre hareket etmeli ve göğün söylediğini fiilen almak için içinde bulunduğunuz duruma göğün yetkisini serbest bırakmalısınız.

Markos 4. bölümdeki pasajımızda, biçim vakti geldiğinde adamın (yeryüzündeki) orağı vurduğunu söyler. İman var olduğunda harekete geçecek ve o hasadı fiilen elde edecek olan odur.

Şimdi geri gidip Markos 4. bölümde sözü edilen orak hakkında konuşalım. Çoğu kilisede orağın nasıl kullanılacağına, yani ihtiyaç duyduklarını nasıl biçeceklerinin öğretilmediğine inanıyorum. Rab bana Egemenliğin işleyişini öğretmeye başlayana dek bunu ben de bilmiyordum. Egemenlikteki bu önemli süreçle ilgili ilk vahyi yıllar önce Atlanta'daki bir kilisede bir Çarşamba akşamı ibadetinde konuşmaya davet edildiğim zaman aldım.

Kilise çok büyük değildi, ama bu benim için sorun değildi. İnsanlara egemenlik hakkında öğretmeyi seviyorum. Kiliseye vardığımda, kapının kilitli olmasını ve etrafta kimsenin olmamasını garipsedim. Toplantının başlamasına sadece on dakika kalmıştı.

Arkamda gürültülü bir kamyonet sesi işittim ve arkama dönüp baktığımda eski bir pickup kamyonetin kilisenin sokağına park ettiğini gördüm. Umursamadım. Ne de olsa Atlanta'nın merkezindeydim.

Beklerken, binanın arkasından bir adam çıkageldi ve kendisini pastör olarak tanıttı. Geç kaldığı için özür diledi, çünkü eski kamyoneti bir türlü çalışmamıştı. Debriyaj balatası aşındığı için tepeden aşağıya vurdurarak çalıştırmak zorunda kaldığını söyledi. Bazı zamanlar hiç çalışmadığını ve kiliseye yaklaşık on kilometre yürümek zorunda kaldığını söyledi.

Bu sohbetin beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim. Daha sonra hizmetinin esasen bir müjdeleme hizmeti olduğunu ve her ay çoğu zaman 10.000'in üzerinde insana yemek dağıttıklarını söyledi.

Pastör konuşurken, üzölmeye başladım. Karşımda ayda 10.000 insanı doyuran bir Tanrı adamı vardı ve düzgün bir arabası bile yoktu! Bu sorunla ilgilenebilirdim. Evde 50.000 kilometrede görece yeni bir arabam vardı ve ona verebilirdim.

Bu niyetimi onunla paylaştım ve çalışanlarımdan biriyle arabayı Atlanta'ya getirteceğimi söyledim. Elbette çok heyecanlandı. O akşam ona ve küçük kilisesine Tanrı'nın Egemenliğı'ni ve para konusunda nasıl işlediğini anlattım. Tanrı'nın Egemenliğı'ne son derece ihtiyacı olan insanlara onun neye benzediğini sergilemeye başlamalarının önemini biliyordum.

Eve döndüğümde, arabanın Atlanta'ya götürölmesini ayarladım. Çalışanım arabayı almaya geldiğinde, gökte ruhsal bir işlem yaptığımı farkındaydım. Bu arabayı Tanrı'nın Egemenliğı'ne serbest bıraktığımda, benim de ihtiyacım olan bir araç için Tanrı'ya iman edebileceğimi biliyordum.

Arabalara özel ilgi duyan biri değilim. Bazıları öyledir, ama ben değilim. Bu nedenle çalışanım arabayı almaya geldiğinde, elimi arabanın üzerine koydum ve şuna benzer bir beyanda bulundum, "Baba, bu arabayı Atlanta'daki hizmete veriyorum. Arabayı serbest bırakırken, onu bir tohum olarak ekiyorum ve bir . . . aldığıma iman ediyorum." Nasıl bir araba istediğimi o an düşünemedim ve "Yeni arabanın modelini sonra söyleyeceğim!" dedim.

Sonraki birkaç ay boyunca araba hakkında çok düşünmedim, ama bir sabah Drenda'ya nasıl bir araba istediğini sordum. Biraz düşündükten sonra, üstü açılabilir bir arabanın güzel olacağını söyledi. Ne tür bir üstü açık araba istediğini sordum, ama ikimizin de aklına herhangi bir marka ya da model gelmedi. Arabayı Drenda için satın aldığımdan, beğendiğı arabayı aldığından emin olmak istedim. Bu yüzden internette araştırmasını ya da etrafına bakmasını ve istediğı gibi bir üstü açılabilir araba bulduğunda bana haber vermesini söyledim. Bu arada, yeni bir araba istediğimizi kimseye söylemedik, ama belki dikkatimizi çeken bir araba görebiliriz diye yolda giderken gözlerimizi açık tuttuk.

Bir gün bir restoranda yemek için park yeri ararken Drenda birden bağırdı:

“İşte orada!”

“Ne orada?” diye sordum.

“İstedığım araba.” Karşıdaki otoparkı işaret ediyordu. Parka doğru sürdüm ve üstü açık BMW 6 model bir arabanın arkasında durdum. Kesinlikle güzeldi, ama pahalı olduğunu da eklemeliyim. Drenda'nın zevkini övdüm ve çok güzel bir araba olduğunu söyledim.

Drenda ve benim arabalara büyük paralar dökmediğimizi bilmeniz gerek. Dediğim gibi, otomobil hastası biri hiç olmadım. Finans işinde olduğumdan arabaların ne kadar hızlı değer kaybettiklerini ve en fazla bir ya da iki yaşında bir araba satın almanın en iyisi olduğunu biliyorum. Bu nedenle planım buydu, çok iyi durumda kullanılmış bir tane bulmak.

Bir hafta sonra, kilisemizden bir kardeş beni aradı ve “Drenda'nın arabasını buldum!” dedi. Şaşırdım, çünkü o öğle yemeğinde gördüğümüz BMW hakkında kimseye bir şey söylememiştik.

Ne tür bir araba olduğunu sorunca 6 serisinden üstü açık bir BMW olduğunu söyledi. Etrafta arabasıyla gezinirken BMW'yi gördüğünü ve Rab'bin o anda bunun Drenda'nın arabası olduğunu ona söylediğini açıkladı.

“Tamam, şimdi dikkatimi çektin,” dedim. Araba sadece bir yaşındaydı ve çok iyi durumdaydı. Sonunda nakit parayla bu arabayı satın aldım. Drenda arabasına kavuştu. Bu nasıl oldu? İmanda olmak ve orağı vurmak hakkında öğrendiklerimizle karşılaştıralım.

Arabamı bağışladığımda imanım vardı. Ama Drenda “İşte o!” diye sesli olarak beyan ettiğinde orağı vurdu ve birkaç gün sonra o araba ortaya çıktı.

Onun sesli olarak “İşte o!” dediğini duymama rağmen, bu beyanı Markos 4. bölümle ve orakla ilişkilendirmeyi hiç düşünmedim. Ama sonraki hikâye bunu kristal kadar berrak yaptı.

Birkaç defa size aramızdan söz ettim. Arazinin yaklaşık 4 hektarı

sazlık ya da bataklık. Sonbaharda avlanmayı seviyorum, ama lisede ördek avlamama rağmen, Ohio’da hiç ördek avına çıkmamıştım. Ancak o yıl bataklık suyla doluydu ve ördekler büyük sürüler halinde bataklığa inip durdular. Her gün yüzlercesi geceyi geçirmek için buraya iniyordu. Böylece bir akşam tüfeğimi aldım ve yemek için birkaç ördek avladım. O sonbahar ben ve oğullarım ördek avından büyük zevk aldık.

Ancak av sırasında birçok defa ördeklerin tüfeğimin menziline dışında kaldığını fark ettim. Ördek avlarken, yasal olarak geleneksel kurşun saçma yerine sadece çelik saçma kullanmaya izin vardı. Kurşun saçma daha ağırdır ve çelik saçmaya göre enerjisini daha kısa mesafede tüketir ve ördek avlarken uzun menzilli atışlara imkân vermez. Ama o sonbaharda, birkaç ördek avcısı arkadaşla konuşurken, bana ördek avı için özel tasarlanmış yeni tüfeklerden bahsettiler. Bu tüfekler daha ağır saçmaları uzağa atabiliyordu ve ayrıca kamuflajlıydılar. Bunlardan bir tane edinmek istedim, ama Aralık ayıydı ve ördek avı sezonu kapanıyordu, bu nedenle üzerinde çok durmadım.

Ocak ayının başlarında yerel spor ve av malzemeleri dükkânı Cabela’ya uğradım ve ördek için tasarlanan av tüfeklerini hatırladım. Bir tane görmek istedim. Tüfeklerin bulunduğu reyona doğru yürüdüm ve tamamen su kuşlarına ayrılmış tüfeklerin sergilendiği bölüme geldim. Hiç düşünmeden, parmağımı en iyi görünümlü tüfeğe doğrultarak “Rab, onu alacağım” diye sesli söyledim. Bunu düşünmeden söyledim; sadece ağzımdan çıktı. Ördek avı sezonu gelecek sonbahara dek açılmayacaktı ve sezona az bir süre kalana dek tüfek almayı planlamıyordum.

İki hafta sonra, bir konferansta konuşma yapmak için davet edildim. Konuşmamın ardından bir genel müdür teşekkür etmek için yanıma geldi ve bana bir hediye vermek istediklerini söyledi. Tam bir şaşkınlık içinde, getirdikleri hediyein iki hafta önce Cabela’da işaret ettiğim tüfeğin *aynısı* olduğunu gördüm. Elbette böyle cömert bir hediyeden ötürü çok şaşırdım, ama aynı zamanda bunun bir tesadüf olmadığını da biliyordum. Cabela’da söylediğim sözü hatırladım ve aslında ne yaptığımı anladım. Orağı vurmuştum!

Bu bölümde okuduklarınızı anlamanız, daha önce dediğim gibi, ihtiyaçlarınızı Tanrı'dan alabilmeniz için *önemlidir*. Tanrı'dan aldığınız her şey aynı bu süreç yoluyla gelecektir, bu yüzden az önce okuduklarınızı mutlaka anladığınızdan emin olun. Eğer gerekiyorsa yeniden okuyun! Çok önemli!

BÖLÜM 8

BİR KESEYE İHTİYACINIZ VAR: İKİNCİ KISIM

Bu uzun yoldan gitmek zorundaydık, çünkü egemenliğin ne olduğu hakkında anlayışa sahip olmanın gerekli olduğunu biliyorum. Söylediğim gibi çoğu Hristiyanın egemenliğin yeryüzündeki yasal işleyişi hakkında hiçbir farkındalığı yoktur ve ayrıca egemenlikte kişisel olarak sahip oldukları yasal konumu da bilmezler. İman ve yetki alanı konularında neden bu uzun yolu izlediğimi artık biliyorsunuz. Bu temel anlayışa sahip olmadan, Luka bölümündeki “önce egemenliğin ardından gitmemiz ve gerekenlerin bize verileceği” sözünün anlamını idrak edemeyiz. Şimdi bunun anlamını bildiğinize göre metnimize geri dönelim:

‘Neyiyeceğiz, neiceceğiz?’ diye düşünüptasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Babanız, bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz O’nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız, egemenliği size vermeyi uygun gördü. Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.

— Luka 12:29-34

Baba gereksinimlerinizi zaten bilir ve ihtiyacınız olan her şey Baba tarafından şimdiden sağlanmıştır ve sizindir, ama O'nun sizin için hazırladığı her şeyi elde etmek için gökten almanın yasal sürecini bilmeli ve anlamalısınız.

32. ayet Kral'ın bir oğlu ya da kızı olarak sahip olduğunuz müthiş mirası ortaya koyar. Şöyle söylüyor, "**Babanız egemenliği size vermeyi uygun gördü.**"

Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih'le birlikte yüceltmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçularıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

— Romalılar 8:16-17

Pavlus Mesih'le ortak mirasçılar olduğumuzu söylüyor. Bir oğul ya da kız olarak mirasa, yani egemenliğe sahipsiniz.

Bir an durup bunu düşünün. Egemenliğin içinde var olan her şeye şimdiden yasal olarak hakkınız var. Yalvarmak zorunda değilsiniz. Zaten sizindir.

Ah, bu cümleyi gerçekten kavramanızı ne kadar çok istiyorum. İşte bu nedenle 2. Korintliler 1:20 şöyle söylüyor:

Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te "evet"tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya "Amin" deriz.

— 2. Korintliler 1:20

Bu nedenle son kitabım, *Finansal Devriminiz: Sağlayışın Gücü*'nde Rab'bin duasının yasal bir talep ya da dilekçe formatında olduğunu söyledim. "*Bize gündelik ekmeğimizi ver*" dediğinde bu cevabı belirsiz bir soru değil, bir taleptir.

Çocuklarımin kahvaltı etmek için bana yalvarmak zorunda olmaması gibi (örneğin "Hey baba, yumurtaları uzat" diyerek onların sahibi gibi

davranırlar), egemenliğin işleyişi de böyledir— İsa Mesih aracılığıyla egemenliğin her şeyinde zaten yasal hakkınız vardır.

Egemenliğin sahip olduklarına yasal erişimin yanı sıra, ayrıca egemenliğin vatandaşlarıdır ve nasıl ki, ABD vatandaşları bazı avantajlara sahipse, egemenliğin vatandaşı olmanın da beraberinde getirdiği birçok nimetler vardır.

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttas ve Tanrı'nın ev halkısınız.

— Efesliler 2:19

Son olarak şu “kese” hakkında konuşalım! İsa kendimize kese edinmemizi söyledi, hatırladınız mı?

Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.

— Luka 12:33-34

Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin ve hiç kimse onu sizden alamaz. İlk başta hemen bir şeyi açıklığa kavuşturalım: İsa sahip olduğunuz her şeyi satmanızı ve göğşe gidene dek meteliksiz kalmanızı gerektiğini söylemiyor. Hatırlarsanız, Pavlus 2. Korintliler 9. bölümde her durumda cömert olmamız için her bakımdan zenginleştirildiğimizi yazmıştır. Bu nedenle, Pavlus'un paraya ya da maddi şeylere sahip olmanın günah ya da yanlış olduğunu ima etmediğini bilmeliyiz. İsa'nın burada söylediği şey, paranın ve maddiyatın size sahip olması halinde, onları satmanızın ve yüreğinizi kaybedemeyeceğiniz ebedi bir hazineye bağlamanızın daha iyi olacağıdır.

Bizler parayı putlaştırarak büyüdük. Para hayatta gereksindiğimiz şeylerin sağlanmasına yardım eder; ancak birçoklarının acı çekerek keşfettiği gibi, para acınası bir ilahtır. İşte bu nedenle Pavlus, Timoteos'a

yazdığı mektupta zenginlerin ruhsal olarak sağlıklı kalabilmesi için eli açık ve paylaşmaya istekli olmalarını söyledi. Yüreğin parayı bir ilah gibi görmesi çok kolaydır. Cömertlik ise açgözlülüğün panzehridir. Sık sık cömertlik gösterin.

Şimdiki çağda zengin olanlara gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe umut bağlamamalarını buyur. Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar.

İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eliaçık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar.

— 1. Timoteos 6:17-19

Pavlus'un Timoteos'a zengin olanlara eli açık ve paylaşmaya istekli olmalarını **önermesini** değil, **buyurmasını** söylediğine dikkat edin. Unutmayın, para bir ihtiyaçtır, asla yaşam değildir.

O halde hazineniz nerede?

Vermek sadece Tanrı'ya ve insanlara karşı yüreğimizi yumuşatmakla kalmaz, ayrıca paranın yüreğimiz üzerindeki etkisini kırar. Yürek, önüne koyduğunuz her şeyi kıskanma ve yüceltme eğilimindedir, bu nedenle yüreklerimizin amaçsızca dolaşmasına izin veremeyiz. Tek yaşam kaynağımızın Tanrı olduğu konusunda yüreklerimizi sürekli eğitmeliyiz. Vermek, yüreğimizi kolayca çeken açgözlülüğe karşı koyar.

Peki neden vermek zorundayız? Tanrı biz vermeden de finansal olarak bize yardım edemez mi? Bu iyi bir soru ve bunun cevabını Luka 4. bölümde buluruz.

İlk olarak önceden belirttiğim gibi, Tanrı para yaratmaz. İkinci olarak Tanrı, İbraniler 2:7-8'de belirtildiği gibi Adem'e yeryüzü üzerinde tam bir egemenlik verdi.

Sonra İblis İsa'yı yükseklerle çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak." İsa ona şu karşılığı verdi: "'Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin' diye yazılmıştır."

— Luka 4:5-8

Bu ayetler İsa'nın Şeytan tarafından çölde denenmesiyle ilgilidir. Şeytan İsa'ya dünyanın bütün ülkelerinin yetkisinin ve zenginliklerinin kendisine teslim edildiğini söyler. Evet, bu doğrudur. O konuma Adem sahipti, ama Tanrı'nın Egemenliği'ne ihanet ettiğinde konumunu Şeytan'a teslim etmiş oldu.

Ülkelerin görkemi onların zenginliğidir ve ülkelerin zenginliğini yönetme yetkisi artık Şeytan'ın elindedir. Yanlış anlamayın— metinde Şeytan'ın yeryüzünün zenginliğini kendi başına kazandığı söylenmez. Dünya ve tüm doluluğu Tanrı'ya aittir. Ama metin, Şeytan'ın ülkelerin zenginlikleri üzerinde yasal bir iddiası olduğunu söyler.

Eğer paraların üzerine bakarsanız, her zaman para birimi üzerinde tam bir yetkiye sahip belli bir ülke tarafından basıldığını görürsünüz. Adem'in yaptıklarından ötürü, Tanrı bir ülkenin para birimi üzerinde yasal bir hak iddiasında bulunamaz ya da paranın taklidini yapamaz. Ancak, eğer Tanrı yeryüzünde O'na iman eden ve O'nun yetki alanına para eklemeye istekli birini bulursa, o zaman yasal erişim kazanır ve duruma müdahale edebilir.

Peki Tanrı'nın finansal durumumuza müdahale edebildiğini söylerken ne demek istiyorum? Tanrı sihirli biçimde ortaya para çıkarmaz (Şeytan'ın yasal iddiası yüzünden bu yasa dışı olurdu), ama zenginliğe kavuşmanıza yardım edebilir.

Bu kitapta değindiğim hikâyelerde olduğu gibi, bir kişi cömertçe egemenliğe verdiğiğinde, gök o kişiye finans alanında yön ve talimat vermek için yetki alanı kazanır. Luka 5. bölümdeki balık avı hikâyesini hatırladınız mı? Petrus'un İsa'ya öğretmesi için teknesini ödünç vermesi,

**TANRI'YA VERMEK
EGEMENLİK'TE ÇOK
ÖNEMLİ BİR YASA OLAN
MÜTEKABİLİYETİN
KAPISINI AÇAR. NE
EKERSEK ONU BİÇERİZ.**

derin sulardaki balıkları işaret etmesi için Kutsal Ruh'a yasal bir kapı açtı.

Uzun lafın kisası, egemenliğe ve Tanrı'nın hizmetine verdiğimizde kendimiz için keseler ediniriz. Vermek göğün zenginliklerine erişmemizi sağlar ve işte bu nedenle Pavlus "vermeyi" kesemiz olarak tanımlar. Bu,

hayatımızdaki her şeyi değiştirir. Artık kendi anlayışımızla sınırlı kalmayız. Bizzat Tanrı'nın kendisi zenginleşmemize yardım eder.

Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor.

— 2. Korintliler 9:11

Kutsal Kitap'ın zengin olmak için kendi gücünüzle ya da bilgeliğinizle *çabalamak zorunda* olduğunuzu değil, *zenginleştirildiğinizi* söylediğine dikkat edin. Hayır, yeni bir ortağınız var— Kutsal Ruh— ve O sizden çok daha fazla şey bilir.

Parasız yaşadığımız stresle dolu o dokuz yılı çok iyi hatırlıyorum. Para ya da yeterince paraya sahip olmama korkusu yüreğime sıkıca yapışmıştı. Hristiyan olmama rağmen, düşmüş dünyanın lanetli sistemine bağlılıktan kurtulacak kadar Tanrı'ya imanda gelişmemiştim. Yanlış hazineye güveniyordum! O noktada, kendime güveniyorum ve bu elbette kötü bir seçimdi.

Tanrı, O'nun lütfuna ve kudretine erişmem için kendime nasıl kese edineceğimi bana öğretti. Ve her ne kadar beni tanıyanlar Tanrı'nın bunu nasıl yaptığını bilse de, burada hikâyeyi yeniden anlatmak istiyorum. Tanrı çok stratejiktir; her birimize nasıl ulaşacağını kesinlikle bilmektedir.

Geyik avını seviyorum, ama yıllardır elim boş döndüm. Ormana çıkıp soğukta bekledim ve günlerce hiçbir şey avlayamazdım. Mesele sadece

avlanmayı sevmem değildi; besleyecek çocuklarım vardı ve geyik eti kesinlikle iyi bir besin kaynağıydı. Geçmişte bir miktar başarılı olsam da, iyi bir av sezonu geçirip eve taze et götürmemin üzerinden yıllar geçmişti.

Bir gün yaklaşan av sezonunu düşünürken, Rab'bin sesini işittim. “Bu yıl geyiğine nasıl kavuşacağını göstermeme neden izin vermiyorsun?” dedi.

Bu beni şaşırttı. “*O yıl geyiğime nasıl kavuşacağımı mı gösterecek?*” Bunun anlamı nedir? Bu sözler hakkında dua ederken, o geyiği biçmek amacıyla finansal bir tohum ya da armağan ekmek için yüreğimde bir etki hissettim. Rab'bin geyiğim için tohum ektiğimde, Markos 11:24'e göre onu şimdiden almış olduğuma inanmam gerektiğini söylediğini hissettim.

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

— Markos 11:24

Bir Hristiyan olarak her zaman kiliseme vermiş ve onu desteklemiş olmama rağmen, odaklı bir niyetle ve dua ettiğimde aldığımı iman ederek bu şekilde tohum ekmek benim için yeniydi.

Elime bir çek aldım ve açıklama kısmına “1987 yılı geyiğim için” yazdım. Ellerimi üzerine koydum ve güvendiğim bir hizmete onu postalarken şimdiden geyiğimi aldığımı beyan ettim.

O dönemde Oklahoma'nın Tulsa Kenti'nde yaşadığımdan avlanacak bir yerim yoktu, ama kiliseden bir arkadaşım Şükran Günü için babaannesinin kırsaldaki evine davet etti ve çiftliğin etrafında geyiklerin dolaştığını söyledi. Bunun üzerine Şükran Günü sabahında harika bir yemek ve paydaşlık zamanının yanı sıra geyiğimi avlamam için ailecek yola çıktık.

Arkadaşım av için nereye gideceğimi kesin olarak söyleyemiyordu, ama ormanlık alanın sınırında bir mera vardı ve meraya çıkmamı ve oradaki büyük bir ağacın yanında beklememi önerdi.

Şimdi bu resmi gözünüzde canlandırın. Düz bir meranın ortasında tek bir ağacın altında oturuyordum. Geriye dönüp baktığımda, açık arazide

bir ağacın altındaydım. Bir süre sonra şöyle düşündüm, *Açıkta oturmak asla işe yaramayacak. Beklemek için daha iyi bir yer bulmam gerek.*

Ayağa kalkıp ormanlık alana doğru yürümeyi düşünürken, ağacın diğer tarafında arkamda neler olup bittiğinden habersizdim. Erkek bir geyik arkamdan geçip gidiyordu. Ağaç geyikle aramdaydı ve bu yüzden geyik ve ben birbirimizi görmedik. Geyik ağacıma doğru koştu, kokumu alınca aniden durup neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Geyik durup ağacın çevresine bakınırken göz göze geldik. Aramızda sadece 15 metre vardı. Geyik hiç zaman kaybetmeden vites taktı. Sesli bir homurtu çıkararak tam hızla kaçmaya başladı.

İyi bir atıcı olmadığımı itiraf etmeliyim. Tam hızla benden kaçan bir erkek geyik rahat bir hedef oluşturmuyordu. Ayrıca 30-06 model dürbünlü av tüfeğiyle hazırlıksız yapılan bir atış hiç de kolay değildi. Ama tetiği çektiğimde geyik yere düştü ve kıpırdamadı. Her şey o kadar ani gelişti ki, şok içindeydim! Tüfeğin sesini işiten arkadaşım dışarı çıktı ve yerde yatan geyiği görünce beni tebrik etti. Rab'bin bana söylediği sözü arkadaşşıma söylememiştim, ama ona bakarak "Bu geyiğin üstün avcılık yeteneğimin bir eseri olduğunu düşünmüyorum" dedim.

O çeki postaya verdiğim gün yazmış olduğum kağıt parçasını av ceketimin cebinden çıkardım. Üzerinde sadece şu yazıyordu, "İsa'nın adıyla 1987 geyiğimi aldığıma inanıyorum." Kağıda bu duayı ettiğim tarihi ve saati de yazmıştım. Arkadaşımin görmesi için kağıdı ona uzattım ve sonra Rab'bin bana söylediği şeyi anlatmaya başladım.

Bu olay dikkatimi çekti, çünkü bu geyiğin Tanrı'dan geldiğine hiç kuşku yoktu. Elbette böyle bir şey gördüğünüz zaman, zihniniz bunun sadece bir rastlantı olduğunu öne sürmeye çalışır. Ama son 34 yıldır avladığım geyikleri 1987 geyiği için uyguladığım aynı yöntemle ormanlık alanda genelde bir saatin altında başarıyla biçiyorum.

Tanrı, o gün Ginnesar Gölü'nde Petrus, Yakup ve Yuhanna'ya ulaşmak için aynı yöntemi kullandı. Kutsal Kitap, gördükleri olay karşısında şaşır kaldıklarını söyler:

Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşır kalmışlardı. Simun'un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup'la Yuhanna'yı da aynı şaşkınlık almıştı. İsa Simun'a, "Korkma" dedi, "Bundan böyle balık yerine insan tutacaksın." Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gittiler.

— Luka 5:9-11

O kadar şaşırıldılar ki, her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gittiler. İşleri daha iyi, hem de çok daha iyi yapmanın bir yolunu gördüler.

Tanrı bana Egemenliği ve ihtiyacım olan keseyi (gökteki hazineme erişim noktası) nasıl edineceğimi gösterirken, yüreğimde elimdekilerden daha çok göksel hazineme duyduğum güven arttı.

Tanrı ihtiyacım olan herhangi bir şey için nasıl tohum ekeceğimi bana öğretti ve sonra ya gereken parayı oluşturmam ya da ihtiyacımı elde etmem için bana bir plan verecekti.

Egemenliğin sonucunda tanık olduğum onca müthiş olayı paylaşmak için burada yerim yok, ama Drenda ve ben finansal olarak bazı inanılmaz şeylerin gerçekleştiğini gördük. Tümüyle iflas etmiş bir durumdan finansal özgürlüğe ve yıllar içerisinde Tanrı hizmetini milyonlarca dolar destekleme durumuna geçiş yapmak olağanüstü bir şey!

Belirli bir hasat için imanla tohum ekmek, egemenliği öğrenmeye başladığımda Tanrı'nın bana öğrettiği ilk şeylerden biriydi. Bu kitapta her şeyi ele almak için zamanım olmamasına rağmen, diğer kitabımda Egemenliğin ne kadar belirli çalıştığını ve tohumunuzun ne kadar belirli olması gerektiğine dair hikâyeler bulacaksınız. *Finansal Devriminiz: Sağlayışın Gücü* adlı kitabım imanınızı nasıl serbest bırakacağınız ve tohumunuzu nasıl belirli biçimde ekeceğiniz hakkında bu kitaba nazaran daha çok içeriği sahiptir. O kitabımı da edinmenizi ve bu konu hakkında daha çok öğrenmenizi teşvik ediyorum.

Bu kitap Tanrı'nın cömert olmak ve vermek hakkında bana öğrettiği bazı anahtar egemenlik ilkelerini içeriyor. Size cesaret vermesini ve Tanrı'nın öngördüğü tüm bereketlere kavuşmanız konusunda sizi teşvik etmesini umuyorum.

BÖLÜM 9

ÖLÇEK YASASI

Aylar önce Drenda ve ben başka bir hizmete 15.000 dolar değerinde bir tohum ektik. İmanımı serbest bırakmak üzereyken, Kutsal Ruh bana 2. Korintliler 9:10-11 ayetlerini hatırlattı ve günlerce bu ayetleri aklımdan çıkaramadım:

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır.

Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor.

— 2. Korintliler 9:10-11

Tanrı'nın ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağladığını söyleyen bu ayetler üzerinde düşünürken "yiyecek ekmek" ifadesi gözüme çarptı. Vermek isteyen insanların aslında bu ifadeyi gözden kaçırdıkları için vermekten korktuklarını anladım. Çoğu insan verdikleri zaman bir şeyden vazgeçtiklerini, bunun bir bedeli olduğunu düşünürler. Ama Tanrı'nın bana hatırlattığı şey O'nun sadece ekilecek tohumu değil, ayrıca yiyecek ekmeği ya da bir kişinin ihtiyaçlarını da sağladığıydı. Elbette, bunu zaten biliyordum, ama insanlara bunu, yani bize ikisini de verdiğini ve vermekten korkmamamız gerektiğini mutlaka söylememi istediğini hissettim.

15.000 doları ektikten birkaç hafta sonra bir gece ışıkları söndürüp yatağa gitmek üzereydim ki, elimde tuttuğum birkaç hisse senedinin

borsadaki güncel değerini kontrol etmek aklıma geldi. Hesabımı açtığımda bir miktar yükseldiklerini gördüm.

Tam telefonumu elimden bırakacaktım ki, gözlerim belli bir hisse senedine kaydı. Bu hisseyi daha önce görmüştüm ve satın almayı düşünmüştüm. Ama geçmiş performansını araştırdığımda, son 12 aydır sabit kaldığını görüp vazgeçmiştim.

Ancak bir nedenden ötürü, o gece bu hisse senedi sanki üzerime atıldı. Garip bir şekilde, normalde hiç âdetim olmamasına rağmen, bir miktar satın almam gerektiğini hissettim. Böylece bu hisse senedinden 1500 dolarlık satın alıp telefonumu kapattım.

Drenda'yla biraz konuştum ve yeni bir hisse senedi aldığımı söyledim. Sonra ona göstermek için telefonumu çıkardım. Hesabıma baktığımda şok oldum. Sadece bir saat içinde değeri yüzde yüz yükselmişti! Rakamların yavaş yavaş yukarı çıkmasını izlerken heyecanlandık ve yatağa gitmedik.

Sonraki üç saat boyunca hisse senedimizin değeri 17.000 doları aştı ve o seviyede sabit kaldı. Drenda'ya "İşte 15.000 dolarımız!" dedim.

Hisse senedini hemen sattım ve kâra geçtim. Ertesi sabah hisse senedi düşmeye başladı ve o olaydan sonraki aylar boyunca bir daha hiç böylesi bir yükseliş eğilimine girmedi. Gördüğüm en tuhaf şeydi. Bu hisse senedine dikkatimi çekenin Kutsal Ruh olduğunu biliyorum ve Drenda'ya Tanrı'nın tohumumuzu bize geri verdiğini söyledim. Tanrı ekinciye tohum ve yiyecek ekmek verir! Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama her zaman yapıyor!

Olay ilginçti. O hisse senedini sattıktan ve paramı hesabıma koyduktan sonra şöyle düşündüm, *Vay canına, eğer böyle yükseleceğini bilseydim, 1500 dolardan çok daha fazla alırdım. Geriye bakmak her zaman kesin görüştür. Evet, 10.000 dolarlık satın alabilirdim ya da aklınızda düşünceler dolaşır, ya 100.000 dolarlık satın almış olsaydım? Bu yatırımın karşılığında ne kadar para kazanmış olacağımı bir düşünün.* Ama 100.000 dolarlık bir yatırım yapmadım. 10.000 dolar da yapmadım. 1500 dolar koydum. Kârım bu kadardı. Kesinlikle daha fazlasını kazanmak istememe rağmen, bu gerçekleşmeyecekti, çünkü sadece 1500 dolar koymuştum.

Kutsal Kitap, Luka 6:38'de o gece neler olduğunu ve neden daha fazla para kazanmadığımı açıklar:

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.

— Luka 6:38

Gördüğünüz gibi ölçeği ben belirledim ve bana kendi ölçeğimle ölçülerek geri verildi— o gece kazanacağım potansiyel kâr benim koyduğum miktarla doğru orantılıydı. Öleği belirledim ve aynı öleğe uygun bir gelir biçtim. İsa bu aynı ilkenin sizin verdikleriniz için de geçerli olduğunu söyler.

Kutsal Kitap'ta bunun gerçekleştiği bir hikâyeyi göstermek istiyorum. Bu hikâyeden ölçek yasası hakkında çok şeyler öğrenebiliriz:

Bir gün, peygamber topluluğundan bir adamın karısı gidip Elişa'ya şöyle yakardı: "Efendim, kocam öldü! Bildiğin gibi RAB'be tapınırdı. Şimdi bir alacaklısı geldi, iki oğlumu benden alıp köle olarak götürmek istiyor." Elişa, "Senin için ne yapsam?" diye karşılık verdi, "Söyle bana, evinde neler var?" Kadın, "Azıcık zeytinyağı dışında, kulunun evinde hiçbir şey yok" dedi. Elişa, "Bütün komşularına git, ne kadar boş kapları varsa iste" dedi, "Sonra oğullarınla birlikte eve git. Kapıyı üzerinize kapayın ve bütün kapları yağla doldurun. Doldurduklarınızı bir kenara koyun." Kadın oradan ayrılıp oğullarıyla birlikte evine gitti, kapıyı kapadı. Oğullarının getirdiği kapları doldurmaya başladı. Bütün kaplar dolunca oğullarından birine, "Bana bir kap daha getir" dedi. Oğlu, "Başka kap kalmadı" diye karşılık verdi. O zaman zeytinyağının akışı durdu. Kadın gidip durumu Tanrı adamı Elişa'ya bildirdi. Elişa, "Git, zeytinyağını sat, borcunu öde" dedi, "Kalan parayla da oğullarınla birlikte yaşamını sürdür."

— 2. Krallar 4:1-7

Bu hikâye Egemenlik hakkında çok fazla şey içermektedir.

Bu kadın yardım istemek için peygambere gider. Borç içindedir ve oğullarını kaybetmek üzeredir. Ama ilginç biçimde peygamber cebinden para çıkarmaz. Bunun yerine kadına koşulları dahilinde garip bir soru sorar: “Evinde neler var?”

Bence bu soru kadını şaşırttı ve verdiği yanıtta şaşkınlığını neredeyse duyabilirsiniz. “...hiçbir şey yok!” diye cevap verdi. “Hiçbir” ifadesini özellikle vurgular. Bununla birlikte neye sahip olduğunu söyler. Evinde azıcık zeytinyağı vardır. Peygamberin duyması gereken tek şey budur. Cevap buydu. Peygamberin verdiği talimatlara dikkat edelim:

Elişa, “Bütün komşularına git, ne kadar boş kapları varsa iste” dedi.

Ne kadar varsa iste. Az isteme. Yani ne kadar? Toplaması gereken kapların sayısı bence tartışmaya açıktır, çünkü bunun ne kadar olacağını sadece kadın tanımlayabilirdi. Ancak keşfetmek üzere olduğu gibi yeterince kap toplamamıştı!

Kadın oradan ayrılıp oğullarıyla birlikte evine gitti, kapıyı kapadı. Oğullarının getirdiği kapları doldurmaya başladı. Bütün kaplar dolunca oğullarından birine, “Bana bir kap daha getir” dedi. Oğlu, “Başka kap kalmadı” diye karşılık verdi. O zaman zeytinyağının akışı durdu.

Yağın akışının ne zaman durduğuna dikkat edin— belirli sayıda kap dolduğunda değil, geriye başka kap kalmayınca. Bütün kaplar dolduğunda, oğluna bir kap daha getirmesini söyledi, ama oğlu başka kap kalmadığını söyledi. Kapları doldurmaya devam etmek istediğine eminim, ama bu kadar kap toplayabilmişlerdi. Elde ettiği çoğalma Tanrı tarafından değil, kendi kapasitesiyle sınırlandı.

Muhtemelen o anda elinin altında daha fazla, çok daha fazla kabının olmasını dilediğine eminim. Eğer gerçekleşmek üzere olan mucizeyi gerçekten anlasaydı, eminim daha fazla kap toplamak için kentteki her kapıyı çalardı. Hatta diğer kentlerden kaplar toplamak için oralara bile istekler gönderebilirdi.

Ancak hikâyenin sonu iyi bitiyor: ailenin borçları ödendi ve yağı sattıktan sonra kalan parayla yaşamlarını sürdürdüler.

Başka neler olabilirdi? Tanıdığı herkesin borçlarını ödeyebilir, yeni bir kent meydanı yaptırabilir ve birçok insana yardımcı olabilirdi.

O zaman neden sadece o kadar kap topladı? Bence bunun cevabı hayatta kalma zihniyetine sahip olmasıydı. Baskı hissettiği noktaya odaklanmıştı, yani borçlu olduğu ve oğullarına bakmaya devam etmesi için gerektiğini düşündüğü miktara. Baskının ötesini düşünmek yerine, bunun bir an önce ortadan kalkmasına odaklıydı. Bin tane kap toplayabilseydi, inanıyorum ki, hepsi dolacaktı. Ölçeği o belirledi!

Tanrı her birimize bu kadına verdiği fırsatın aynısını verir. Hepimiz ölçeği nasıl belirlemek istediğimize karar vermeliyiz.

Bu bölümün anahtar ayetini gözden geçirip açıklayalım:

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.

— Luka 6:38

Hepimiz bu ayetin ilk kısmını severiz— yani verirsek taşkın bir bollukla biçeceğiz. Ama birçok kez son kısmı, yani *vermekte kullandığımız ölçeğe göre* biçeceğimiz sözünü göz ardı ederiz.

Bu ilke neden sizin ve benim için bu kadar önemli? Size bir örnek vereceğim.

Diyelim ki, acemi bir çiftçisiniz ve sizden 100 ton buğday satın almak istediğimi söylüyorum. Ton başına ödeyeceğim fiyat üzerinde anlaşırız ve siz 10 dönümlük tarlanıza buğday ekmeye hazırlıyorsunuz.

Bundan sonra neyin geldiğini anladığınızı sanıyorum. Anlaşmamızı yerine getirmek için gereken ton miktarına asla ulaşamayacaksınız. Neden mi? Çünkü 100 ton buğday biçmek için kaç dönüm tarlaya ihtiyacınız olduğunu bilmiyorsunuz.

SADECE İKİ DOMATES BAHÇESİ EKMiŞ OLAN KAÇ HRİSTİYAN, ÜRÜNÜ MARKETE TAŞIMAK İÇİN KAMYONLARI ARTARDA SIRALIYOR?

Çiftçi örneğinde ölçek, ekilen dönüm miktarıdır. Kadının örneğindeyse topladığı kapların sayısıdır. İsa'nın örneğinde ektiğimiz miktardır.

Bu nedenle eğer belirlediğimiz ölçekle beklediğimiz hasadı elde etmemiz mümkün değilse, o zaman hüsrana uğrarız, ve muhtemelen anlayışı kit olan insanlar Sözü gerçekleşmemiş gibi görüldüğü için Tanrı'yı suçlayabilirler.

O halde işte milyon dolarlık soru: Eğer bir çiftçinin 100 ton buğdaya ihtiyacı varsa ve bunun için kaç dönümlük bir alana ekim yapması gerektiğini bilmiyorsa, ne yapmalıdır?

Bilen bir çiftçiye sormalı!

Şimdi bu ilkeyi her zaman tanık olduğum gerçek bir duruma uyarlayalım.

Bir aile 300.000 dolarlık ev kredisi borcunu kapatmak istiyor ve tohum ekmeleri ve karı koca olarak anlaşarak imanlarını serbest bırakmaları gerektiğini biliyorlar. Ama ne kadarlık ekim yapmalılar? Bu soruyu sürekli işitiyorum. 300.000 dolarlık bir hasat için hangi ölçekle ekim yapmaları gerekir? Bir fikirleri yoktur. Bilen birine sormaları gerekir ve bu Kişi elbette Kutsal Ruh'tur.

Bu soruya birçok kez fıslıtlı cevap verdiğini hepimiz işittik. Genelde yapamayacağımız bir şey olduğunu düşündüğümüzden, o ince sesi duymazdan geliriz. Diyelim XYZ biçmek için 1000 dolar ekmeniz gerektiğini seziyorsunuz. Ama aniden zihniniz devreye giriyor ve "Hayır, bunu yapamam" ya da daha da kötüsü "Ardıma çekil, Şeytan!" diyorsunuz.

Emin olabileceğiniz bir şey şu, Şeytan Tanrı'nın Egemenliği'ne daha fazla ekmenizi asla söylemez. Egemenliğin bu yasasından tümüyle haberdardır. Bu nedenle, ölçek belirleme ilkesine güven geliştirmedeğiniz için, zihniniz durumu sorguladığında, teslim olur ve her zamanki gibi

sadece 100 dolar verirsiniz. Ve elbette buğday örneğinde olduğu gibi, ihtiyacınız olan hasadın çok gerisine düşersiniz.

Devam etmeden önce bir şeyi netleştirmem gerekiyor:

Verdiğiniz miktar sadece ektiğiniz para miktarıyla belirlenmez!

Luka 21:1-4 ayetlerine bakın:

İsa başını kaldırdı ve başış toplanan yerde başışlarını bırakan zenginleri gördü. Yoksul bir dul kadının oraya iki bakır para attığını görünce, "Size gerçeği söyleyeyim" dedi, "Bu yoksul dul kadın herkesten daha çok verdi. Çünkü bunların hepsi kutuya, zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna karşın, geçinmek için elinde ne varsa hepsini verdi."

İsa'nın dul kadının o gün oradaki bütün zenginlerden daha çok verdiğini söylediğine dikkat edin. Zenginler çok paralar verdiler, ama Kutsal Kitap onların zenginliklerinden artanı ya da fazla paralarından verdiklerini söyler. Dul kadın ise geçinmek için elinde ne varsa onu verdi ve bunu yapmak büyük iman gerektiriyordu.

Arta kalanlarınızı vermek iman gerektirmez. Elbette, taşan bolluktan cömertçe vermek iyi bir iştir, ama o günlerde insanlar birbirlerinin verdiklerini görebiliyordu ve zenginler çoğu zaman başkaları tarafından görülme ve toplumda saygın bir dini statü kazanmak için verirdi.

Bu nedenle, tek başına verdiğiniz para miktarı ölçeğinizi belirlemenin doğru bir yolu değildir. Büyük bir kısımdır, ama sadece ondan ibaret değildir.

Bir kimse için "büyük" olanın bir başkası için ille de büyük olmadığını hatırlamamız gerekir.

İlk zamanlarda, bin dolar benim için MUazzam bir miktardı. Aslında ilk başladığımızda, o sunuyu birkaç aylık süre içinde vermek zorundaydık. Ama imkânlarımız zamanla gelişti ve imanımız ve güvenimiz çoğaldıkça daha fazla verebildik.

İnsanlara hep şunu söylüyorum: İhtiyaçlarınız için ekim yaparken, bir

an durun ve Kutsal Ruh'a nereye ve ne kadar ekim yapacağınızı sorun.

Genelde, rutin ihtiyaçlar için ekim yapmak evinizin kredi borcunun ödenmesi gibi büyük bir atılım için ekim yapmak kadar çok iman gerektirmez. Büyük şeyler için tohum ektiğimde, her zaman onu hissetmek isterim. Yani, sadece paramdan artanı vermek istemem. İmanımın işlediğini hissedebileceğim miktarda ekim yapmak isterim. Vereceğim miktar benliğimin tepki verebileceği ve zihnimde *Bundan emin misin?* sorusunu duyabileceğim kadar büyük olmalıdır:

O'na sorduğunuzda Kutsal Ruh'un bu miktarı size söyleyeceğini fark ettim; sadece O'nu gerçekten duymak istediğinizden emin olun.

Bu konuda birçok defa yardım almak zorunda kaldım. Faturaları ben ödediğim için, ekmemiz gereken miktarı işitmek ve tereddüt etmemek her zaman Drenda için daha kolay olur. Kilise kampüsümüz için ilk defa 200.000 dolar ektiğimiz hikâyeyi hatırlıyor musunuz?

Ama size o hikâyenin bütün ayrıntılarını anlatmadım. Bu üç yıllık bir taahhüt olacaktı, yani bu süre boyunca vermeyi belirlediğimiz bir hedefti. Niyetimizi beyan edeceğimiz ve ilk tohumumuzu ekeceğimiz gün geldiğinde, gerçekte vermek istediğim tüm miktarın 150.000 dolar olduğunu düşündüm. Ama Drenda benimle tartışarak 200.000 dolar vereceğimizi işittiğini söyledi. Onun fikrini kabul etmedim ve 150.000 dolar verme kararımı sabit tuttum. İbadet sırasında bir kez daha 200.000 dolar vermemiz için ısrar etti, ama ben yine reddettim.

O gün tohumumuzu ekmemizden hemen önce, kilisemize katılan bir çiftçi ayağa kalktı ve konuşmak için izin istedi. Oradaki herkesi biçecekleri hasat konusunda Tanrı'ya güvenmeleri için cesaretlendirdi. Bir çiftçi olarak, geçimini sürdürmek için ekme biçme yasalarına tabi olduğunu ve bunların güvenilir olduğunu keşfettiğini söyledi. Her yıl sadece tarlasına tohum ekme için 200.000 dolar harcadığını söyledi. Daha sonra 200.000 doları toprağa gömmenin ilk başta akılsızca görünebileceğini, çünkü bir kez ektikten sonra onu geri çıkarmanın bir yolu olmadığını belirtti. Ama ekme biçme yasasının her zaman galip gelerek tohumlara harcadığı 200.000 doların çok daha üstünde bir hasat biçtiğini vurguladı.

Drenda beni hafifçe dürttü. Mesajı aldım— 200.000 dolar: ekmeyi düşündüğümüz miktar buydu. Ve Tanrı'nın o yıl bize yıllık ikramiye vermek için o başkan yardımcısını nasıl yönlendirdiğini hatırlıyorsunuz— tam tamına 200.000 dolardı. O tohumu ekmek bize bir sente bile mal olmadı. Ve önceki bölümde söylediğim gibi, o ikramiye yıllardır verilmeye devam ediyor ve şimdiye kadar bize 2 milyon doların üzerinde bir getiri sağladı.

Gördüğünüz gibi, Drenda'nın zihni faturaların ayrıntılarıyla dolu olmadığından, korkusunun artması için bir sebebi yoktu. Sadece Tanrı'yı işitti. Ve aslında, benim de yapmam gereken tam olarak buydu. Ama ilk defa o miktara yakın bir tohum ekiyorduk, bu yüzden, evet, 150.000 dolara tutduğumda korkuma yeniliyordum. Rab'be güvenmem ve daha yüksek miktar vermem için beni yüreklendiren karım için Tanrı'ya şükrederim.

Tohum ekmek *her zaman* iman ister, *her zaman*. O halde, korkunun Tanrı'nın bize vermek istediklerini biçmemizi engellemesine izin vermeyelim.

Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer.

— 2. Korintliler 9:6

Bu metinde Pavlus, başka bir kilise için sunu topluyor ve okuyucularına daha önce öğrettiği bir ilkeyi, yani ettikleri ölççeğe göre biçeceklerini hatırlatıyor. Pavlus ölçek belirleme ilkesini anlatıyor.

Petrus o gün teknesini İsa'ya verdiğiğinde, ortakları Yakup ve Yuhanna'nın teknesinin de Petrus'un imanının getirdiği hasadın aynısıyla dolduğunu gördük. Ama size şunu sorayım: Eğer o gün Petrus'un işletmesinde 1000 teknesi olsaydı, bunların kaç tika basa dolardı?

Eğer bini de dolardı diyorsanız, haklısınız.

Burada yine ölçüğün belirlendiğini görüyoruz. Ölçek Tanrı'nın doldurabileceği *kaptır*. Bu nedenle, ölçüğü büyük bir vizyonla belirlemeniz için sizi teşvik ederim. Geriye bakıp şöyle demek istemezsiniz, "Vay canına, şu hisse senedi üç saat içinde yüzde bin yükseldi. Keşke daha fazla alsaydım."

O halde, Kutsal Ruh tarafından o gece hisse senedini satın almam için yönlendirildiğimde, neden sadece 1500 dolar yatırdım? Çünkü o gece Tanrı'ya almam gereken miktarı sormadım. Sadece kendi düşüncemle hareket ediyorum ve bu nedenle O'nun sesini kaçırdım.

Şimdi bu hikâye nedeniyle lütfen borsadan bir sürü hisse senedi almayın. Önceden dediğim gibi, borsa piyasasına çok para yatırmam. Ama Tanrı o gece bana bir şey gösterdi— O ekinciye tohum ve yiyecek ekmek verir; ölçeği belirlememiz için iyi bir animsaticı oldu.

Umarım bir dahaki sefere Tanrı bir hizmete vermeniz için omzunuza dokunduğunda bu hikâyeyi hatırlarsınız.

Hepimiz Tanrı'nın bizi bu konuda eğitmesine izin vermek zorundayız.

2009 mali krizinde Florida'daki emlak fiyatlarının dramatik düşüşünü hatırlıyorum. Deniz kıyısında evleri olan arkadaşlarımız vardı ve sık sık onları ziyaret ederdik. O sıralarda Florida'nın her yanında satılık evler vardı. Bir gün sahilde arkadaşımızla birlikte yürürken "Sana bir şey göstermek istiyorum" dedi.

Önünde satılık levhası bulunan bir eve geldik. Fiyat mülk üzerindeki iki ev için toplam 695.000 dolardı. (Evet, doğru okudunuz, sahildeki iki evin fiyatı 695.000 dolar. Ayrıca mobilyalıydılar. Sanırım hepimiz bunun kelepirci fiyat olduğunu kabul ederiz.) Birisi kiralanmıştı ve çok iyi gelir getiriyordu, çünkü bu evler denize sıfırdı. Ama o sırada böyle bir para harcamayı gözüm hiç kesmedi ve bunları satın alma fikri üzerinde durmadım. (Biliyorum, biliyorum, pek zekice bir hamle değil). Arkadaşımın zaten birçok evi vardı ve o dönemde iki taneyi daha yönetme zahmetine girmek istemedi. Aslında bu iki evi bize öneriyordu. Bir multi milyoner her gün size öğüt verip "Ben olsam böyle yapardım" demez. Elbette Drenda almamız gerektiğini söyledi, ama ben kulak asmadım.

Ve evet, sonunda ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bu iki ev satıldı ve birkaç yıl sonra 3 milyon dolara yeniden satıldı.

En üzücü ve hayal kırıcı şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? O gün bu konuda dua bile etmedim. Kutsal Ruh'un hikmetini bir kenara attım. Arkadaşımın ve çok hikmetli bir kadın olan karımın hikmetini göz ardı ettim.

Yine de hayır dedim, çünkü o dönemde müsait olan tüm nakit paramızı verecektik ve ekonominin kötü gidişatı nedeniyle rahat hissetmedim. Ama dediğim gibi, bu konuyu Tanrı'ya danışmadım ve bu hatanın bedeli büyük oldu.

Ne yazık ki, birçok hasadı bu yüzden kaçırdım (hepsini değil, ama çok sayıda) ve Tanrı'nın bu konuda benimle ilgilenmesi gerekti.

Drenda, yıllar önce bir tatil yerinde meşhur müjdecî ve vaiz Kenneth Copeland ile tanıştı ve Kenneth ve eşi Gloria onu kahvaltıya davet etti.

Masada otururlarken Kenneth, Drenda ve benimle ilgili bir mesajı olduğunu söyledi. Onunla birlikte olmadığım için mesajı Drenda'nın telefonuna kaydetti. Şöyle bir mesajı:

“Sana evler ve araziler sağlamaya çalıştım, ama sen Bana izin vermedin.”

Vay canına, bu bir azardı. Ama şimdi geriye bakıp hayır dediğim birçok şey üzerinde düşününce hatamı görüyorum. Böylece o günden itibaren bir daha asla hasadımı kaçırmamaya karar verdim. Bu kararı verdikten sonra, Tanrı'nın ekim yaptığım ihtiyaçlarımı hızlıca sağlamaya başlaması harikaydı.

Bu yüzden tohum ekerken ve ölçeğinizi belirlerken korkunun sizi etkilemesine izin vermeyin. Cesur olun. Tanrı'nın bu şeyleri nasıl gerçekleştireceğini bilemezsiniz, tıpkı 2. Krallar 4. bölümdeki dul kadının zeytinyağının tükenmeden akıp duracağını hayal edemeyeceği gibi. Eğer önceden bilseydi, onun hikâyesi tamamen farklı olurdu. Muhtemelen zeytinyağı işinde milyarder olan yoksul dul kadının hikâyesini günümüzde hâlâ okuyor olurduk.

Son olarak, her zaman daha büyük bir hasat için tohum ekeceğinizi unutmayın. Bugün dünün hasadıyla geçiniyorsunuz, bu nedenle ekim yaparken bunu aklınızda tutmak istersiniz.

**BU YÜZDEN TOHUM
EKERKEN VE ÖLÇEĞİNİZİ
BELİRLERKEN
KORKUNUN SİZİ
ETKİLEMESİNE İZİN
VERMEYİN. CESUR
OLUN.**

Ayrıca, en karanlık dönemin ekim yaptıktan hemen sonra olduğunu hatırlayın. Tohum kovası boş görünür ve ekinler henüz filiz vermeye başlamamıştır. Ama Tanrı'nın Sözü'ne tutunun, güçlü durun ve Tanrı'nın size sağladığı hasadın yönü ve ayrıntıları için Ruh'ta dua edin.

Bu bölüme pek çok defa anlattığım, ama tekrarı hak eden bir hikâyeyle son vermek istiyorum. Yıllar önce ölçek belirleme ilkesini ilk öğrendiğim dönemdeki satış temsilcilerimden biriyle ilgilidir. Yeni bir ev yaptırıyordu ve çoğu yeni ev inşaatlarında olduğu gibi bütçesini aştı. Her zaman yeni şeyler eklenir ya da değişir ve maliyet artar.

Bu durumda arkadaşım bankanın ona tahsis ettiği bütün krediyi şimdiden tüketmişti. Eğer konuyu doğru hatırlıyorsam, mutfak dolaplarını ödeyecek parası kalmadı. Sanırım 25.000 dolar kadar eksigi vardı.

Bir gece temsilcilerimden biri ev yaptıran temsilcimle birlikte ibadete gitti. İbadetin sonuna doğru vaiz belirli bir amaç için sunu topladı ve ayrıntıları hatırlamıyorum, ama evini yaptıran temsilciyle birlikte giden satış temsilcisi evini yaptıran temsilcinin o gece sanki bir şeyle mücadele ediyor gibi göründüğünü söyledi.

Evini yaptıran bu adamın kilisenin ön tarafına geldiğini, sunusunu verip sonra yerine oturduğunu söyledi. Ama tedirgin görünüyordu. Sonra yeniden ayağa kalktığını, öne gittiğini ve daha fazla para verdiğini söyledi. Yerine geri geldiğinde bu defa daha da tedirgindi. Birkaç dakika yerinde oturduktan sonra, bir inlemeyle kalkıp yeniden ön tarafa gitti ve daha da fazla para verdi. Bu kez geri döndüğünde esenlikte görünüyordu ve tedirginliği son bulmuştu.

O ayın sonunda evini yaptıran temsilcim kilisede tanıklığını paylaştı ve o gece kilisede mutfak dolapları için gereken parayı bulmak için tohum ektiğini söyledi. Eğer doğru hatırlıyorsam, inşaatçı mutfak dolapları için %50 indirim yapmaya karar vermiş ve bu sayede satış temsilcim son faturayı ödemek için yeterli parayı kazanabilmişti.

O halde o gece ne oluyordu? Evini yaptıran temsilci daha sonra bana kilisenin ön tarafına üçüncü kez gidip üzerindeki tüm parayı verene dek içinde esenlik hissetmediğini söyledi. Anlayacağınız gibi, eksik kalan

25.000 doları nasıl ödeyeceği hakkında dua ediyordu ve Kutsal Ruh, aradığı hasadı elde etmesi için gereken ölçek konusunda onu yönlendiriyordu.

Bu nedenle, bir dahaki sefer ekim yaparken Egemenliğin bu çok önemli yasasını, yani ölçek yasasını mutlaka aklınızda tutun.

BÖLÜM 10

CÖMERT KRAL

Hepimizin bunu yaptığına eminim. Birisi yanımıza gelir ve bize iltifat eder ve biz de şuna benzer bir şey söyleriz, “Ah, ikinci el dükkânından sadece 5 dolara satın aldım.”

Neden böyle bir şey söyleriz? Neden güzel bir şeye sahip olduğumuz için utanırız? 20 yıl kadar önce kırsaldaki yeni evimizi yaptırdığımız zaman, içeriden büyük, ama dışarıdan küçük görünsün diye dua etmiş olmamız ilginç ve üzücü bir gerçek. Pastörlük hizmetinde yeniydik ve kendimize büyük bir ev yaptırırsak insanların bize güceneceğini hissettik. O zamanlar kiliseden ücret almıyorduk—evin yapımı için kendi işimizden kazandığımız parayı kullanıyorduk—ama bir nedenden ötürü, insanların kiliseden aldığımızı düşüneceklerini hissettik. Böylece 7700 metrekarelik bir ev yaptırдық, ama eve baktığınızda normal iki katlı bir ev gibi görünür.

Daha sonra bunun aptalca bir düşünce olduğunu fark ettik. Rab’bin bereketinden neden utanmamız gerekiyordu?

Konferanslarımda bu benzetmeyi kullanırım.

Platforma üzerimde eski püskü ve kirli kıyafetlerle çıktığımı ve bugünün bir kutlama olduğunu söylediğimi varsayın; Drenda ve ben evimizin borcunu kapatmış olalım. Sonra bunun için çok çalıştığımızı (bazen haftada 80 saat), ama sonunda başardığımızı paylaşayım.

Herkes alkışlayacak ve tezahürat yapacaktır. Neden? Çünkü biri sistemi alt etti. Bir çıkış yolu var.

Ama platforma çıkıp “Bugün tanımadığım biri yanıma gelip bana 1 milyon dolarlık bir çek uzattı ve evimizin borcunu kattık” deseydim, ne olurdu?

Herkes bunun haksızlık olduğunu söyleyecekti. Neden? Çünkü emek verip ter dökerek sürdürülen lanet altındaki bir dünya sisteminde yetiştirildik. İhtiyaçlarımızı karşılama yolu olarak bu şekilde eğitildik. Elbette bu bir kölelik sistemidir, çünkü birçok insan asla gerçek bir finansal özgürlük hissetmiyor. Ve bu nedenle, birçok insan asla gerçek amaçlarını, yani ruhsal DNA'larını keşfetmiyor. Altında yaşadığımız hayatı idame ettirme sistemi yüzünden, çoğu finansal kararlar amaç değil, para etrafında şekilleniyor. İnsanlar hayallerinin ve tutkularının ardından gitmek için özgür olmayı düşünüyor, ama çoğunluk için bu asla gerçekleşmez.

Birkaç yıl önce, Tanrı çift pay konusunu ve bunun nasıl olduğunu bana öğretmeye başladı. Çift pay, bizi dünyanın lanetli sisteminden ve sırf hayatımızı idame ettirmek için zahmete ve ter dökmeye dayanmaktan özgürleştirir.

Özetle, çift pay yeterinden fazlası demektir. Yeterinden fazlasına sahip olmak, borçsuz yaşamamıza ve para karşılığı hayatlarımızı satmak yerine hizmet etmemize imkân sağlar.

Yıllar boyunca konferanslarımda çift pay hakkında konuşmama rağmen, Rab'bin bana bu konuda henüz anlamadığım bir şey göstermek istediğini hissettim. Görebildiğimden fazlası olduğunu biliyordum ve Kutsal Ruh'tan bana göstermesini istedim.

Çift payla ilgili Kutsal Kitap pasajlarını çalışmaya başladım ve Rab'bin bana eksik olduğum noktayı göstermesini bekledim. Ve bana açıklamak istediği şeyi asla düşünemeyeceğim kadar dramatik bir biçimde gözlerimin önüne sergiledi.

Daha önce hiç tanışmadığım hizmet ortaklarımızdan birinden bir telefon aldım. Kitaplarımı okuyunca avlanmayı sevdiğimi öğrendiğini söyledi ve şunu sordu, "Sana bir av tüfeği almak istiyorum. Sende olmayan bir model var mı?"

O sıralarda geyik, ördek, sülün ve tavşan dahil her av için kullandığım genel amaçlı bir av tüfeğim vardı. Ayrıca 16 yaşımdayken babamın bana hediye ettiği 20 kalibrelik yan yana çift namlulu bir tüfeğim vardı. Ama sık sık avcılık dergilerinde gördüğüm üst üste çift namlulu tüfekler ilgimi

çekiyordu. Çok güzel işlemleri ve harika ahşap kaplamaları vardı ve her zaman kusursuz bir dengeye sahiptiler. Bunun üzerine, üst üste namlulu bir tüfeğim olmadığını ve her zaman böyle bir tüfek istediğimi söyledim. Bana bir tane göndereceğini söylediğinde şok oldum. Bu elbette sıra dışı bir olaydı ve heyecanlandım.

Bir hafta sonra kilise ofisime bir paket geldi ve paketi açtığımda içinde sadece bir değil, ama iki adet gördüğüm en güzel üst üste çift namlulu tüfek vardı.

Hemen ortağımı aradım ve harikulade hediyesi için ona teşekkür ettim.

Sonraki hafta bana iki tane daha gönderdi! Şimdi elimde sahip olduğum en iyi tüfeklerden dört tane vardı. Onu yeniden aradım ve bana insanların çoğu zaman hediyeleri için ona teşekkür etmediğini söyledi ve ben teşekkür ettiğim için bana iki tane daha göndermek istemişti. Belli ki, bu işin arkasında Tanrı vardı. Yani ikişer ikişer geliyorlardı ve o sıralarda Tanrı'ya çift pay hakkında sorular soruyordum.

Uzun lafın kısısı, tüfekler postayla gelmeye başladı ve her zaman çift olarak. Kısa süre içinde, hepsi en yüksek kalitede ON DÖRT yeni av tüfeğim oldu. Bunlar ucuz aletler değildi. Binlerce dolar değerindeki kaliteli tüfeklerdi.

Bundan sonra, bize iki adet beyaz Cadillac Escalade hediye edildi.

O dönemde on yıllık Honda Pilot marka arabamızı severek kullanıyorduk (Honda'lar her zaman harika arabalardır), ama ne de olsa bir Escalade değildi.

Drenda uzun zamandan beri Louis Vuitton marka bir çanta istiyordu ve özel bir Noel hediyesi olarak birkaç yıl önce ona bir tane almıştım. Ama bu yılki doğum gününde hediye olarak her biri farklı birinden İKİ ADET Louis Vuitton çanta aldı.

Ayrıca bu dönemde ikinci uçağımızın yanı sıra okyanus kıyısındaki iki evin ortaya çıkışına tanık olduk. Bütün bunların üzerine, Noel'de tanesi 10.000 dolar değerinde iki adet siyah vizon kürk ceket hediye edildi.

Bu noktada durmak ve asla övünmeye çalışmadığımı vurgulamak

istiyorum, çünkü bunların hiçbirini ben yapmadım!!!! Tüfekler aniden geliverdi. İki beyaz Escalade aniden geliverdi. Çantalar aniden geliverdi. İki vizon kürk aniden geliverdi.

Elbette iki ev biraz daha kontrollüydü, ama birkaç yıl önce deniz kıyısında bir ev için tohum ekmiştik. Bunu o zaman bilmiyordum ve bana söylememiştii, ama birkaç yıl önce Drenda bir emlak dergisinde çok sevdiği bir ev görmüştü. Evin resmine parmağını koyarak “Rab, bunu istiyorum” demişti. O sıralarda, başka birçok mali yükümlülüğümüz ve projelerimiz vardı ve Florida’da ev satın almak için yeterli nakit pozisyonumuz yoktu, ama doğru zamanda doğru evin ortaya çıkacağını biliyorduk.

Bir gün dışarda koşarken Rab bana konuştu ve şöyle dedi, “*Yarın Florida’daki evini satın alması için Drenda’yı Florida’ya gönder.*” Özellikle yarın ifadesinde belirli bir aciliyet vardı ve “Vay canına. Tamam, Rab” dedim.

Bunun üzerine Drenda Florida’ya gitti ve 25 farklı eve baktı. Baktığı evler arasında özellikle bir tanesi Drenda’yı kendisine çekiyordu.

Onun yanına uçup o eve baktım ve kusursuz olduğu konusunda onunla hemfikirdim. (Bütün bu zaman boyunca Drenda dergideki evi görüp parmağını üzerine koyduğu o günü unutmuştu. Üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti ve işaret ettiği o evi gidip görmemiştik.)

İsteddiği ev için satış sözleşmesi imzaladık ve bir gün Ohio’daki evimizde kontrat gerektiren bazı denetim raporları üzerinde çalışırken, Drenda aniden “Bu benim evim!” diye bağırdı.

Şaşırdım, çünkü zaten sözleşme yapmıştık ve her şey nihai satış için yolunda ilerliyordu. “Elbette senin evin” dedim.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Biraz yıl önce emlak dergisinde parmağımı üzerine koyduğum evin aynısı bu!”

Sonra üç yıl önce o kentteki evlere baktığı emlak dergisini hatırladım. Aynı ev olabilir miydi? Drenda aynısı olduğuna emindi ve yıllar önce dikkatini çekmiş olan özelliklerin hepsini sıraladı. Bu eve tıpatıp uyuyordu. Bunun üzerine biraz araştırma yaptım ve satın aldığımız evin gerçekten de Drenda’nın parmağını koyup kendisine ait olduğunu ilan ettiği yıl satılığa

çıkarıldığını keşfettim. Ama ona ait olduğunu ilan ettikten hemen sonra bir sebepten ötürü satıştan geri çekilmişti.

Evin geçmişini araştırdığımda, birkaç gün öncesine kadar satılık olmadığını şaşkınlıkla fark ettim. Kutsal Ruh'un Drenda'yı yarın Florida'ya göndermemi söylemesine şaşmamak gerek!

Böylece o sahil evini satın aldık ve Drenda sonunda hayatı boyunca düşlediği evine kavuştu. Sonra aynı yıl Kanada'da ikinci bir sahil evini miras yoluyla aldık. Vay canına!

Eğer fark etmediyseniz, Tanrı'nın gönderdiği her şey pahalı *varlıklardı*; yani lüks mallar. Bütün bu olanlar bizi gerçekten hayrete düşürdü. Ama Rab bana konuştu ve şöyle dedi, "*ON DÖRT av tüfeğine ihtiyacın olmadığını biliyorum. İki tane beyaz Escalade'ye ihtiyacın olmadığını biliyorum ...*" ve tüm listeyi sıraladı.

**BANA KENDİSİNİN
YETERİNDEN FAZLASINI
VEREN TANRI
OLDUĞUNU VE ÇİFT PAY
TANRISI OLDUĞUNU
HATIRLATTI.**

Sonra şöyle devam etti, "*Çocuklarımla muhtaç olma bilinciyle yaşamasını istemiyorum. Bütün evim onlara ait ve çocuklarıma iyi şeyler vermek beni hoşnut eder.*"

Bana kendisinin yeterinden fazlasını veren Tanrı olduğunu ve çift pay Tanrısı olduğunu hatırlattı. Sonra, halkının büyük düşünmediğini, büyük hayaller kurmadığını ve onlar için yapabileceği şeyi sınırladıklarını söyleyerek devam etti.

Drenda ve ben Rab'bin bize gösterdiği şeylerden ötürü afalladık. İnsanlara çift payı anlatmamız gerektiğini anladık. Çift pay, tam olarak her şeyden iki tane anlamına gelmez— Rab dikkatimi çekmek için bunu kullanıyordu. Çift pay *yeterinden fazlası* demektir.

Tanrı daha sonra bunu kiliseme öğretmemi söyledi ve onlara bize verdiği her şeyi ve bunların nasıl olduğunu anlatacaktım.

Drenda ve ben sahip olduklarımız konusunda oldukça ketum davranırız,

çünkü mallar yaşam değildir ve dünyasal şeylere sahip olmaya ve bunların ardından gitmeye kesinlikle vurgu yapmak istemeyiz. Ama biz bu şeylerin ardından gitmedik; bunları bize Tanrı gönderdi. Böylece kilisede 11 hafta boyunca çift pay konusunu öğrettik ve bence kilise cemaatimizin mali durumu üzerinde öğrettiğimiz diğer serilerden daha derin bir etki bıraktı.

Ama biliyor musunuz? Paylaştığımız konulardan gücendikleri için kiliseden ayrılan insanlar da oldu. Bütün o tüfeklere, iki Escalade'ye, iki sahil evine, iki uçağa ya da iki güzel kürke ihtiyacım olmadığını düşündüler. Bunlarla övündüğümü ve mal mülk konusunu abarttığımı düşündüler.

Ama asıl meseleyi kaçırdılar— Tanrı bize yeterinden fazlasını verdiğini gösteriyordu. O'nun Egemenliği yeryüzü âleminde olduğu gibi hayatımızı idame ettirmemizle sınırlı değildir. O'nun Egemenliği bolluk egemenliğidir ve çocuklarıyla ilgilenmekten sevinç duyar.

Bunları benim yapmadığımı insanlara hatırlatmak zorunda kaldım. Tanrı belirli bir amaçla böyle yaptı— herkesin pahalı bir araba kullanması gerekmez, ama O'nu sınırlandırmanızı istemiyor. Alışkanlıktan ötürü hayır demekten ve yapmak istediği şeyi kısıtlamaktan vazgeçmenizi istiyor. Bolluk Tanrısı olduğunu ve yeterinden fazlasını vereceğini bilmenizi istiyor.

Bu anlayış cömertlik tartışmamızda çok önemlidir. Cömertçe vermeniz, özellikle de her durumda cömert olabilmeniz için elinizde bolca olmalıdır. Tanrı böylece dikkatimi çekti ve Tanrı'nın iyiliğinden asla utanmamayı öğrendim.

Ertesi sonbaharda tanıdığım bir pastör arazimde avlanmak için iznimi istedi. Önce çocuklarım ve ben geyiklerimizi avlayana dek başkasına av izni vermediğimi her zaman söylerim ve bizden sonra sezon kapanmadan önce birkaç kişiye izin veririm. O sonbahar av etlerimizi dondurucuya koymuştuk ve bu pastörü arazime davet ettim.

Geldiği gün onu dışarda karşıladım ve nerede avlanması gerektiği hakkında ona biraz bilgi verdim. Eski bir kuş avı tüfeği kullandığını gördüm, yani üzerinde nişan alması için sadece pirinç bir arpacık vardı. Geyik avı için tasarlanmamıştı. Bu tüfeklerle geyiğe yakın olmanız gerekir, çünkü eski kuş avı tüfekleri geyik saçmalarını isabetli atmaya

uygun değillerdi. Ama elbette kullanabilirsiniz ve ben de avcılık kariyerim boyunca birkaç kez kullandım.

Ancak onunla konuşurken, Tanrı'nın bana gönderdiği tüfeklerden birinin geyik avı için gerçekten güzel ve uygun olduğunu hatırladım. Aslında, ortalamanın üstüydü. Kutsal Ruh'un şöyle dediğini hissettim, *“Neden bu pastöre sana verilen geyik avı tüfeğini hediye etmiyorsun? Geyik avı için başka güzel tüfeklerin var, ama onun avlanmak için iyi bir tüfeği yok.”*

Bunun üzerine, o tüfeği pastöre hediye ettim ve çok sevindi. Bu hediye ona Tanrı'nın iyiliğini gösterdi ve Rab yolunda onu teşvik etti.

Birkaç bölüm önce size ne dediğimi hatırlayın— elinizde tuttuğunuz paraların ve malların bir kısmı sizin için değil. Tanrı, onları bir başkasının ihtiyacını karşılamanız için size gönderdi.

Bütün bunları şunun için söyledim: Cömert bir Kral'a sahip cömert bir egemenlikte oturuyorsunuz, ama eğer sizi elde ettiğiniz her şeyi istiflemeye sürükleyen yoksulluk ruhunu kırmazsanız, Egemenliğin zenginliklerinin asla tadına varamazsınız.

Muhtemelen televizyonda istifçilerin konu edildiği realite şovlarını izlemişsinizdir. Böylelerinin evleri tıka basa çöple doludur ve içeride yürüyemezsiniz bile. Birçok defa böyle bir evin yıkılması ya da restore edilmesi gerekir, çünkü bakımsız haldedir. Açgözlülükle dolu olduğumuzda ve belki bir gün ihtiyaç olur diye her şeyi istiflemek istediğimizde yüreklerimiz böyle görünür. Para ve mallar elde sıkı sıkıya tutulmamalıdır.

Hayatta kalma zihniyetine gömüldüğünüzde cömert olmak gerçekten zor olur. Tanrı, evinde bolluk olduğunu bilmenizi istiyor ki, cömert olmakta özgür olun. Cömertliğiniz insanları Tanrı'nın Egemenliği'ne davet eder ve yüreklerini O'nun iyiliğine ve cömertliğine açar. Unutmayın ki, insanları tövbeye yönlendiren şey Tanrı'nın iyiliğidir.

Göklerin Egemenliği, sabah erkenden bağında çalışacak işçi aramaya çıkan toprak sahibine benzer. Adam, işçilerle günlük bir dinara anlaşıp onları bağına gönderdi. Saat dokuza doğru

tekrar dışarı çıktı, çarşı meydanında boş duran başka adamlar gördü. Onlara, 'Siz de bağa gidip çalışın. Hakkınız neyse, veririm' dedi, onlar da bağa gittiler.

Öğleyin ve saat üçe doğru yine çıkıp aynı şeyi yaptı. Saat beşe doğru çıkınca, orada duran başka işçiler gördü. Onlara, 'Neden bütün gün burada boş duruyorsunuz?' diye sordu. 'Kimse bize iş vermedi ki' dediler. Onlara, 'Siz de bağa gidin, çalışın' dedi. Akşam olunca, bağın sahibi kâhyasına, 'İşçileri çağır' dedi. 'Sonuncudan başlayarak ilkinde kadar, hepsine ücretlerini ver.' Saat beşe doğru işe başlayanlar gelip kâhyadan birer dinar aldılar. İlk başlayanlar gelince daha çok alacaklarını sandılar, ama onlara da birer dinar verildi. Paralarını alınca bağ sahibine söylenmeye başladılar: 'En son çalışanlar yalnız bir saat çalıştı' dediler. 'Ama onları günün yükünü ve sıcağını çeken bizlerle bir tuttun!' Bağ sahibi onlardan birine şöyle karşılık verdi: 'Arkadaş, sana haksızlık etmiyorum ki! Seninle bir dinara anlaşmadık mı? Hakkını al, git! Sana verdiğimi sonuncuya da vermek istiyorum. Kendi paramla istediğimi yapmaya hakkım yok mu? Yoksa cömertliğimi kısıyor musun?' İşte böylece sonuncular birinci, birinciler de sonuncu olacak.

— Matta 20:1-16

İsa bu benzetmede ne anlatıyor? İlk olarak, bağ sahibinin Baba'yı temsil ettiğini ve peşinde olduğu şeyin üzüm ya da bir başka ürün olmadığını, ama insanların canları olduğunu anlamamız gerekir. Bağa gönderdiği işçiler bizi temsil eder. İsa'nın burada görmemizi istediği iki şey olduğuna inanıyorum. İlk olarak, bağ sahibinin yardım bulmakta ne kadar istekli olduğuna dikkat edin.

Göklerin Egemenliği, sabah erkenden bağında çalışacak işçi aramaya çıkan toprak sahibine benzer.

İşçi aramak için sabah erkenden kalkar ve gün boyunca bağında çalışacak işçiler bulmak için defalarca dışarı çıkar. Eylemlerinde bir aciliyet

vardır. Hasat olgundur ve biçilmesi gerekir, aksi halde zarara uğrayacaktır. Hatta paydosa bir saat kalmışken bile yeni işçiler tutar:

Öğleyin ve saat üçe doğru yine çıkıp aynı şeyi yaptı. Saat beşe doğru çıkınca, orada duran başka işçiler gördü. Onlara, 'Neden bütün gün burada boş duruyorsunuz?' diye sordu. 'Kimse bize iş vermedi ki' dediler. Onlara, 'Siz de bağa gidin, çalışın' dedi.

Benzetmenin gizemi şudur: Neden işçilere sonuncudan başlayarak ödeme yaptı? Bunun cevabı 15. ayette bulunur:

Saat beşe doğru işe başlayanlar gelip kâhyadan birer dinar aldılar. İlk başlayanlar gelince daha çok alacaklarını sandılar, ama onlara da birer dinar verildi. Paralarını alınca bağ sahibine söylenmeye başladılar: 'En son çalışanlar yalnız bir saat çalıştı' dediler. 'Ama onları günün yükünü ve sıcağını çeken bizlerle bir tuttun!'

Bağ sahibi onlardan birine şöyle karşılık verdi: 'Arkadaş, sana haksızlık etmiyorum ki! Seninle bir dinara anlaşmadık mı? Hakkını al, git! Sana verdiğimi sonuncuya da vermek istiyorum. Kendi paramla istediğimi yapmaya hakkım yok mu? Yoksa cömertliğimi kiskanıyor musun?'

CÖMERTLİĞİMİ KISKANIYOR MUSUN?

Bu benzetmeyi okurken şöyle düşünebiliriz, Hey, bu haksızlık! Ve eğer meseleye lanet altındaki dünyanın saat başına ücretlendirme zihniyetiyle bakarsanız haklısınız. Ama önceden dediğim gibi, Tanrı'nın zihniyeti böyle değildir. Bağ sahibi, günün geç saatlerinde işe başlayıp haksız yere fazla para alan işçilerin onun cömertliğini görmelerini ve çalışmaya devam etmek

**TANRI'NIN İŞİ
İNSANLARLA İLGİLİDİR
VE O'NUN İŞİNE DAHİL
OLURSANIZ, SİZE
CÖMERT DAVRANACAK
VE ÖDÜLÜNÜZ BÜYÜK
OLACAKTIR.**

istemelerini amaçladı. Bunun yanı sıra, bağ sahibi onların arkadaşlarına gidip fazla ücret aldıklarını ve bağ sahibinin onlara karşı cömert davrandığını anlatmalarını istedi. O zaman, bu benzetmenin sonucu nedir? Tanrı'nın işi insanlarla ilgilidir ve O'nun işine dahil olursanız, size cömert davranacak ve ödülünüz büyük olacaktır.

Tanrı'dan özgürce alabilir misiniz?

İsa, Kutsal Kitap'ta almak hakkındaki en müthiş benzetmelerden birini anlatır ve hepiniz bu benzetmeyi iyi biliyorsunuz: Kayıp Oğul benzetmesi. Önce hikâyeyi okumanızı istiyorum ve sonra üzerinde konuşacağız. Benimle kalın. Kitabın neredeyse sonuna geldik ve beni sonuna dek dinlemeden ayrılmanızı istemiyorum. Bu benzetmeyi Luka 15. bölümde görüyoruz. Biraz uzunca bir metin, ama yeni bir gözle okumaya lütfen zaman verin.

İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçi boynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi. Akli başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, 'Baba' diyeceğim, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık

senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.’ Babası ise kölelerine, ‘Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!’ dedi. ‘Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim.

Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.’ Böylece eğlenmeye başladılar. Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, ‘Ne oluyor?’ diye sordu. O da, ‘Kardeşin geldi, baban da ona sağ salım kavuştuğu için besili danayı kesti’ dedi. Büyük oğul öfkeleni, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: ‘Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestir.’ Babası ona, ‘Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir’ dedi.’Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!’

— Luka 15:11-32

Öncelikle, küçük oğlun neden babasının evini terk ettiğini anlamamız gerekir. Bunun cevabı büyük oğul gibi onun da babası hakkında hatalı bir görüşe sahip olmasıydı. Hatırlarsanız, büyük oğul bunca yıl babası için köle gibi çalıştığını, ama arkadaşlarıyla eğlenmesi için hiçbir zaman ona bir oğlak bile verilmediğini söyledi. Büyük oğul için baba sert bir angaryacıydı. O zaman neden büyük oğlun değil de, küçük oğlun babasını terk ettiğini sorabilirsiniz. Bu benim düşüncem, ama Yahudi geleneklerine göre, büyük oğul babası öldüğünde mirastan çift pay alacaktı. Küçük oğlun böyle bir avantajı yoktu. Bu yüzden, düşünceme göre, büyük oğlun bir gün ona ait olacak şeyleri çoktu ve bunun babasının yanında kalmaya değdiğini düşündü.

Küçük oğul ise bir yerlerde daha güzel hayallere kavuşmak ve

babasının boyunduruğundan kurtulmak istedi. Böylece mirasından ona düşen payı aldı ve gitti. Ama ayrıldığı zaman, kendisini hiç beklemediği bir dünyanın içinde buldu. Parası bitip tükendiğinde, gittiği ülkenin tam bir çöküşte olduğunu gördü. Ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi. Açlık çektiği için kendisine tamamen yabancı bir şey yaptı. Karın tokluğuna birinin hizmetine girdi. Bu köle zihniyeti hayatında ilk kez ortaya çıktı. Önceden, yaptığı işlerden değil, kimliğinden ötürü beslenip bakılıyordu. Şimdiyse çalışmak zorundaydı ve bulabildiği tek iş bir Yahudi için kirli ve iğrenç sayılan domuz gütmektir. Kutsal Kitap, küçük oğlun domuzların yedikleriyle karnını doyurmaya can attığını, ama hiç kimsenin ona bir şey vermediğini söyler. Neden? Herkes onunla aynı gemideydi, herkes iflas etmişti ve hayatta kalma modundaydı. Bu size tanıdık geliyor mu? Her neyse, bir gün akli başına geldi ve babasının evindeki işçilerin bile fazlasıyla yiyeceği olduğunu hatırladı.

Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, 'Baba' diyeceğim, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' Böylece kalkıp babasının yanına döndü.

Evinde bol yiyecek olduğunu hatırlayarak babasının evine bir oğul olarak değil, bir köle, bir işçi olarak dönmek üzere yola çıktı. Yaptığı hatayı ve babasına karşı işlediği günahı kabul etmeyi ve kendisini işçilerinden biri gibi kabul etmesi için babasına yalvarmayı planladı. Ancak evine yaklaşırken babası dışarıdaydı. Onu görünce babası koşup boynuna sarıldı ve onu öptü:

Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü.

Olayların net bir resmini ortaya koyalım, çünkü bu hikâyeye gerçekte

Babamız Tanrı ile bizim tasvirimizdir. Bu oğul doğrudan domuz ağılından çıkıp gelmişti. Yahudi yasalarına göre, o anda kirli sayılıyordu. Babası ona sarıldığına o da kirlendi, ama oğluna olan sevgisi nedeniyle baba bunu sevinçle yaptı. Oğlunu azarlamak ve akılsızlığı yüzünden onu suçlamak yerine, babası onu en iyi kaftanla örttü. Sonra parmağına yüzük takarak oğul olarak sahip olduğu yetkiyi ona geri verdi. Bundan sonra ayaklarına çarık giydirerek tüm mülk üzerinde ona hak verdi. Bu geleneği Rut 4:7'de bulacaksınız.

(Eskiden İsrail'de akrabalık görevinin yerine getirildiğini ve mülk alım satımının onaylandığını göstermek için taraflardan biri çarığını çıkarıp ötekine verirdi. Alışverişi yasallaştırmanın yolu buydu.)

Ve son olarak besili dananın kesildiği bir şölen verildi.

Bu küçük oğul en iyi ihtimalle bir işçi olma umuduyla geri geldi, ama babası onu oğulluğa geri getirdi:

Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğul olarak anılmaya layık değilim.' Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim.

Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar.

Ama asıl görmenizi istediğim kısım hikâyenin bundan sonrasıdır:

Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu. O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi. Büyük oğul öfkeleni, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla

eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestir.’ Babası ona, ‘Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir’ dedi.’ Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!’

Büyük oğul eve gelip olan biteni öğrenince öfkelenmiş ve içeri girmek istemedi. Büyük oğlun ne dediğine dikkat edin. “*Bak, bunca yıl senin için **köle gibi çalıştım**, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin.*” Babasının acımasız bir angaryacı olduğunu söylüyordu ve kendisi için ne diyordu? Bir köle! Ama babası 31 ayette ona nasıl seslendi? Oğlum! İşte demek istediğim şey bu.

Tanrı’ya karşı aynı zihin yapısıyla büyüdünüz. Yani tıpkı bu babanın iki oğlu gibi onun sert bir angaryacı olduğunu ve ona hizmet etmenin ödül getirmeyeceğini düşündünüz. Din size kabul edilmek istiyorsanız, Tanrı için çalışmak zorunda olduğunuzu öğretti. Ancak babası onu azarlamadan geri kabul ettiğinde ve köle yerine oğlu olarak bağrına bastığında, küçük oğlun babasına dair düşüncesi değişti. Büyük oğlun babasıyla ilişkisi onun yaptığı işlere dayanıyordu ve bu nedenle onun için köle gibi çalıştı ve her zaman işleri doğru yapmaya uğraştı. Kimliğinizi yaptığınız işler açısından değerlendirdiğinizde, her zaman eksik kalacaksınız ve etrafınızdakileri sizden asla mutlu olmayan kişiler olarak göreceksiniz. Ama gerçek şu ki, büyük oğul kendi kendisinin angaryacısıydı ve babasının iyiliğini kabul edemedi. Babasını haksızlık yapmakla suçlayıp arkadaşlarıyla eğlenmesi için bir oğlak bile vermediğini söylediğinde, babası şöyle yanıt verir:

Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir.

“Kölem” demedi. Ona “oğlum” dedi! Bir oğul mülkün eş sahibidir; o ailedir. Kölenin ise mirası olmaz. Gördüğünüz gibi, büyük oğlun hâlihazırda mülkün her şeyine erişimi vardı. Ama babası hakkındaki çarpık düşüncesi ve kendisiyle ilgili hatalı görüşü rahatlamasına ve zaten ona ait olan şeylerin

tadını çıkarmasına izin vermedi, çünkü kendisini bir işçi olarak gördü.

Bu konuyu işlemek için neden bu kadar zaman ayırdım? Çünkü işçiler için Tanrı'dan almak gerçekten zor olur! Her zaman O'nun rızasını kazanmaları gerektiğini düşünürler; ve eksik kaldıkları için utanırlar, korkarlar ve Baba'dan almaya lâayık olmadıklarını hissederler. Kendinizle ilgili bu görüşünüzü düzeltmedikçe, Baba'dan asla özgürce alamayacaksınız. Ve unutmayın ki, eğer Babamız gibi cömert olacaksak, özgürce alabilmemiz gerekir.

Tanrı'nın önünde doğru konumu kendi gücünüzle kazanamazsınız; bu size Tanrı'nın bir armağanıdır. Matta 3:16-17 ayetlerini seviyorum:

İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi.

Bu olay İsa'nın hizmetine başladığı andı. Henüz Tanrı'nın övgüsünü kazanacak tek bir şey yapmamıştı, ama Tanrı'nın ne söylediğine dikkat edin. O'nu sevdiğini ve O'ndan hoşnut olduğunu.

İsa Mesih çarmıha gerilirken sağındaki ve solundaki iki suçluyu hatırlıyor musunuz? Birisi O'na şöyle dedi, "Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an." İsa ona, "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" dedi. Adam bunu hak etmek için ne yaptı? HİÇBİR ŞEY!

İsa'nın adını çağırdığımızda, Kutsal Kitap yeniden doğduğumuzu ve karanlığın egemenliğinden Tanrı'nın Egemenliği'ne aktarıldığımızı söyler. Bunu hak etmek için ne yaptık? HİÇBİR ŞEY.

O halde bu bölümü kapatırken, Tanrı'nın o yıl bana gönderdiği o güzel şeyleri hak edecek hiçbir şey yapmadığımı lütfen unutmayın. İsa'nın adını çağırdığımda, tüm Egemenliği aldığımı anlamama yardımcı olmaya çalışıyordu. Kazanmak zorunda değilim. Sadece O'nun iyiliğini ve cömertliğini kabul etmem gerekir. O'nun cömertliğini kabul edebildiğiniz zaman, O'nun iyilikleriyle cömert olabilirsiniz.

BÖLÜM 11

CÖMERT OLANLARA VERİLEN VAAT

Bill ve eşi April, 14 yıldır ailecek yürüttükleri küçük bir tesisat işletmesine sahipler. İman Yaşamı Kilisesi'nin üyeleri olarak yıllar içinde hem büyümeye hem de zafer hikâyelerine tanık oldular. Toplumda daha büyük bir etki sağlamak için İman Yaşamı Kilisesi'ni genişleteceğimizi duyurduğumuzda, bu çabaya candan destek verdiler.

April ilk başta bu projeye 10.000 dolar vermeye hazır olduğunu söyledi, ama sonra Bill marketten eve döndüğünde Rab'bin 10.000 dolar yerine 75.000 dolar vermelerini istediğini söyleyince bütütün şaşırıldı.

Bunun nasıl mümkün olacağını hiç bilmiyorlardı, ama April genişleme için 75.000 dolar vermeyi kabul etti. Ama ne bu kadar paraları vardı ne de böyle bir miktarın nereden geleceğini biliyorlardı.

Birkaç hafta sonra, kent belediyesinin su idaresi onları aradı ve büyük bir onarım projesi ihalesine teklif vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceklerini sordu. Evet dediler ve kamu projesi için gereken yasal adımları atmaya ve evrakları hazırlamaya başladılar. April kontratın 100 sayfanın üzerinde olduğunu söyledi ve ayrıca bir teminat mektubu vermeleri gerekiyordu. Bütün bu evrakları tamamlamak zorlu bir süreçti, ama sonunda başardılar. Projeye sadece kendi şirketlerinin teklif verdiğini keşfettiler ve başvurmaları için neden ve nasıl kendileriyle iletişime geçildiğini anlamadılar.

Kontratı teslim ettikten sonra, belediye yetkilileri onları aradı ve

küçük bir şirket olduklarından bu işin üstesinden gelemeyeceklerini düşündüklerini söylediler, zira 75 günde 200 evin onarım işini tamamlamaları gerekiyordu. Ama biraz konuştuktan sonra belediyeyi işi tamamlayacakları konusunda ikna ettiler.

Bill, bunun tüm takımın Cumartesi günleri dahil gece geç saatlere kadar çalıştığı bir proje olduğunu söyledi. Ama biliyor musunuz? İş tam zamanında bitirdiler ve kilise projesine cömertçe 75.000 dolar verebilmenin yanı sıra tüketici kredi borçlarını da tümüyle kapattılar. Çok heyecanlıydılar!

Gördüğünüz gibi, Tanrı'nın Bill ve April için daha büyük bir planı vardı. Onların yüreğini biliyordu, ama onları esnetmek ve kapasitelerini genişletmek istedi.

Bundan sonra kamu projesi için onaylanmış ve kent için taahhüt ettikleri kontratı başarıyla tamamlamış bir şirket olarak gelecekte daha büyük projeler için kapılar onlara açıldı.

Tanrı insanları esnetmeyi sever. Potansiyelimizi bilir, ama çoğu zaman biz kendi potansiyelimizi bilmeyiz ve genelde biraz dürtüklenmeye ihtiyaç duyarız. Bu alışmanız gereken bir durumdur.

Göksel egemenlik, yolculuğa çıkan bir adamın kölelerini çağırıp malını onlara emanet etmesine benzer. Adam, her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine de bir talant vererek yola çıktı. Beş talant alan, hemen gidip bu parayı işletti ve beş talant daha kazandı. İki talant alan da iki talant daha kazandı. Bir talant alan ise gidip toprağı kazdı ve efendisinin parasını sakladı.

— Matta 25:14-18

Bu benzetmeyi daha önce okuduk, ama burada daha önce bakmadığımız bir noktaya işaret etmek istiyorum.

Mal sahibinin kölelerine verdiği görevleri “her birinin yeteneğine göre” verdiğine dikkat edin. Beş talant alana bu kadarlık görev verilmesi, mevcut durumda onun beş talantı işletebilecek yeteneğe sahip olduğu

anlamına gelir. Eğer daha büyük bir yeteneği ya da kapasitesi olsaydı, mal sahibi ona daha fazlasını verirdi. Aynı şey diğer iki köle için de geçerlidir.

Ama ne olduğuna bakın. Beş talant alan köle bunu işletip on talanta çıkardı. Bu süreçte ne oldu? Basit bir ifadeyle yeteneği ya da kapasitesi beşten ona yükseldi. Sorumluluk alma ve işletme kapasitesi çoğaldı. Mal sahibi için çok daha değerli hale geldi ve kendisini gelecekteki terfilere hazırladı.

Mal sahibinin hikmeti şudur. Beş talant alanın karakterini biliyordu. Yeni bir düzeye çıkma potansiyeline sahip olduğunun farkındaydı. Mal sahibi ona işletmesi için mevcut kapasite düzeyine göre beş talant vermesine rağmen, ona verdiği bu görevi icra ederken kendisine ilk verilen miktardan daha büyük bir hasat verecek ve köleyi daha yüksek bir işletme kapasitesine çıkaracaktı.

Mal sahibi kölesini daha değerli yapmanın tek yolunun onun esnemesine ve kendi kapasitesini keşfetmesine izin vermek olduğunu biliyordu. Tanrı da daha değerli hale gelmemiz ve çağrımıza uygun olarak kendimizi eğitmemiz için hayatlarımızda aynı süreci kullanır.

*En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur.
En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz.*

— Luka 16:10

Önceki bir bölümde dediğim gibi, küçük görev diye bir şey yoktur. Her birini yerine getirirken büyürsünüz ve her biri bir sonraki göreviniz için kapasitenizi artırır.

Pek çok kez bu süreçten geçtim. Her seferinde şöyle düşünmeye ayarlandım, *Hayır, bunu yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ya da zamanım yok.* Ama ne zaman “Evet, esnetiliyorum” dersem, potansiyelime erişmek için kapasitem büyüyor.

İnsanlar hayatıma bakıp şöyle düşünebilir, *Ah, borçsuz yaşamak, televizyona çıkmak, özel bir jete sahip olmak kolay olmalı. Vay canına, ne hayat!* Evet, kabul ediyorum— ne hayat! İyi ve görkemli bir hayat!

Ama hayatımın bugünkü haline nasıl geldiğini bilmiyorsunuz. Bu kapasite düzeyine çıkmanın pek çok defa aşırı baskı altında geçen bir sebat gerektirdiğini bilmiyorsunuz.

Hâlâ büyüyorum ve Tanrı bana her seferinde daha büyük görevler vermeye devam ediyor. Tanrı tarafından sürekli olarak daha çok para gerektiren daha büyük projelerle esnetildiğimi hissediyorum. Ama bu basıncı (ve bazen kaosu) dünyadaki hiçbir şeyle değiştirmem, çünkü başarmak için çağrıldığım her şeyi başarmama yardım eden Tanrı'nın eğitim sistemidir.

Eğer size bir tavsiye verecek olursam, bu tavsiye VAZGEÇMEYİN olurdu! Tanrı'nın sizi olmanız için belirlediği kişiye doğru esnetmesine izin verin.

Tanrı her zaman galip gelir. Asla başarısız olmaz. Geleceğiniz önünüzde ve yetkinliğe doğru ilerlemelisiniz.

Tanrı'nın sizi esnetmesine izin verecek misiniz?

Bir Çarşamba akşamı dua toplantısındaydım. Dua toplantısını kızım yönetiyordu. Birden durup bana baktı ve peygamberlik etmeye başladı. Söylediği mesaj şuydu:

Rab diyor ki, "Hasat senin için çok büyük. Seni esnetiyorum. Gerçekleşmek üzere olan şeyleri ancak Ruhum'la anlayabilirsin. Kenara çekilip anlayışını aşan zor şeylere, imkânsız şeylere seni yönlendirmeme izin verecek misin?"

İçimden şu düşünce geçti, *Ah hayır, bunun ne anlama geldiğini biliyorum.* Tanrı beni ilk defa esnetmiyordu.

Tanrı'nın beni zor şeylere, imkânsız şeylere yönlendirmek için O'na izin vermemi istemesine hayranlık duyuyorum. Bu zorlukların içinden geçtiğinizde ve Tanrı her defasında kendisini gösterdiğinde ortaya harika hikâyeler çıkar.

Bununla birlikte esnemenin verdiği acıyı, daha önce hiç bulunmadığınız bir yere gitmek için ödenecek bedeli biliyorum. Ama, ve bu büyük bir AMA, Tanrı'nın iyiliğini ve O'nun terfi sistemini de biliyorum ve bu nedenle hemen "EVET!" dedim.

Tanrı içinize koyduğu potansiyeli dışarı çıkarmak istiyor. Kaderinize ulaşmanızın tek yolu budur. Sizi esnetmek zorunda! Tanrı bizi nasıl esnetir? *Basınçla*.

Eğer bir balonu şişirip sonra havasını dışarı bırakırsanız, balon esnemiş olur; daha büyümüştür. Sizin ve benim için de durum aynıdır. Bir kez basınca maruz kaldığımızda ve vazgeçemediğimizde kapasitemiz artar. Kapasite daha büyük projeler ve daha kabarık çekler demektir. Tanrı size 100.000 dolar vermenizi söyleyene dek cömert olmak hakkında konuşmak eğlencelidir. Ya da sevdiğiniz arabanızı vermenizi söyleyene dek. Tanrı'ya güveniniz büyümeli ve kendi kapasiteniz de buna bağlı olarak büyümelidir.

O toplantıda Tanrı'ya evet dedikten birkaç hafta sonra, bunun neyle ilgili olduğu ortaya çıktı. Haftada bir gün yayınlanan haftalık televizyon programımızı günlük programa çevirmemiz teklif edildi. Bu kulağa harika gelebilir, ama böyle bir değişimle birlikte çözülmesi gereken bazı konular ortaya çıktı. Birincisi, yayın maliyetimiz anında %500 artacaktı ve o dönemde haftalık miktarı zaten güç bela ödeyebiliyorduk. İkincisi, haftada beş program oluşturmamız ve yayına hazırlamamız gerekecekti ve bir TV departmanımız yoktu. O dönemlerde bir hafta içinde o ay yayınlanacak dört programı çeken bir yapımcı şirketiyle çalışıyorduk. Bu şirket programlarımızı çeker, düzenler, yayına hazır hale getirir, TV kanalına gönderir ve gereken tüm işleri yapardı. Ama günlük formata geçtiğimizde tüm bu işleri kendimizin yapmamız gerekeceğini fark ettim. Ve daha büyük sorun Drenda ve benim bir TV departmanını nasıl kuracağımızı bilmememizdi. Ama bu işleri çözmek için çaba harcadık.

Denklemin para tarafında da durum iyi değildi. Hâlâ kilise kampüsümüz olan Now Center'i tamamlamaya çalışıyorduk ve televizyona yatırarak fazladan paramız yoktu. Üretim tarafındaysa kamera ekipmanları satın almamız ve bunları kullanacak çalışanları işe almamız gerekiyordu. Bu işin imkânsız görüldüğü günler oldu. Ama Tanrı sadık kalarak Drenda'yla beni cesaretlendirmeyi sürdürdü ve biz de devam ettik.

En büyük engelimiz yaklaşık dört ay sonra gecikmiş yayın ücreti faturalarımızın yaklaşık yarım milyona ulaşması oldu. Bu durum

bizim için özellikle zordu, zira TV programımızın adı *Para Meselesini Çözmek*'ti.

Televizyonda devam edip etmeyeceğimiz konusu üzerinde çok düşündüm. Eğer yayın ücretinin faturalarını ödeyemezsem, dürüstçe devam edemeyeceğimi hissettim. O dönemde birçok kuşkuyla savaşmak zorundaydım. Ama Tanrı yine sadıktı ve Drenda'nın büyük bir teşviği vardı.

O hafta gördüğüm bir rüyada Tanrı, tüm faturaların bir kerede ödeneceğini gösterdi ve bunun doğal olarak imkânsız olduğunu düşündüm. Ama o hafta sonu kilisede 500.000 doların tamamı toplandı ve gecikmiş faturalar ödendi. O zamandan beri hiçbir zaman fatura ödememizde gecikme olmadı.

Vay canına, inanılmaz bir yolculuk oldu!!!!

Bu süreç boyunca değiştik. Şimdi iki tane günlük program çekiyor ve Müjde'yi yaymak için milyonlar harcıyoruz. O zamanlarda karşılaştığımız şeylere bakıyorum ve gözüme o zaman olduğu kadar büyük görünmüyorlar. Birinci bölümde öğrendiklerimizi her zaman hatırlamak zorundasınız: Tanrı'nın lütfu sizinle birlikte çalışıyor! Tanrı'yla birlikte yıllarca yürüdükten sonra, Pavlus'un mektuplarının çoğunun neden şu sözlerle başladığını kesinlikle anladım:

**“Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere
lütuf ve esenlik olsun.”**

Yalnız olmadığımızı hatırlamamız gerekiyor. O'nun lütfu ve doğaüstü gücü hayatlarımızda çalışıyor. Evet demek ve bilinmeyene adım atmak cesaret istiyor, ama kesinlikle buna değer; buna tanıklık edebilirim.

Drenda'yla birlikte Müjde'yi duyurmak için dünyayı dolaşıyoruz. Yeni Antlaşma'da sözü edilen her bir mucizenin gözlerimiz önünde gerçekleştiğini gördük. Binlerce insanın hayatının değiştiğini ve ülkenin en iyi ürünlerini yediğini gördük. Amaca ulaşmaktan daha iyi bir yer yoktur!

Sizin için duam Tanrı'nın size verdiği her iyi işte bereketlenmeniz ve cömert olmanın ne kadar önemli olduğunu yüreğinizde büyütmenizdir.

Kapanışta en sevdiğim mezmurlardan birini paylaşmak istiyorum:

*Övgüler sunun RAB'be!
Ne mutlu RAB'den korkan insana,
O'nun buyruklarından büyük zevk alana!
Soyu yeryüzünde güç kazanacak,
Doğruların kuşağı kutsanacak.
Bolluk ve zenginlik eksilmez evinden,
Sonsuza dek sürer doğruluğu.
Karanlıkta ışık doğar dürüstler için,
Lütfeden, sevecen, doğru insanlar için.
Ne mutlu eli açık olan, ödünç veren,
İşlerini adaletle yürüten insana!
Asla sarsılmaz,
Sonsuza dek anılır doğru insan.
Kötü haberden korkmaz,
Yüreği sarsılmaz, RAB'be güvenir.
Gözü pektir, korku nedir bilmez,
Sonunda düşmanlarının yenilgisini görür.
Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi;
Doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır,
Gücü ve saygınlığı artar.
Kötü kişi bunu görünce kudurur,
Dişlerini gıcırdatır, kendi kendini yer, bitirir.
Kötülerin dileği boşa çıkar.*

— Mezmur 112:1-10

Kötülerin kudurduğu kısmı seviyorum. Son söz her zaman Tanrı'ya aittir. Başarı her zaman en büyük öçtür.

Eğer hikâyemi biliyorsanız, lisede 13 not ortalamasıyla başarısız olduğumu bilirsiniz. Tanrı beni vaaz vermeye çağırdıktan sonra üniversiteye gitmemi söylediğinde, buna hiç de can atmıyordum.

İlk yılımda İngilizce dersimde bir kompozisyon yazmak zorundaydım. Profesörüm kağıdımı üzerinde büyük bir “F” harfi (“sıfır notu”) ile geri verdi ve üstelik kağıdın köşesine bir not yazmıştı, “Liseye gitmiş olman mümkün mü?” Lisede hiç öğrenmediğim şeyleri öğrenmeme yardım etmesi için özel ders almak zorunda kaldım.

İlk kitabım çıktığında aynı İngilizce profesörümden bir eposta aldım. Şöyle diyordu, “Sınıfımdaki Gary Keese ile aynı kişi olman mümkün mü?” Bir kitap yazdığımı görmek onu şok etmişti.

**EGEMENLİĞİN NASIL
İŞLEDİĞİNİ ÖĞRENİN VE
O ZAMAN TANRI’NIN
VAAT ETTİĞİ GÜZEL
HAYATIN TADINI
ÇIKARACAKSINIZ!**

Hey, Tanrı’yla birlikte tüm arkadaşlarınızı şok edin!

Bir gün lise arkadaşlarımdan biri finans şirketimin ofisine uğradı ve şöyle söyledi, “Anlayamıyorum, Gary. Lisede başarısız bir öğrenciydin ve şimdi tüm dünyada TV’ye mi çıkıyorsun?”

Bunun gibi hikâyeleri seviyorum ve Tanrı da böyle hikâyeleri sever! O halde unutmayın ki, hikâyeniz henüz sona ermedi. Gittiğiniz her yerde Tanrı’nın yüreğini temsil ederek cömert olmaya gayret edin. Egemenliğin nasıl işlediğini öğrenin ve o zaman Tanrı’nın vaat ettiği güzel hayatın tadını çıkaracaksınız!

— Gary Keese

Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı’ya şükretmesiyle de zenginleşiyor.

Onlar, içtenliğini kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi’ne uyararak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı’yı yüceltiyorlar. Tanrı’nın size başısladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. Sözle anlatılamayan armağanı için Tanrı’ya şükürler olsun!

— 2. Korintliler 9:12-15

Eğer Forward Finansal Grup ya da güvenli para yatırım stratejilerimiz hakkında daha fazla öğrenmek isterseniz, forwardfinancialgroup.com adresini ziyaret edin ya da 1-(888)-397-3328 telefon numarasından bize ulaşın.

Eğer Finansal Devrim konferanslarımız hakkında daha fazla öğrenmek ya da bir konferansa ev sahipliği yapmak isterseniz, lütfen (740) 964-7400 numarasından bizi arayın ve yönetim ofisini isteyin.

**Finansal Devriminiz
serisindeki kitaplar
Gary Keese**

Bağlılığın Gücü

Dinlenmenin Gücü

Stratejinin Gücü

Sağlayışın Gücü

Tanrı sizi bereketlemek ve refaha kavuşturmak istiyor, öyle ki her durumda cömert olasınız.

Finansal olarak özgür olmadıkça asla tam olarak özgür olmayacaksınız. Drenda ve benim son 30 yıldır söylediğimiz gibi, para meselesini çözene kadar gerçekte kim olduğunuzu asla keşfetmeyecek ya da hayatınızın ruhsal amacında yürümeyeceksiniz.

ÖZGÜR OLABİLİRSİNİZ!

Ben bunu kanıtladım ve diğer binlerce kişiyle birlikte. Tanrı'nın lütfu size yardımcı olmak için etkindir. Finansal imkânlarınız olmadan asla başaramayacağınız işler yapmaya çağırıldınız. Sadece kendiniz ve aileniz için değil, ayrıca insanların Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatınızda çalıştığını görebilmesi için finansal olarak özgür olmalısınız.

İnsanlar yanıtlar arıyor. Gerçek çözümü arıyorlar. Dini değil, Egemenliği görmeye çaresizce muhtaçlar.

Tanrı iyidir ve cömerttir! Cömert olduğumuzda, Tanrı'nın insanlar için beslediği yüreği paylaşırız. Çok sıcak bir günde bir yudum soğuk su içmek gibi, cömert olmak yoksulluk çölünde kıvranan bir dünyaya rahatlık ve umut getirir.

Gary Keese'nin Finansal Devriminiz serisinin bu beşinci ve sonuncu kitabında, Tanrı'nın hizmetlerinde O'nunla nasıl ortak olabileceğinizi keşfedin ve inanılmaz başarı düzeylerini deneyimleyin.

Taze vahiylerle, Tanrı Sözü'nden güçlü örneklerle ve kendi hayatlarında cömertliğin gücünü uygulayan ve sonuçta köklü değişiklikler yaşayan Gary ve diğerlerinin ilham verici kişisel tanıklıklarıyla dolu bu dikkate değer kitapta Egemenliğin güçlü cömertlik ilkesini ve nasıl işlediğini net olarak anlayın.

Cömertlik insanlara onlar için sizin ve Tanrı'nın yüreğini gösterir.

Gary Keese özellikle iman, aile ve finans alanlarında başarılı olmaları için insanlara yardım etmek için tutkulu bir yazar, konuşmacı, girişimci, finans uzmanı ve pastördür. Birçok başarılı işletmeye imza atmış olan Gary ve eşi Drenda, *Para Meselesini Çözmek* ve *Drenda* adlı iki TV programı, dünya çapında konferanslar ve pratik kaynaklar üreten İman Yaşamı hizmetinin kurucularıdır. Gary Keese ayrıca Columbus, Ohio'daki İman Yaşamı Kilisesi'nin pastörüdür.